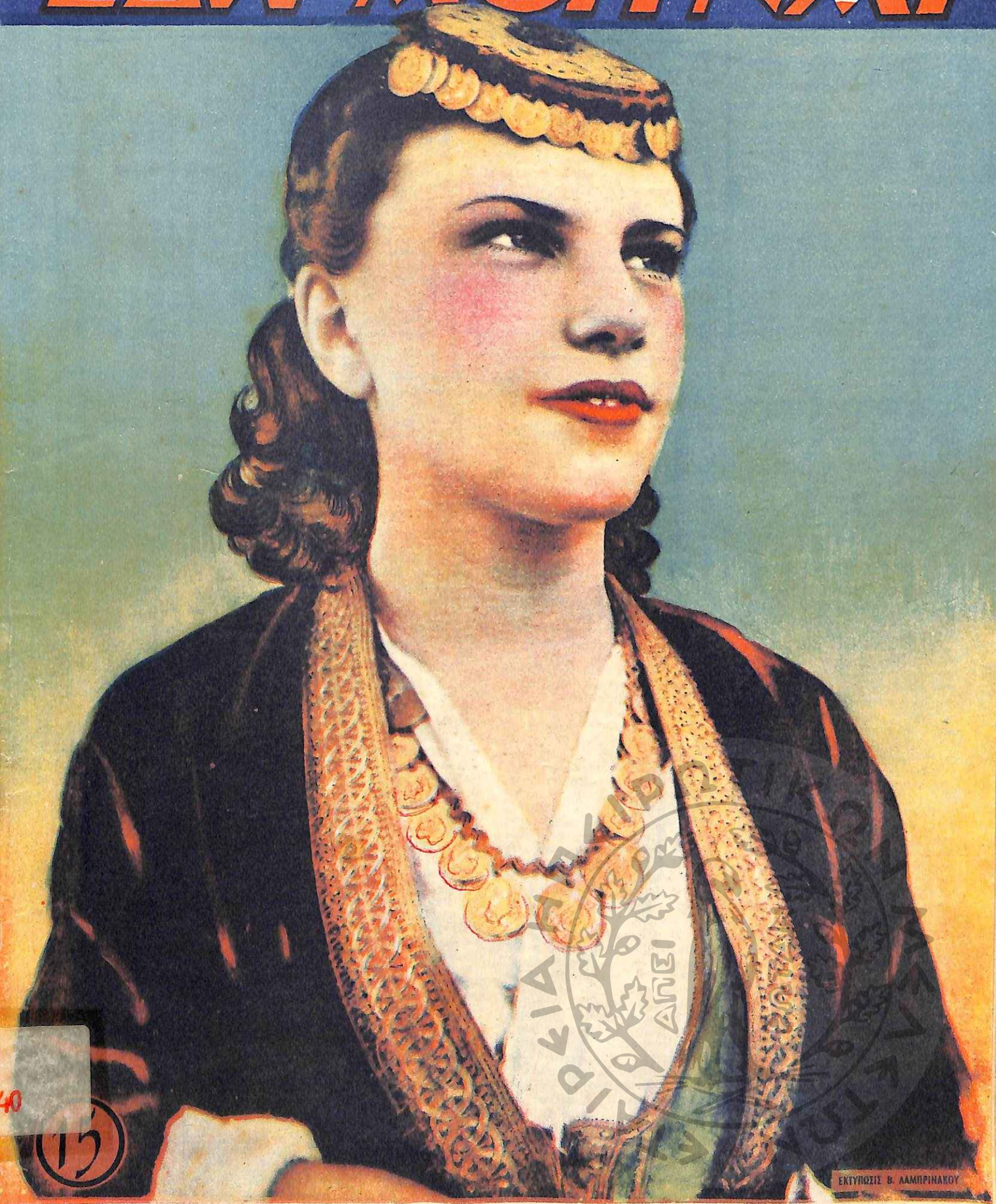

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελὶς 2

ἔνα ἀνικανόποιήτο αἶσθημα.
Σὰς περιμένουν ἄσπρες τρίχες
στοὺς κροτάφους, πικρὰ ἔρωτη

κάποια δημοσιευμένη μετάφρασή σας.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 3

NUCLEY IN VULCANIZAT VIBIVLE

卷之六

ΔΩΡΕΑ 1.5000

ИМЕРОМ.
1688-89

APR 18 1955

ΞΕΛΙΝΕΙ ΔΟΧΟΤΕΧΝΙΑΙ

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 30 ΧΡΟΝΙΑ

Απομνημονεύματα φοιτητού

Η 31η Δεκεμβρίου

Ο κρότος της πρώτης ροκά μας την όποιαν ηκούσα και την όποιαν είπαζε κάτω εις την αλήνη ο μικρός Νάσος, ο γυιός της οικοδεσποίνης μου, με αφύπνισεν, αντηχήσας εις τας ακοάς μου ως ήχος της σάλπιγγος του Αρχαγγέλου της συντελείας του Αιώνος εις το ους αδιόρθωτου αμαρτωλού.

Το βλέμμα μου εκαρφώθη άμέσως επί της ημερομηνίας του παρα την κλίτην μου ήμε ροδεϊκτου. Εις το θολόν φώς της χειμερινής πρωίας ή 31η Δεκεμβρίου διεκρίνεται με όλον το πένθιμον μεγαλείον τών με λανών γραμμάτων της.

Ήτο ή φοβερά ήμέρα, την όποιαν είχα τάξει άνυπερβέτως ως έσχατον όριον δια την πλη ρωμήν του ένοικίου μου, δια να αϊθρήσῃ ή πρό ήμερών συν νεφιασμένη μορφή της κυρά- Νικολαίνας, και δια την άποτι σιν ενός μέρους του έξωγκω- μένου λογαριασμού του ξενοδό χου μου, του κύρ-Βασίλη, του όποιου το πικρόν μερίδιον με το όποιον παρηκολούθει την εις τα κατάστιχα του έγγρα- φήν του καθημερινού χρέους μου, είχαν άποκτήσει όξυτητα ρομφαίας.

Πώς ήτο δυνατόν να μη μου στείλῃ τών μπουναμά μου ο γέ ρος μου δια την πρώτην του έτους; Και ο θεός μου ο πα- ππας δπου έκέρδιζε τόσα από την ένορίαν του; Και εκείνη ή θεία μου ή κυρά-Φλωρό, ό- που έκρυβε τόν θησαυρόν τών παλαιών πεντοδράχμων του Όθωνος μέσα εις παλαιά τσουράπια, και ή όποια ήτο βέβαιον πλέον και κοινολογώ- μένον ότι με είχαν εκλέξει δια κληρονόμον της; Με αυτά και μ' αυτά είχα έπιτύχει την συ- νομολόγησιν άνακωχής, ήτις έ- ληγε την 31 Δεκεμβρίου.

Και την 30 του μηνός ήλ- θεν ο Σιδέρης ο άμανατζής και μου έφερε τροντίτι έπιστολήν και παραγγελίας από τους οί- κείους μου : ο γέρος μου μου έστελλε δια μπουναμ'ιν μίαν άγωγήν, που μου είχε κοινοποι- ήσει εκεί κάτω ένας δανειστής μου, από τόν όποιον είχα πά- ρει, κάτι ψιλά το θέρος, κατά τας διακοπας.

Ο θεός μου ο παππας μου έστελλε τας εύλογίας του.

Η κυρά-Φλωρό μου έστελ- λε τρία ζευγάρια τσουράπια χωρίς ήχους πενταδράχμου μέ- σα. Έστειλα κι εγώ τόν γραμ- ματοκομιστήν εις όλους τους διαδούλους κι έξώσους εις το κρεβάτι μου, άναμνών με στωικήν έγκω-έρησιν το τέλος της τραγωδίας.

Αί έλπίδες μου όλαι έκορεμά

σθσαν τώρα από τόν Φουκα- ρέσκον, τόν φίλον μου Φουκα- ρέσκον, όλίγον τι Ρωμούνον, όλίγον τι φοιτητήν της φαρμα- κευτικής, όλίγον τι τενόρον εις τα υπαίθρια θέατρα, και πολύ μυστηριώδη. Ο Φουκα- ρέσκος ήτο, κατά το λέγειν του υιός εύπόρου οικογενείας έλληνορωμανικής, ήτις είχαν «άμπελια στη Φραγκιά,

σπίτια στο Βουκουρέστι», άλλα περισσότερες φορές τόν είχα συναντήσει εις τα κυθεία και τα χαρτοπαίκια της πρω- τεούσης, παρά εις τα ξενοδο- χεία και τα γαλακτοπωλεία.

Με είχε πείσει την προτεραι- αν να του δώσω το μόνον ά- πομείνον μοι πλύτιμον σχετι- κώς πράγμα, 1ν άργυρόν ω- ρολόγιον, δάρον του θείου μου του παπα, Έγνώριζεν αυτός μίαν μέθοδον εις την ρουλέτ- ταν άσφαλή, μα άσφαλή!... Την έφευρεν άγρυπνών νύκτας όλολήρους με μαθηματικούς ύ- πολογισμούς και δεν ήτο ξυνη τόν παρα να έπιτύχῃ. Ήτο τόσον βέβαιος, τόσον βέβαι- ος!... Δύο και δύο κάνουν τέσσερα, άδελφέ, πώς το θέ- λεις;

Με όλην την βεβαιότητά του έτόλμησα δειλά-δειλά να τόν συμβουλευσω να μη έξοργωθώ ση το ώρολόγιον εις τόν ένε- χειροδανειστήν, αλλά να το πουντάρη αυτόσιον. Αυτός δ- μως μου πατήρησεν ότι έ- πειδή θα έπήγαινε «πάρολι» και «κουντιντισί» διαρκώς, ο πάγκος θα εύρίσκετο εις δύσ- κολον θέσιν να μάς δώσῃ ύστε- ρα, άφού έκερδιζόμεν, χίλια ή χίλια πεντακόσια άργυρά ώρο- λόγια, τα όποια και εις ήμάς θα ήσαν υπελά, άφού δεν εί- χουμεν σκοπόν να άνοίξωμεν ώ- ρολογοποιείον. Ένώ με χρόμα- τα το πράγμα ήτο διαφορετι- κόν...

Έπερίμενα λοιπόν τόν Φου- καρέσκον άπόφασίας να μη έξέλθῃ του δωματίου μου πριν έλθῃ αυτός κοιμίζον κατά την ύπόσχεσιν του και τα άφνευκα έκ της ρουλέττας κέρδη.

Και έφιλοσόφουν κατά τας ώρας εκείνας της άνίας συλλο- γιζόμενος τόν μυστηριώδη δε- σμόν, τόν συνδεόντα εδω κάτω εις τόν κόσμον τα μάλλον ά- σύνδετα και άσχετα πράγμα- τα. Ο αριθμός τών κύκλων της ρουλέττας έσχετιζέται με τόν αριθμόν τών μελομακρύν- των τα όποια έμελλε να φάγῃ ο Νάσος άν ή υπτέρα του ήθε- λε πληρωθῇ τα καθυστερούμε- να ένοια άπό τα «κέρδη» με τόν αριθμόν τών μιούιν όκά- δων, με τας όποιας ο πατήρ του ο κύρ-Νικόλας θα έπανη-

Ναυάγιο

Καίκια που προβάλλετε προς τόν γαλάζιο μώλο Κι έρχόσαστε από μακρυά και γέρνετε την πλώρη 'Απλώνεται το δειλινό μέσ' στα πανιά σας, δλο Φαρμάκι χωρισμού παλίου που να σωθῇ δεν μπορεί.

Όνειρο ώραϊον άρμένιζε μαζί σας στα πελάη Σά' φως μέσ' στο τρισκόταδο κι άχδς γλυκειάς καμπάνας, Μά μέσ' στο γέλιο το βαρύ της θάλασσας της πλάνας, Γίνεται άφρδς και χάνετα, και σύντριμμα και πάει.

Τώρα σέ κάποιο θλιβερό και ξένον άκρογιάλι Έξω άπ' το κύμα το πικρό και την άνεμοζάλη, Χαρταίνετε ύπνο άτέλειωτο στής άμμουδιάς το στρώμα.

Και για κουφό μνημόσυνο του πεθαμένου όνειρου, Έρχετα, ή Πούλια στην κορφή του καταρτιού του στεϊρου Κι άνάβει άργά τη σπλαχνικά λαμπάδα της άκόμα.

(1927)

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΛΑΜΠΗΣ

Τ' όνειρο

Πλατειά γαλάζια τα νερά, γυαλί λές, Κρούσταλλο στρω- μένο, πόση σκορπίζουνε χαράς στόν κουρασμένο τόν φαρα και στό μικρό το σκλαβω- μένο!

Και στό γαλάζιο το γυαλί, γλυστράει ή βάρκα με το μπάτη, γλυστράει, και φεύγει σάν πουλί, και το μικρό όνειροπολεί τ' άντικρυνό χρυσό παλάτι.

Ό! τ' όνειρο τ' άντικρυνό! Ό! την άγάπη της μικρούλας! Μέσ' στο φαρα το νου γυρνά και βλέπω ώραϊο τ' άλαφινό αυτό ταξείδι της βαρκούλας.

(1927)

Α. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

γύριζε το Νέον Έτος εις το υπακάλλικο με τόν άρμόν των υπακάλλων με τας όποιας θα με έχαιρέτα ο παπουτσης μου όταν θα έπήγαινα να παραλά- βω επί πληρωμή το ζεύγος τών καινούργιων υποδημάτων, τα όποια του είχα παραγγεί- λει και με τόν άρμόν των ά- νορθογραφιών, δια τών όποι- ων θα με ηύχαριστε ή Καλλι- όπη, υποψήφιος διδασκάλισσα, δια το δάρον το όποιον της εί- χα ύποσχεθῇ και το όποιον θα της έστελλα και αυτό, από τα άφνευκα κέρδη...

Και άνέμενα, άνέμενα .. και έτεινα το ους έναγωνίως. Και όταν έφθαναν μεχρι τας ά- κοής μου αι φωναι τών παιδι- ων της γειτονίας όπου έψαλλαν τα κάλανδα και ήκουα τας πα- ραινέσεις το άσματος ποδός τόν εκ Καισαρείας Άγιον Βα- σίλην : «Κάτσε να φας, κάτσε να πῆς, κάτσε να τσαγουδή- σης», έσυλλογίζομην με φρι- κην, άν την έπαύριον θα μου

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Η σύζυγος: Δεν ντρέπεσαι να γκρι- νιάζης, έπειδή κρατάς αυτά τα πακετά- κια; Έγώ τι να πω, που θα τα... φορώ όλα αυτά επάνω μου;

Ο κόσμος της Τεχνης Φιλολογικές ταβέρνες

ΤΟΥ Κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τόν παλιν καιρό οι άνάνθρωποι τών γραμ- μάτων ουηθίζαν να συχάζουν στους καφε- νές. Έχει μείνει ιστορικό το καφείο της «Αραίας Έλλάδος» όπου άστραψε και θρόν- τησε ή μεγαλόπρεπη μορφή του Άχιλλέα Πα- ράσχου. Ζωντανή είναι έπίσης ή άνάμνηση του «Νέου Κέντρου» που συνεκέντρωνε τη σχολή ενός δυστυχισμένου κι' άδικα λησμο- ημένου ποιητή, του Στέφανου Μαρτζώκη. Ο μακαρίτης Χαρίλαος Παπαντωνίου έχει άπαθανάτισε σε μία πλατεία του μελέτη με τόν τίτλο «Οι Νεοκονιτρίται», χαριτωμένες σκη- νές και μάς έχει δώσει με άδρες γραμμές τα πορτραίτα πολλών άστρων της λογοτεχνίας, διαττόνων και μί. Ο Βάκος, ο Λαπαθιώ- της ο Μαγκάκης, ο Βαρλένης, ο γιατρός και ποιητής Κώστας Δελακοβιάς, ο ώρας «Αμερικός ζωγράφος Παύλος Σούν, τό- σο, άλλοι ακόμα κινούνται ζωηρά μέσα στον πολυρρώπον παρδαλόν ήνακα του ύπερκαθα ρευματισμού αυτού στυλίστας που άν ήταν κά- πως έργατικός θα μπορούσε να γίνῃ ένας πρώτης τάξεως λιβελλογράφος με την καλή σημασία της λέξεως. Τρίτος στη σειρά φιλο- λογικός καφενές έρχεται ο «Μαύρος Γάτος» του Σπαταλά. Έκεϊ γινόντανε για πολλόν και ρόν όλες οι λογοτεχνικές ζυμώσεις, έκεϊ ά- παγγελίες, έκεϊ κουβάδες. Έκεϊ παρουσιά- σθηκε μία μέρα ο γνωστός ποιητής Γερασί- μος Σπαταλάς (άδερφός του καταστημάτάρ- χη) άλλαγμένος ριζικά, με το πρώτο άντίτυ- πο μιας ποιητικής του συλλογής και τόν τί- τλον ενός περιοδικού του σχεδισμένου από τόν ίδιο τίτλον όμοιο με το καφενείο, για να κάνει τόν Ταγκόπουλο να γράψῃ στο «Νου- μά» το έξης τετράστιχο:

«Καθώς άλλαζον οι έποχές» (εδώ και στο Μαρούσι) άλλαξε κι' ο Γεράσιμος τώρα τόν εαυτό του. Και το μπρετόν πέταξε, ντουνκούσε, και το μούσι κι' αντίς για μούσι έδγαλε το περιοδικό του.

Άλλα λημονήσα να σημειώσω πως έκει- νο τόν καιρό ο ποιητής κυκλοφορούσε (ελεύ- θερος) μ' ένα τεραστίον κερκωρέκιο μούσι και με μία υπέρτα πλατεία και «αοδήρη» και πώς ο τίτλος της ποιητικής του συλλογής— που τώρα την έχει άπορηθεί—ήταν «Καθώς άλλαζον οι έποχές».

Όμως, καθώς άλλαζον οι έποχές, άλλα- ζουνε κι' οι έδρες. Ο καφενές δεν άργησε να θεωρηθῇ ξεπερασμένος κι' ο λογοτεχνικός κόσμος άρχισε να συγκεντρώνεται στις τα- βέρνες. Η παράδοση του Παπαδιαμαντή, ύ- στερα από μικρή διακοπή, συνεχίστηκε. Μ' επί κεφαλής τόν Πορφύρα και το Δημοσθένη Βουτρά οι ποιητές και λογογράφοι της έπ- χης μαζεύονταν πότε στη μία ταβέρνα, πότε στην άλλη. Όσοι άπ' αυτούς δεν ήταν φίλοι του κρασιού συγκατα- α' ένα ύπογειο λογα- ροπαστέιο της «Ομονοίας», το «Μαγάκειο» που είχε την τιμή να συγκαταλέγει και το μακαρίτη Άλέξανδρο Παπαναστασίου.

Η «Στέγη Γραμμάτων» στην όδo Καρα- γιώργη, που άνοιξε λίγα χρόνια πριν από

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Χριστούγεννα! Πρωτοχρονιά ! Είνε οι μέρες του Παιδιού. Είνε οι μέρες του λογοτεχνικού βιβλίου. Το παι- δι, με τη μορφή του μικρού Χριστού, μάς θυμίζει ξαφνικά πως είνε ή πιο ιε- ρή μορφή της ανθρώπινης άξίας. Μέσ' από τα χαμογελαστά μάτια του μάς κυττάζει ο Χριστός, ή πιο τέλεια μορ-φή της αθωότητας μέσα σ' όλους τους αιώνες. Ο Χριστός κράτησε μέσα του άνέγγιχτο το Παιδί ως την τελευταία, την πιο τρομερή στιγμή της ανθρώπινης ζωής του. Αυτός είνε που θα μάς πῇ άρ- γότερα τόν μεγάλο λόγο : «Άληθινά σάς λέγω, άν δεν γίνετε σάν έτούτα τα παιδιά, δε θα χαρήτε ποτέ σας τη βασι- λεία τών Ουρανών!».

Το ίδιο θα μπορούσε να μάς πῇ ο κά- θε καλλιτέχνης που θέλει να μάς πλησιά- σῃ με το έργο της Τέχνης : «Άληθινά σάς λέγω, άν δεν γίνετε σάν 'τούτα τα παιδιά, δε θα μπορέσετε ποτέ σας να βοήθετε το χρυσό κλαδί που θα σάς άνοι- ξῇ τη μυστική θύρα της Παραδείσου της Τέχνης!». Και θάχη δικήν, γιατί ή πε- ριοχή της Τέχνης είνε ο κήπος του θαύ- ματος. Και για να μπορέσει κανείς να ζήσῃ το θαύμα της Τέχνης, πρέπει να το κυττάξῃ με τα μάτια του παιδιού, δηλαδή με τα μάτια της αθωότητας.

Χριστούγεννα! Πρωτοχρονιά !... Είνε οι μέρες που μάς γυρίζουν στη μαγική πολιτεία του Μύθου και του Ό- ραματος. Η χειμωνιάτικη νυχτιά είνε γεμάτη από φωτεινές φτερούγες. Από τα βάθη της Άνατολής ξεκινούν οι με- λαφοί Μάγοι με τα δώρα. Καταπτά- τους ο «Αη-Βασίλης, κι αυτός φορτωμέ- νος δώρα. Κρατά ραβδί μαγικό.

«Χλωρό ραβδί, ξερό ραβδί χλωρά βλαστάρια πέτα. Και πῇ στα χλωροδάστυα περδίκια έκελαΐδουσιν. Και κάτω στη ριζίστα του, μια κρουσταλλένια βρύση, και καταδαίνων περδικες και βρέχων τα φτερά τους...»

Βιβλίο κρατάει ο μικρός Χριστός στην άγκαλιά της βυζαντινής Παναγίας. Και ο «Αη-Βασίλης:

«Βαστά μελάνι και χαρτί χαρτί και καλαμάρι το καλαμάρι, έγραφε και το χαρτί ώμλει...»

Έτσι μαζί με την βασιλεία του παι- διού, μάς γοητεύει αυτές τις μέρες και ή Βασιλεία του λογοτεχνικού βιβλίου. Το λογοτεχνικό βιβλίο είνε λουλούδι μαγι- κό, από το μυστικό κήπο του θαύμα- τος. Το λογοτεχνικό βιβλίο είνε άνθος της Άγάπης. Όλη ή Τέχνη είνε από τόν κήπο της Άγάπης, και κάθε λογοτεχνι- κό βιβλίο που δεν είνε γέννημα Άγάπης προέρχεται από τον Πονηρό, είνε νόθο της Τέχνης.

Τώρα πάλι το λογοτεχνικό βιβλίο μάς κυττάει, πίσω από τα κρούσταλλα του βιβλιωπωλείου. Λογής μορφές μάς χαμογελούν άνάμεσα από τις άκοπες σελίδες, χιλιάδες πρόσωπα, της Φαντα-

σίας θαυμαστά παιδιά, θέλουν νάρθουν κοντά μας, να μάς μιλήσουν με τη γλώσσα του Μύθου, να μάς πῇ το κα- θένα την ιστορία του. Μία ιστορία ά- στεία ή λυπητερή, μίαν ιστορία που χα- μογελά ή μορφαίει, άστειεύται ή περ- πατεί δοκρυσμένη.

Εμείς οι χωραίτες έχουμε χάσει πιά το φαρδύ τζάκι του χωριού του έλληνι- κού. Έχουμε χάσει, τη Γιαγιά, τη μεγά- λη γόησσα του Μύθου, που ήξερε το μυ- στικό να μάς βάλῃ στην χρυσή καρρό- τσα τόν παραμυθιού, και να μάς γυρί- ζῃ χώρες και χωριά, άνάμεσα σε βασι- λοπούλες και ρηγάδες, άνάμεσα στους άστείους «Έφτα σπανούς», στους μικρο- σκοπικούς «Πιθαμίες», τόν Κοντορεβυ- θούλη, που ράβδιζε τη ρεθυδιά σά να ή- ταν έληθδεντρο, τόσο μικρός ήταν! Που ήξερε το δρόμο που βγαίει στον πύργο με τους Σαράντα Δράκους, και στο παλάτι του γίγαντα «Σαραντάππη», και στις φωλές τών Καλλικαντζάρων, που ξέραν να κάνουν τόσες υπερμυσαν- τίες, οι κατακτοδόδαροι.

Τώρα είνε το λογοτεχνικό βιβλίο που μιλά με το στόμα της γιαγιάς, μέσ' ά- πό τα άκοπα φύλλα του ψιθυρίζει ο Μύ-θος και το Θαύμα.

Και πώς να μην άναθυμθούμε τούτες τις μέρες τόν Παπαδιαμαντή, τόν μεγά- λον παππού του χριστουγεννιάτικου, του πρωτοχρονιάτικου λογοτεχνικού μας βι- βλίου! Η ιερή, ή βασιανισμένη του μορ-φή μάς κυττάει πίσ' από τα κρούσταλ- λα του βιβλιωπωλείου. Ο «δικαίος» της καλογηρικής του παρουσίας διαβαί- νει και χάνεται μέσα στα παράμερα, μισοσκοτεινά σοκάκια της Άθήνας, ο ψαλμός που ακόμα δεν ξεμυχρησεν στα ιο- νήρη έκκλησάκια. Ο άποηχός των μάς έρχετα μέσ' από τις φωνές τών φτωχών άπλοϊκών ψαλτάδων.

Τα Χριστούγεννα... Η Πρωτοχρο- νιά... Και ο Παπαδιαμαντής, ο άγιος της νεοελληνικής μας πεζογραφίας. Οι καπετάνιοι του έξακολουθούν νάρμενί- ζουν αυτές τις μέρες τις έλληνικές θά- λασσες διαστικοί να πιάσουν το μικρό λιμάνι του νησιού, να λειτουρηγούν και να γιορτάσουν με τους δικούς τους. Οι άπλοϊκοί του ήρωες, ένα πλήθος φτω- χοί και νοικοκυραίοι, κοπέλλες νησιώτισ- σες και γρηές, και κορίτσια έρωτευμένα και παντρεμένες άγαπητάριας και παι- δια, ένα πλήθος παιδιά που τραγου- δούν τα κάλαντα και τσομπανάρειο και τσομπανόπουλα και ξεροκίτρες και καλόκαρδοι μπρεκίδες, που θέλουν βυ- ζαντινά τροπάρια άμα τους καταπάρει το κρασί.

Ένας κόσμος γοητευτικός, που κινεί- ται μέσα στον μυστικό κήπο της Τέχνης και μάς δίνει άκόμα και σήμερα, και θα μάς δίνει για πάντα το έλληνοικό νόημα τών Χριστουγέννων και της Πρωτοχρο- νιάς, και της κάθε έλληνοχριστιανικής γιορτής της Όρθοδοξίας.

Τα Χριστούγεννα... Και ή Πρωτο- χρονιά... Και ο Παπαδιαμαντής... ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

τόν πόλεμο, περιώρισε αισθητά την φιλολο- γική πλατεία της ταβέρνας. Τώρα που εξαγορεύσαμε στην ειρηνική ζωή, χωρίς να μπορούμε να εξαγορεύσουμε στη Στέγη—δεν είναι πιά καιρός ν' άνοίξῃ ή περίφημη Κάβα ντ' Ιταλία και να στεγά- σῃ τούς πνευματικούς ανθρώπους, —ή ταβέρ- να είνε ο μοναδικός τόπος συγκεντρώσεως τών λογίων μας. Υπάρχει μία στην όδo Ιπ- ποκράτους όπου μαζεύονται μερικοί και μία άλλη στην Πλάκα. Τη σημαντικότερη κίνηση παρουσιάζει ή δεύτερη. Έκεϊ την ήμερα τών Χριστουγέννων συγκεντρώθηκαν κομμάτι είκο- σαρά πεζογράφοι, ποιητές και κριτικοί από τούς πιο γνωστούς με μερικούς δικούς τους μαζί. Ήταν άληθινή γιορτή.

Μία μικρή συντροφιά από γνωστούς Άθη- ναίους που ζήτησε ευγενικά την άδεια να κα- θίσῃ στο προαίμαίο για τούς λογίους δια- μάτιο το «Αιδαίρετο», για το όποιον έχω μι- λήσει άλλοτε άπ' αυτή τη στήλη—εξεργά- σθηκε Χειροκροτούσε, ζητωκραύγαζε, εξεδήλω- νε με κάθε τρόπο τόν έθουσιασμό της. Ό-ταν μετά τα μεσάνυχτα, ή συντροφιά ξεχύ-θηκε στο δρόμο, το κεία κρατούσε, άκόμα και το λιανοπαγούδο συνεχίζονταν. Ένας πε- ροπτικός καθηγητής του Πανεπιστημίου, κατά- πληκτος από το θέαμα αυτό, άκούσθηκε να λέει στο σύντροφό του:

—Τι περιμένει από ανθρώπους που συχνά ζουν εις τα όνειρα!

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1834 μ' ἓνα ἱστορικὸ Βασιλικὸ Διάταγμα μεταφέρθηκε ἡ Πρωτεύουσα τοῦ μικροῦ Βασιλείου ἀπὸ τὸ Ναύπλιο στὴν Ἀθήνα. Σὲ ποιά κατάσταση βρισκόταν τότε τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος, σκιαγραφοῦν οἱ ξένοι ποὺ μᾶς ἐπισκέφθησαν κατὰ τὸ 1830.

Ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Μισὸν γράφει σχετικά πῶς «Δὲν ὑπάρχει χαρακτηριστικὴ καὶ νέαις δρόμος καὶ σκοντάφτουν τὰ πόδια μας σὲ σωρούς ἀπὸ λίθους, πέτρες, ἐρείπωνμένους τοίχους καὶ σπονδύλους ἀρχαίων στύλων σκεπασμένους ἀπὸ γῆματος».

“Όσο για σπίτια, δέν υπήρ-
χον παρά άθμιες καλύβες και
σανιδένια ύπόσπεγα, ώστε ό-
ταν τόν Δεκέμβρη ήλθε στην
“Αθήνα ό βασιλεύς “Όθων, τό
πρώτο ανάκτορό του ήταν έ-
να άπλό διώροφο σπίτι, στον
σημερινό περίβολο τής παλιάς
Βουλής!

“Όλα αυτά όμως ήταν άνε-
κτα. Μπορεί να μην υπήρχαν
Ανάκτορα βασιλικά, υπουργεί-
α μέγαρα ή άλλα μεγαλύτερα
πτή δημόσια κατ’ ιδιωτικά κτί-
ρια· πλὴν, οἱ νέοι, Ἀθηναῖοι
κατ’ εὐθείαν γραμμὴ ἀπόγονοι
περικλυτῶν προγόνων ποὺ δι-
δάχθηκαν τὶς τραγωδίες τοῦ
Αἰσχύλου καὶ τοῦ Εὐρύπιδου, δὲ
δεχόντανε μὲ κανένα λόγο να
μὴν ὑπάρχει θέατρο. Ἐτοί, ἀ-
μέσως τὸ 1835, ὅταν πρῶτος
δήμαρχος τῶν Ἀθηναίων ἦταν
δὲ Ἀνάρχουρος Πετράκης, στὴ
θέση ποὺ εἶνε σήμερα ἡ Ἐθνί-
κή Τράπεζα εἶδε τὸ φῶς ἕνα
παράπρηγμα ἀπὸ σανίδες, ὅ-
που ὄχι θιάσος ἀλλὰ ἐαδέσριοι
στ’ Αἰπτάγκοι ἐφαίδρουν τοὺς
Ἀθηναίους!

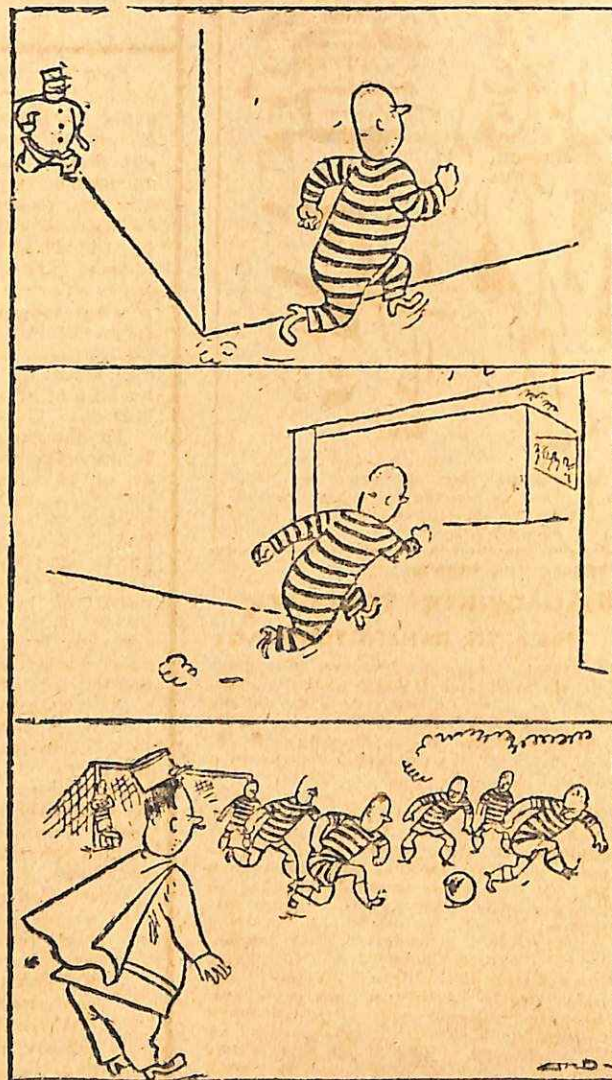
*Έπειτα από λίγους μήνες δ' επιχειρηματίας Ἐθανάσιος Σκωντζόπουλος μετέβαλε το παρθεῖνιμα τοῦτο σὲ θέατρον καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐλνε το πρῶτο θέατρο τῆς Πρωτεύουσας.

*Ένας χρονογράφος τῆς ἐπιτυχῆς μᾶς δίνει το ἀκόλουθο σκαρίφημα τοῦ πρῶτου θεάτρου:

*Τετραπλευρον σσνίδωμα προχείρως συμπηπτημένον, ὕψαθρον, ἔχον στέγην τὸν ἀττικὸν οὐρανόν!... Πενήκρον κατὰ σκέυασμα τῆς στιγμῆς ὡς τὰ ἀνεγείρομενα εἰς τὰ πανηγύρια πρὸς ἔκθεσιν τῶν πραγμάτων, ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου σκηνοικίου διακόσμου». Ὁ δὲ θεατρολάτρης ἱστορικὸς τοῦ θεάτρου μᾶς Ἀσάκαρος ἱστορεῖ σχετικὰ ὅτι: *Ἡ εἰσοδος τοῦ

Τα
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΝΕΟΤΗ-
ΤΟΣ και ΜΑΣΚΕΣ ΑΝ-
ΤΙ-ΡΙΝΤ
έφαρμόζονται και πωλούν-
ται. Στο ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
«ΑΦΡΟΔΙΤΗ»
Μητροπόλεως-Υπάτης 11
Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΑΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Ἡ ἱστορία δὲν θέλει λόγια!...

Ἡ Ὁμοσπονδία Ἐκδρομικῶν Σωματείων πού εἶχε τὴν πρωτοβουλία νὰ ἀνασυστήσῃ μετὰ τὰ ἀθηναϊκά Σωματεία τὴν Ἀττικὴν πρωχώραί στὸ ἔργο τοῦ. Τὴν ὅλη ἐργασία τὴν παρακολουθεῖ καὶ τὴν κατευθύνει ἐπὶ τῇ βάσει σχεδίου εἰδικῇ Ἐπιτροπῇ—Ἐπιτροπῇ Πρασίνου, ὅπως... βασιτιστικῇ—τὴν ὅποι ἀν στέλεχος οἱ κ. κ. Π. Κυριαζῆς, Τρ. Ἀφραταῖος, Κ. Ἀνδρακοπούλος Γ. Μινέτας, Ι. Κομνητέλης Α. Κηρικτός, Π. Νασσιάκος, Δ. Τουρκομένης, Κ. Λαδοῦτας Β. Κουντουρῆς Ε. Σισμάνης καὶ Γ. Τσακίρης.

Μια και μιλάμε για την Έπιτροπή Πρασίνου και οι οίχουμε ένα βλέμμα και στα σχέδιά της. Από τη φθινοπωρινή έκδοση μνημονίου ως τώρα -γιατί κάθεται Κυριακή οι όριθείότεροι φυτεύουν και ένα τμήμα -φυτεύθηκαν 22.000 δενδράκια. Ειδικώς 8-λα δσα φυτεύθηκαν στην Καλοπηλιά και τ' Άσπετιο (Υλοπηττάς) «έπιστάν» γιατί κι ό

καιρὸς ὑπῆρξε εὐνοϊκός. Σὲ
τρία χρόνια κατὰ τοὺς ὑπολο-
γισμοὺς τῶν ἀρμοδίων ὅπου γί-

γεται ἀνοδάσωση θὰ προσυνί-
ση ὁ τόπος καὶ σὲ 15 χρόνια
θὰ ἔχουμε τὲς πρῶτες αἰεὶς. Ἐλ-
πίζεται μὲσα στὴ «σαϊζὼν» 40
ἔχουν φυτευθῇ πάνω ἀπὸ 24
χιλιάδες δενδρύλλια. Κατὰ τὸ
δίστασμα τοῦ Ἰανουαρίου θὰ
φυτευθοῦν πλατύφυλλα (πλα-
τάνια — ἱτιές) στὶς πηγές.

Και τώρα κάτι περισσότε-
ρο... λεπτό. Μέχρι σήμερα η
ἐργασία τῆς ἀναδασώσεως
στοίχισε τριάντα μόνον ἑκατομ-
μύια δραχμῶν. Αὐτὰ ἐδαπα-
νήθησαν γιὰ μεταφορᾶς, ἔργα
λεία κλπ. Ἡ ἀξία ὅμως τοῦ ἔρ-
γου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτι-
μηθῇ.

Ὁ Μικρὸς: Μπαμπὰ
 πόσων χρόνων θὰ εἶναι ἡ μαμά
 μου ὅταν θὰ γίνω 30 χρονῶς;
 Ὁ Μπαμπὰ: Μα, ἐὰ
 εἰσάστε συνομήλικοι. τότε ποι-
 δὲ μου!

τῆς σύγχρονης ζωῆς

Ἡ εὐτυχία κερδίζεται.
Τὸ μέλλον προετοιμάζεται.
Οἱ ἀρετὲς φωνάζουν.
Τὰ πάθη εἶνε ἀξιοθρήνητα.
Ἡ ἐργασία ἐλευθερώνει.
Ὁ ἔρωτας δίνεται.
Ἡ φιλία μοιράζεται.
Αἱ διασκεδάσεις πληρώνουν.
Ταί.

Ἡ ζωὴ παίζεται.
Ἡ ἀνάπαυση ἀγοράζεται...
πολὺ ἀκριδᾷ.

Αὐτὸς εἶνε ὁ δεκάλογος τῆς σύγχρονης ζωῆς μὲ τὸν ὁποῖον τιτλοφορεῖται, τὸ βιβλιαράκι μιᾶς Γαλλίδος δημοσιογράφου τῆς μαντὰ Μπερζέρ. Εἶνε πραγματικὰ χαριτωμένος ὁ δεκάλογος αὐτός.

Ἀποτελεῖ ὁ δεκάλογος αὐ-
τὸς ἓνα σχέδιο ἑνὸς εἰδὸς συν-
ταγῆς πᾶντῶ ὅποιον μπο-
ρεῖ νὰ ρυθμίσει ὁ ἄνθρωπος
τὴν περὶ αὐτὴν ζωὴ τοῦ ἔχον-
τός τοι βοηθὸ καὶ σύμβουλον.
Φυσικὰ τὴ ζωὴ μας δὲν τὴν ρυ-
μίζομε μόνο οὐτε πᾶντὸ σὲ ὡ-
ρισμένα καλούπια, οὐτε δυστυ-
χῶς ἡμεῖς οἱ ἴδιοι. Διάφοροι
παράγοντες, ἀνεξάρτητοι ἀπὸ
τὴ θέλησιν καὶ τὴν προσπάθειάν
μας τῆς δίνουν πάρα πολλὰς
φορὰς τὴν καλὴ ἢ τὴν κακὴν
κατεύθυνσιν.

"Ας δούμε όμως τι λέγει η
 μαντάμ Μπερζέρ στο πρώτο
 καί τελευταίο κεφάλαιο του δε-
 καλόγου της, που είναι από τα
 πιο ενδιαφέροντα και που γιά
 να πραγματοποιηθούν πρέπει
 να συνοψίσουν τα άλλα οχτώ.
 "Η ευτυχία λοιπόν μας λέγει η
 συγγραφέας κερδίζεται. Τέσσε-
 ρα αυτού χρειάζονται γιά τήν
 «Παιγνίδια» αυτό όπως και στή
 χαρτιά. Τα χαρτιά όμως εδώ
 είναι διαφηρετικά. "Ανάλογα μέ-
 τούς παίκτες, το κόψιμο και τήν
 μοίρασμα. Στό παιγνίδι, τής
 ευτυχίας όπως και σ' όλα τα
 τυχερά παιγνίδια δεν είμαστε
 κύριοι όλων αυτών. "Από τήν έ-
 πιδεδιχητή μας όμως θα έ-
 ξαστολή να έπωφεληθούμε γιά
 να κερδίσουμε. "Ενα κακό παί-
 ξιμο του γείτονά μας που όφει-
 λεται στήν ιδεολογία του υπο-
 ρέει ν' αποδοί θαυμάσιο γιά
 μας

"Αν απ' τὰ χαρτιά που κρατάμε στο χέριο μας δὲ βλέπουμε, παρὰ ἐλάχιστη πιθανότητα νὰ κερδίσουμε καὶ δὲ μπορούμε νὰ καλλιεθούμε τότε ἄς κάνουμε στροφή. Ἐκεῖ ἄλλως τε εἶνε καὶ τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας τῆς ζωῆς πολλών. Πού ἐνὸς στήν ἀρχὴ παρουσιάζεται μέτοισι, μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν εὐστοφίαν τους μὲ συμβιβασμὸν καὶ καστερία (πού εἶνε τὰ μαγκιά ἀπὸ) κατωθέουσαν νὰ εἶνε ὄχι μόνον αὐτοὶ οἱ

του σπινθηρί, να τον σκορπίσει να
καίει την εύθυμη ψυχή τους. Βέ-
βαι, δεν αποφεύγεται η συγγα-
φύς στους ενοχλητές και τους
συνεπιτηδότες που φέρουν μέ-
σα τους το σπινθηρί της κα-
ταστροφής τους. Έχει, υπ' όψει,
την πολύ Άλκηστη της καλής
τολής, να μετατρέψει τον δολόφ πέ-
ρσσαν και νύμφη της ψυχικής
του κρίσης θα βάλει νικητές

καὶ μέσα ἀπ' τὴς κανονικὲς κρίσεις, ποὺ εἶναι σταθμοὶ (στην ἀνύφεση—ἀναδημιουργία) τῶν ἐθνῶν. Δημιουργοῦμε λοιπὸν κατὰ μέγα μέρος καὶ μόνοι μας τὴν εὐτυχία μας καὶ μπορούμε νὰ ὑποστηρίξωμε πῶς ἔχει ἀπὸ πολλὰ χρόνια δίκην ὁ Φραγκλῖνος ποὺ εἶπε: «Ὅταν ὁ καθένας μας βάλῃ τάξη στὶς ὑποθέσεις του ἡ τάξις θὰ ἐπικρατήσῃ σ' ὅλο τὸ κράτος».

Ἄς ἔλθουμε τώρα καὶ στὸ τελευταῖο ἀρθρο τοῦ δεκαλόγου: «Ἡ ἀνάπαυση ἀγοράζεται... πολὺ ἀκριβά». Τὶ μεγάλη ἀλήθεια! Γιὰ μιὰς ὥρας ἀνάπαυση, πόσες ὥρες σκληρὲς πολλὰς φορές, ἐργασίας. Πόσο, ὅμως, κατωρθώνουν νὰ τὴν ἐξασφαλίσουν... Καὶ ἡ ἀνάπαυση προετοιμάζεται, σὺν τῶν μέλλον μας. Χρειάζεται, ὅμως, νὰ θυσιαστοῦν γιὰ χάρι τῆς καὶ νὰ ὑποταθοῦν τὰ πάθη καὶ οἱ ἐπιθυμίαι μας στὸν μεγάλο κυβερνήτη: «τὴν ἐργασίαν». Τὴν ἐνεργητικὴν ἐργασίαν, ποὺ μᾶς ἀπελευθερώνει, ἀπὸ τὴν ἐξάρτηση καὶ τὴς καταθλιπτικὰς ὑποχωρέσεις. Ἐργάζεται σκληρὰ ὁ πατέρας, γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν του καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνάπαυσή του. ὅταν ὁ κορμισμὸς τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ θ' ἀρνήται ὑπηρεσίαν. Ἐργάζεται γιὰ τὴν μὲν ἄλλοτε νύχτα-μέρα γιὰ τὴν μελαιντικὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν του καὶ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ αὐτὴν μετὰ τὴν σειρά τῆς τῆς «καλῆς Ὑστεριᾶς» ποὺ λέει ὁ λόγος μας. Ἐνδεῆ λοιπὸν πολὺ δίκην

η συγγραφέας ότι «ἀγοράζεται πολύ ἀκριβῶς ἡ Ἀνάπαυσις». Κερδίζεται μὰς λέει, καθώς καὶ ἡ εὐτυχία μ' ἓνα πλάνο ζωῆς στέρεα ἀποφασισμένον πού νά ὑποτάσσεται, κανεὶς ἀδιαφορώντας σ' ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, χωρὶς νά δίνει προσοχή καὶ σημασία, οὔτε σ' αὐτοὺς πού παραστρατοῦν, οὔτε σ' αὐτοὺς πού ἔχουν ἔργο τὸ σημαντικὸν τῆς ἠθικῆς. Γιὰ ν' ἀγορασθῇ ἡ ἀνάπαυσις στα γερὰματα, πρέπει νά ἐπιβλέπῃ καὶ νά παρακολουθῇ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν τὸν ἀπὸ τὰ νεανικά χρόνια. Νὰ ἔχῃ μεγαλύτερη φιλία καὶ ἀγάπη γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους νὰ εἶναι καλὸς σὲ κάθε ἐποχῇ. Ἐπὶ ταῦτα πραγματοποιήσῃ τὴν ἀποχώρησίν του ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν, ὅχι σὰν μισὸς νεκρὸς καθὼς συμβαίνει, με τοὺς (μονόχωτους - μονήρεις) ἡ τοὺς πρόωγα τεμπέληδες ἀλλὰ γεμάτους ἀκούῃ ζωῇ, νὰ βρῇ μαζὶ μὲ τὴν σωματικὴν ἐξουσία καὶ τὴν ἡρεμίαν τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ ὁμοίῃ ἐνὸς πραγματικοῦ στωϊκισμοῦ.

Πολλές φορές, φθάνει στο
τέρμα αυτό, θλιβερό ολοκαύτω
μα που τ' αδάκρυά του ανεβρί-
νουν στ' άστέια για να φωτί-
σουν καλύτερα τόν μεγάλο δρό-
μο τού καθηκόντος που κλεί-
νει για τούς λεπτούς έξερευνη-
τές τίς τόσο μεγάλες γοη-
τείες.

ΔΩΡΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Ἰσχύς καὶ Εἰρήνη

(Δίδαγμα ἐκ τοῦ Εὐαγγε-λίου τῆς Κυριακῆς πρὸ τῶν
Φῶτων τῆς 5ης Ἰανουαρίου 1947).

«—"Ερχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου!", ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης πρὸς τοὺς προσερχομένους πρὸς αὐτόν, ἐνῶν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀπλῶς πρόσδρομος. Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ ἀνακαίνισθῃ τὴν Ἀνθρωπότητα. Ἀλλὰ καὶ οἱ Προφῆται τὸν προκατήγγειλαν ὡς Θεὸν ἰσχυρὸν, ἐξουσιαστικὸν, ἀρχόντα Εἰρήνης. Ἀρμῶζει λοιπὸν νὰ σταθῶμεν, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν, εἰς τὸν συνδυασμὸν αὐτὸν τῆς ἰσχύος μετὰ τῆς Εἰρήνης, σήμερον μάλιστα ὅπου τὸ θέμα ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρον.

Οἱ ἰσχυροὶ τῆς Γῆς ἐπιδιώκουν νὰ ἐπιβάλλουν ἢ νὰ διατηροῦσιν τὴν εἰρήνην διὰ τῆς ἰσχύος. Θὰ ἔλεγεν κανεὶς, ἔκ προχείρου ἐξετάσεως τῶν πραγμάτων: «Ἄς ὑπάρῃ εἰρήνη καὶ ἂς ὀφείλται εἰς ἕν τιδοῦται» ἀρκεῖ ὅτι εἶνε εἰρήνη! Εὐαθρὸν ὁμως ἐξετάσις τῶν πραγμάτων εὐκόλως πείθει ὅτι, μὴ τοιαυτὴ εἰρήνη δὲν ἦμπορε νὰ εἶνε οὔτε πραγματικὴ, οὔτε ἐξησφαλισμένη, οὔτε μόνιμος. Διότι εἶνε τεχνητὴ καὶ ἀφύσικος, ἀντίθετος πρὸς τὸν Νόμον τοῦ «Ἀρχοντος τῆς Εἰρήνης». Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ὡς Ἄρχων τῆς Εἰρήνης, ἤλθε μὲ σκοπὸν ἐντελὲς διάφορον καὶ ἔθεσε Νόμον τὸν ὅποιον τελείως ἀντιπαρατεύεται ἡ ἐννοία τῆς Εἰρήνης διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλῶν.

Ἐκεῖνος, ὡς Θεὸς ἰσχυρὸς καὶ παντοδύναμος, δὲν ὤμι-
λησε ποτενὰ περὶ τῆς ἰσχύος Του, ἀλλὰ ὤμιλε διαρκῶς
περὶ Εἰρήνης. Ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα τὴν
Εἰρήνην ἐπὶ τῶν : «Εἰρήνην ἀφίμην ὑμῖν· εἰρήνην τὴν ἐμὴν
δίδωμι ὑμῖν.» Οὐ καθεὺς ἡ κάμερος δίδωσι ἐγὼ δίδωμι
ὑμῖν.» Ὅχι Εἰρήνην δι' ἀνάστων παρασκευῆς πρὸς πόλε-
μον, κατὰ τὸ ὄρασιον ρωμαιοῦν ρητὸν καὶ κατὰ τὰς συγ-
χρόνους ἀντιλήψεις, ἀλλ' Εἰρήνην πραγματικὴν, Εἰρήνην
ὡς βάσιν πάσης εὐμερίας, Εἰρήνην ὡς ἀφετηρίαν καθέ-
σῃς ἐπιδιώξεως, Εἰρήνην ὡς θεμέλιον πάσης οἰκοδομῆς
βιοτικῆς ἀποδελουσίσης εἰς ἰδιαιτέραν ἢ κοινὴν εὐδαιμο-
νίαν. Μία τοιαύτη ἐννοία περὶ Εἰρήνης, ὡς ἀφετηρίας,
κορηδίας καὶ βάσεως παντὸς ἀγαθοῦ, θὰ ἀπέτελε τὸ μὲ-
ν ἄλλα καὶ τὸ ἀποτελεσματικὸν φάρμακον διὰ νὰ ἐπα-
νέλθῃ μετὰ εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα ἡ ἐξ αὐτῆς φυγαδευ-
θεῖσα εὐτυχία. Τότε δὲ καὶ μόνον ἡ ἰσχύς διὰ τὸν καθένα
θὰ ἦτο ἓνα φυσικὸν καὶ ἀναγκαῖον ἐπακόλουθον, ἐφ' ὅσον
ὁ καθένας θὰ ἠμπορούσε νὰ θεωρῇ τὸν αὐτόν του φυσικ-
ῶς ἰσχυρόν, ἀφοῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἠπείλει. Ὁ φορεὺς
ἄλλωστε καὶ ὁ διδάσκαλος εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα τῆς Εἰ-
ρήνης αὕτης εἶνε : «Θεὸς ἰσχυρὸς, ὡς Ἀρχὸν Εἰρήνης».

Και τί χρειάζεται άραγε διά νά εξασφαλισθή και νά διασπείσθῃ μία Ειρήνη τοιαύτης μορφῆς ; Στοιχειώδεις φυσικοί κανόνες τους όποιους ό καθεís θέλει νά ίσχύουν πρὸς όφελός του, άλλ' έννοει πάντοτε σχεδόν νά τους παραβιάζῃ όταν πρόκειται περὶ τῶν άλλων. Άπλως ή ισχύς τῆς έννοίας τοῦ Δικαίου, όχι εἰς τὴν συμβατικὴν του μορφήν άλλ' εἰς τὴν φυσικὴν του έννοίαν τὴν άβάστατον καί τὴν όχι νοθευμένην καί τὴν ὅπουαν ἐπιθυμεῖ ή κάθε ψυχή, δέν γίνεται ὁμως καμμία προσπάθεια διά νά επικρατήσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Προχειρολόγοι αποφαίνονται συχνά : «Ο Χριστιανισμός έρχεται κρυφά ως σύστημα» δεν κατάρρωσε να επιφέρει τα απαραίτητα τα οποία επέδιωξε ο Ίδρυτής του !
Ναί, αλλά έφηροσθή ποτέ ο Χριστιανισμός εις τήν πληρότητα του ; Αί έασαί του ένοιαι, απέτελεσαν ποτε θερμιώδεις νόμους ζωής τών άτόμων, διακυβερνήσεις τών πολιτικών σχέσεων τών Κρατών και τών Οργανώσεων εις τας όποιες διήρθέη άνέκαθεν ή Άνθρωπότης ; Είρήνην κινούττε ή Χριστιανισμός, το σπέρμα όμως τής έχθρας καλλιέργειται μέσα στην Άνθρωπότητα από την τρωπώτεραν ηλικίαν τών άτόμων ! Δικαιοσύνη εινε ό βασικός νόμος τών οποίων θέτει ό Χριστιανισμός, και έν τούτοις κάθε σχέσις και κάθε συναλλαγή μεταξύ τών ανθρώπων έποτελεί είτε συγκαλυμμένην είτε άποκαλυπτόν είτε όύμμοφνην είτε παράνομον άδικίαν, έκτεταλλουσιν, πλεονεξίαν, απάτην εις όλους τού άλλου ! Νά διατί δεν έτελεσφόρησεν ό Χριστιανισμός ; Διότι πραγματικός ούδέποτε έφηροσθή ! Πώς να τελεσφορήσῃ λοιπόν και να δώσῃ καρπούς μία Ίδέα, ένα Σύστημα, μία Άρχή, ένας Νόμος ό όποιος ούδέποτε εφαρμόζεται, άλλ' άπεναντίας διαρκώς επικρατεί το αντίθετον από ό,τι εκείνος παραγγέλλει ; Και όμως άργά ή γρήγορα θα άντιληφθῇ ή Άνθρωπότης ό,τι έξω από τόν Χριστιανισμόν δεν υπάρχει σωτηρία, ούτε ευτυχία και ό,τι έξω από τήν χριστιανικήν Ειρήνην κάθε άλλη σωματική ή αυτή θα είνε έπισηαλής και εφήμερος.

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Ὁ Πελαῖν μαδαίνει ἀγγρικά

Τὰ τελευταῖα παρισινὰ φύλλα δημοσιεύουν μερικές ἐνδιαφέρουσες λεπτομέρειες ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ στρατάρχου Πεταίν, ὁ ὁποῖος ἀγ.ε. τὸ 90ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ ὑπεύθυνος στρατάρχης, ποὺ ὡς γ' ὡστὸν εἶνε καταδιωκόμενος εἰς θάνατον, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ κατ'ὸν εὐχὴν τοῦ Στρατοδουκεῖου, περνᾷ τις ἡμέρες τοῦ ἐγκαθέρκτης στὸ φρούριον τῆς νήσου Ὑέ, 15 χιλιόμετρα στ' ἀνοικτὰ τοῦ Βισκαῖκου κόλπου.

Τὸ δωμάτιόν του εἶνε ἐπιπλωμένον μὲ αὐστηρὴ ἀπλότητα : ἓνα κρεβάτι ἐκστρωμένον, ἓνα μικρὸν νιπτήρας καὶ μιά κορέλλα. Καὶ φωτίζεται τὴ νύκτα μὲ μιά λάμπρα πετρελαίου. Τὸ μοναδικὸ κιγκλιδώφραχτο παράθυρό του βλέπει πρὸς τὴ θάλασσαν. Τὸν περιστοιχίζον μὴνα ὁ δεσμοφύλαξ τοῦ ἔφερε μιά σαλ-λόνγκ, ὅλλ' ὁ στρατάρχης δὲν τὴν δέχθηκε, γιατί «εἶνε καθίσμα... γεροντιστικόν!», ὅπως εἶπε.

Ὁ Πεταῖν σκουπίζει μόνος τὸ δωμάτιόν του καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα στρώνει τὸ κρεβάτι πρὸς τὴ θάλασσαν. Κάθε μεσημέρι τὸν ἐπισκέπτεται ἡ γυναῖκα του, ποὺ μένει σ' ἓνα ξενοδοχεῖο ἐκεῖ κοντὰ καὶ τοῦ φέρνει ρούχα ν' ἀλλάξῃ, κρατώντας τοῦ συντροφικὰ μισὴ ὥρα μόνο.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ στρατάρχης διαβάζει, ἓνα ἀγγλικὸ ἀλφαριθμητικόν, γιατί θέλει νὰ μάθῃ... ἀγγλικά! Τὰ πρωῒν ἀσχολεῖται μὲ τὴς γλώσσας του, ὅπου εἶνε φυτευμένες... ντομάτες!...

Πρὶν δύο ἑβδομάδες, ὁ Πεταῖν εἰδοποίησε τὸν δικηγόρον του, ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν, ἡ πρόσκληση εἶνε ὑστερα ἀπὸ μιά νύκτα ὑπνίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ στρατάρχης φοβήθηκε, ὅτι θὰ πέθαινε. Μόλις ἦλθε ὁ δικηγόρος τοῦ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἀπεδέχθην τὴν καταδικήν σου. Ὅσο γιὰ τὴν χάριν ποὺ μοῦ ἔδωσαν, δὲν τὴν ζήτησα... Ἀλλὰ τί ἔχει ὁ Ντὲ Γκὼλ μαζί σου; Νομίζω, ὅτι, εἴμαστε ἐπ' αὐτοῦ. Κι ἐγὼ τὸν εἶχα καταδικάσει στὴν ἴδιαν ποινή!... Ἐξ ἄλλου, ἀν περὶ σήμερον ὁ Ντὲ Γκὼλ νὰ παρὰσθῇ τὸν Ναπολέοντα, αὐτὸ τὸ χροστάει στὰ βιβλία μου ποὺ τάχει ὅλα διαβασί. ὅταν ἐξεπαλειότο στὴ Στρατιωτικὴ Ἀκαδημία!

Σὲ ἄλλες συνομιλίας του μὲ τὸν ἴδιον δικηγόρον, τὸν κ. Ἰζορνί, ὁ στρατάρχης Πεταῖν ἐξέφρασε τὴ θλίψιν του γιὰ τὴν καταδικήν του.

— Πιστεύω, ὅτι, εἶχα δίκην νὰ κάνω, ὅτι ἔκανα, ὅταν ἤμουνα στὸ Βισύ!... Οὐδέποτε μ' ἐγκατέλειψε

Τὰ παράδοξα τῆς Φύσεως

Καὶ σάβην οἱ Λιαμαῖοι ἀδελφοί

Τὸ φαινόμενο τῶν Σιαμαίων ἀδελφῶν, δύο ἀδελφῶν ὁμοῦ διδυμῶν ποὺ ἔρχονται στὸν κόσμον κολλημένοι ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον, εἶνε πολὺ σπάνιον. Ὡστόσο τὸν περασμένον μῆνα γεννήθηκαν δύο τέτοια ζευγάρια. Τὸ ἓνα στὸ Πόρτ-Λαντ, στὸ Ὁρεγκόν, καὶ τὸ ἄλλο στὴν Τιονβίλ. Τὸ πρῶτο ζευγάρει εἶνε κολλημένο στὴν κοιλία καὶ στοὺς γοφούς καὶ εἶνε ἀδύνατο νὰ χωρισθῇ γιατί τὰ δύο αὐτὰ παιδιά ἔχουν κοινὸ κυκλοφορικὸ σύστημα. Τὸ ἑνὶ τερὸ ζευγάρει συνδέεται μόνον κατὰ τὸ στήθος ἐπὶ μήκους 12 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, ἀπὸ τὸ στήθος ὡς τὸν ὀμφαλόν. Ἐπομένως μπορεῖ νὰ γίνῃ χειρουργικὴ ἐπέμβασις γιὰ τὸν χωρισμὸν τούτων, γιατί τὰ δύο ἀδελφὰ ἔχουν ξεχωριστὸ στομάχι, ξεχωριστὴ καρδιά καὶ ξεχωριστοὺς πνεύμονας καὶ σπλῆνα. Ἡ καρδιά ὁμοῦ τοῦ ἑνὸς βρίσκεται στὸ δεξιὸ μέρος.

Ὁ χειρουργικὸς χωρισμὸς δύο Σιαμαίων ἀδελφῶν ποὺ ἔχουν κοινὰ ὄργανα συντάει πολὺ μεγάλες δυσκολίες. Μέχρι σήμερον οὐδέποτε οἱ γαστροὶ ἐπεχείρησαν τέτοιον χωρισμὸν στὰ καλά καθουμένα, μόνον γιὰ πειραματισμόν. Γιατὶ ὑπάρχει ἄμεσος καὶ δεινὸς κίνδυνος θανάτου, ὅχι μόνον τοῦ ἑνὸς, ἀλλὰ καὶ τὸν δύο ἀδελφῶν. Ἡ ἐγχείρησις τοῦ χωρισμοῦ εἶνε μόνον ὅτις περιπτώσεις ποὺ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀδελφούς ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ, ὅποτε ἐπρεπε νὰ καταβληθῇ προσπάθεια γιὰ νὰ μὴ παρὰσθῇ στὸν τάφο καὶ ὁ ἄλλος.

Ἡ πρώτη τέτοια ἐγχείρησις εἶνε στὰ 1840 ἀπὸ τὸν Ἰσπανὸ γαστρον. Χοσὲ Μπρίτο Ὑ Μπουάν. Ἐπράχθη περὶ Σιαμαίων ἀδελφῶν τῆς μοῦρης φυλῆς ποὺ ἦσαν κολλημένοι στὸ στήθος. Ἡ ἐπέμβασις ἐπέτυχεν καὶ ὁ ἐπιζήσας ἀδελφός

τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιστάσεως... Καὶ μ' ὅλες τὶς δυσχερείας ἔμεινε στὴ θέση του, μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴν...

Μονάχα γιὰ ἓνα πρόσωπο δὲν θέλει, νὰ μιλήσῃ ὁ γηραιὸς στρατάρχης : Γιά τὸν Λαβὼλ. Ὅποτε τὸν ἐρωτοῦν σχετικὰ μὲ τὸν πρωθυπουργὸν τῆς κυβερνήσεως Βισύ, χαμηλώνει τὸ κεφάλι καὶ ἀποφεύγει ν' ἀπαντήσῃ. Ἐκνευρίζεται μάλιστα πολὺ μ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν καὶ δὲν τὸ κούβε, καθόλου.

Γιὰ ποιὸν λόγο ἄραγε; Διερωτῶται ἓνας παρισινὸς δημοσιογράφος : Νὰ θεωρῇ ἄραγε ὁ Πεταῖν ὅτι υπεύθυνος γιὰ πολλὰ συμφορὰς τῆς Γαλλίας ὑπῆρξε ὁ Λαβὼλ;

Μυστήριον ποὺ μάλλον δὲν πρόκειται νὰ λυθῇ, γιατί ὁ Πεταῖν ἐδήλωσε ὅτι δὲν σκοπεῖ νὰ γράψῃ τ' ἀπομνημονεύματά του...

ἐχάσθη τὴ ζωὴ μέχρι, βαθυτάτου γήρατος.

Δεύτερη ἐπιτυχὴς ἐγχείρησις εἶνε στὰ 1860 στὴ Γερμανία ἀπὸ τὸν δόκτορα Μπέμ. Ὁ ἐπιζήσας ἀπέθανεν πέντε χρόνια μετὰ τὴν ἐγχείρησιν.

Στὰ 1881 οἱ Γάλλοι γαστροὶ Μπιουντέ καὶ Μπουίνδον ἐκάναν μιά ἐγχείρησιν τοῦ στομάχου τὸν θάνατον καὶ τὸν ἑνὸς ἀδελφῶν. Ἀντίθετα οἱ δύο Σιαμαῖοι ἀδελφοὶ ποὺ ἐγχειρίσθησαν στὰ 1889 ἀπὸ τὸν Γάλλο δόκτορα Σαπο-Προδὸ ἐπέζησαν ἡ μιά ὁ ἕκτος μετὰ τὴν ἐπεμβασις καὶ ἡ ἄλλη ἓνα ὅλο κληρὸν χρόνο.

Ἡ σπουδαιότερη ἐγχείρησις, ποὺ ἀπασχόλησε ὅλη τὴν παγκόσμιαν κοινὴ γνώμην εἶνε ἀπὸ τὸν διάσημον Γάλλο δόκτορα Ντουαγιέν στίς Σιαμαῖας ἀδελφές Ραντίκα καὶ Ντουόντ-κα. Οἱ συνθήκες τῆς ἐγχειρήσεως ὡς ἦσαν πολὺ ἀσχημῆς. Ἡ Ραντίκα εἶχε προσβληθῇ στὸ λαϊκὸ καὶ στὴ δεξιὰ μαζικήν ἀπὸ ἓνα ἀπόστημα φυματιώδους μορφῆς ποὺ μετεβλήθη σὲ συριγγίον. Ἡ Ντουόντ-κα ὑπέφερε ἀπὸ μεγάλη ἐξάντλησιν καὶ ἀπὸ φυματιώδη περιτονίτιδα. Ἀναφέρεται ὅτι δύο ὥρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησιν λίγος ἐλείπε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ συγκοπή. Ἡ θερμικότης τῆς Ραντίκα ἀνέβηκε ἀμέσως σὲ 39 ὅς θάμους μὲ τὴν ἐμφάνισιν ἰσχυρῶν πόνων στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλίας. Ὁ κίνδυνος ἀμέσου διπλοῦ θανάτου ἀνάγκασεν τὸν δόκτορα Ντουαγιέν νὰ ἐγχειρίσῃ ὅτις δύο ἀδελφές.

Τὸ ἀξιοσημείωτο αὐτὸ ἱατρικὸ γεγονός εἶνε στίς 9 Φεβρουαρίου 1902 ἡμερα Κυριακῇ ὥρα 2.30 τὸ ἀπόγευμα. Ἡ Ραντίκα καὶ ἡ Ντουόντ-κα ἦσαν κολλημένες στὸν ὀμφαλόν. Τὰ σπλῆνα τους ἦσαν ἐπίσης ἐνωμένα. Τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα ἦταν ἐξαιρετικὰ περίεργον καὶ ἔκανε τὴν Ραντίκα σάν ἓνα εἶδος παρὰσίου τῆς ἀδελφῆς τῆς. Τὴ στιγμὴ τῆς ἐγχειρήσεως ἡ Ραντίκα εἶχε ὕψος 1.40 μ. καὶ ζύγιζε 19 κιλά, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ τῆς εἶχε ἀνάστημα 1.35 μ. καὶ βάρους 12½ κιλών. Ἡ Ραντίκα εἶχε ἐπίσης τὴν καρδιάν στὸ δεξιὸ μέρος καὶ τὸ σπλῆν στὸ ἀριστερό.

Ἡ ἐγχείρησις ὑπῆρξε καταπληκτικὴ σὲ ταχύτητα. Ἐκράτησε μόνον 8 λεπτά τῆς ὥρας. Τὴν τρίτην μέραν οἱ δύο ἀδελφές χωρὶς μὲν πόνον, ἀρχίσαν νὰ δέχωνται τροφὴ καὶ τὴν τέταρτην μέραν ζήτουσαν... παιγνίδια!

Στίς 16 Φεβρουαρίου στίς 6 τὸ πρωῒ ἡ Ντουόντ-κα κατέληξε ἀπὸ νευρικούς σπασμούς. Τὰ χεῖρά της ὑπέστησαν μιά περιεργὴ ἀκαμψία. Οἱ βολβοὶ τῶν ματιῶν τῆς γύρισαν πρὸς τὰ μέσα. Τὰ νύχια τῆς ἐγίναν μπλέ. Ὁ γαστρον τῆς ἔδωσε ὀξυγόνο, τῆς ἔκανε ἓνα ὄρο καὶ μιά ἔνεση καφεΐνης. Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἡ μικροὺ ἀνέλαβε τελείως τὴς αἰσθήσεις τῆς. Ἐξάφην στίς 7

Εἶνε ἀδύνατος ὁ χωρισμὸς δύο ἀνθρώπων ποὺ γεννήθηκαν ἐνωμένοι;

ἀκριβῶς παρουσιάσθησαν νέοι σπασμοὶ καὶ ἡ ἀναπνὴ κώπηκε...

Ἀπὸ τὴ νεκροφία ποὺ ἐγένετο στίς 17 Φεβρουαρίου ἔλαβεν ἡ ὑπάρχη ἐνὸς μεγάλου συριγγίου ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σπλῆν καὶ ἐφθάνει μέχρι τῆς ἡδῆς. Τὸ συριγγίον ἦταν φυματιώδους μορφῆς καὶ οἱ γαστροὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι, ὁ θάνατος προήλθε ἀπὸ αὐτὸ καὶ ὅχι ἀπὸ τὴν ἐγχείρησιν τοῦ ἦσαν καθ' ὅλα ἐπιτυχῆς.

Ἡ Ραντίκα μετὰ τὴν ἐγχείρησιν ἀνέλαβε τελείως καὶ ἀνέπτυξε κανονικὰ. Ἀργότερα ὁμοῦ τὸ φυματιώδες συριγγίον τοῦ λαϊκοῦ χειροτέρευσεν καὶ δύο χρόνια μετὰ τὴν ἐγχείρησιν ἡ μικροὺλα πέθανεν ἀπὸ φυματίωσης.

Στὰ 1914 ἐγίναν στὴ Γαλλίαν δύο χειρουργικοὶ χωρισμοὶ Σιαμαίων ἀδελφῶν. Στὴν πρῶτὴν περίπτωση ἐπρόκειτο περὶ δύο κοριτσιῶν, ποὺ ἦσαν κολλημένα στὴν πλάτη καὶ εἶχαν κοινὰ τὰ γεννητικὰ ὄργανα καὶ τὸ ἀπνυθισμένο. Ἡ μιά πέθανεν πᾶν στὴν ἐγχείρησιν. Ἡ ἄλλη ἔζησε πέντε χρόνια. Στὴ δεύτερη ἐγχείρησιν ἐπρόκειτο τὸ πάλιν περὶ δύο κοριτσιῶν. Ἡ μιά ἀδελφὴ ἔζησε μόνον 2 μέρες. Ἡ ἄλλη ἡ Σουζάννα, ἔζησε μέχρι τὸ 1933. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν προικισμένο ἀπὸ τὴν Φύσιν μὲ χιλιάδα-δύο χαρίσματα ποὺ κατέπλησαν. Χόρευε, τραγουδοῦσε, κ. ἐπίζειε πᾶν ὑπέρκοον. Ἐδῶκε τὴν ἑμπορικὴν σχολὴν καὶ πέθανεν ἁφαιρτικὰ σὲ ἡλικίαν 20 ἐτῶν μέσα σὲ λίγες ὥρες ἀπὸ φουερούς πόνους στὸ κεφάλι.

Ἡ τελευταία ἐγχείρησις ἐγένετο στὰ 1937 στὴν Ἀμερική, στοὺς ἀδελφούς Λούτσιο καὶ Σιμπλίσιο. Ὁ τελευταῖος ἐπέζησε τοῦ ἀδελφοῦ του ἔξι-κα μόνον ὥρες.

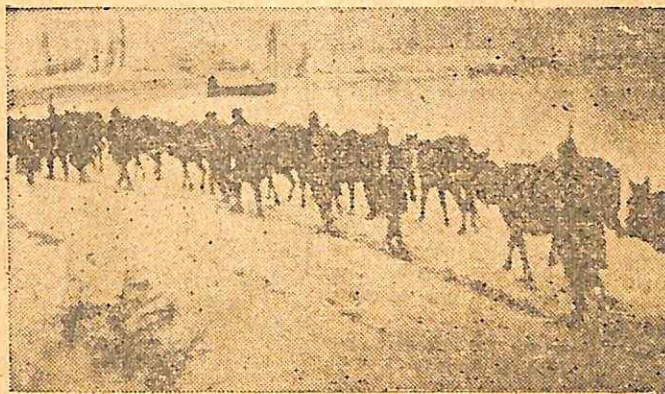
«Ν.Ο.Φ. Η ΣΛΑΥΙΚΗ ΑΡΑΧΝΗ»

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ διαβάσουν τὸ διβλίου ποὺ ἐκκυκλοφόρησε μὲ τὸν ἀνωτέρω τίτλον τοῦ δημοῦ γράφου κ. Δωρῶν Περφάνη. Πρόκειται γιὰ ἓνα ρεπορτάζ στὴ Δυτικὴ Μακεδονία—Ἀλβανία—Γιουγκοσλαβία, ποὺ θὰ προκαλέσῃ ἀμέριστο τὸ ἐνδιαφέρον, διότι ἀποκαλύπτει μὲ γεγονότα καὶ στοὶ χεῖρα ἀδιόφευστα ὅλη τὴ δράσιν, τὴν ὁργάνωσιν καὶ τὰ σχέδια τῆς σλαβικῆς ὁργανώσεως ὡς Ν.Ο.Φ. ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας. Ζητήσατε ὅλοι ἀπὸ τὰ κεντρικὰ διδωτοφυλάκια τὸ διβλίου Ν.Ο.Φ. τοῦ κ. Δωρῶν Περφάνη.

Ἡ Ἑλλάς καὶ οἱ Μεγάλοι

Τοῦ κ. ΠΑΝ. ΠΡΩΤΩΨΑΛΤΗ Ὑποδιευθυντοῦ

Γεν. Ἀρχείων τοῦ Κράτους

Ὅταν ὁ Στρατὸς μας ἐφθανε νικητὴς καὶ ἐλευθερωτὴς εἰς τὴν Κορυθαίαν.

Ἀνάστατος εἶναι ὁ λαὸς μας ὅλος ἀπὸ τὴν ἀδικίαν τῶν Μεγάλων στὴ πατρίδα μας. Μιά δὲν σκόλη τύχη κυβερνᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐνῶ αὐτὴ γίνεται φωτιά καὶ καπνὸς γιὰ ὅτι ὠραῖο καὶ ὅτι μεγάλο πιστεῖται ὡς τώρα τὸ ἀνθρώπινο γένος, ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ τραγικοῦ, ὅρισκε κατὰ κανὼνα φτωχὰ καὶ λιπώσασκα κώκυλα, ἀνάμικτα καὶ αὐτὰ μὲ κόπο μὲ ἰδρώτα καὶ μ' αἷμα. Ὅτι ἀντικρύζει τὴν ἑλευθερίαν τοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν ὅλων τῶν ὑποδουλωμένων τῆς Εὐρώπης. Πρῶτὴ ἡ Ἑλλάδα μὲ ὠρὴν τὴν ἐθνικὴν τῆς συνειδήσιν ἐζητήσας μὲ τὰ ὅπλα τὴν ἐλευθερίαν τῆς δείχνοντας στοὺς γειτονικοὺς καθυστερημένους λαοὺς τὸ δρόμο τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς τιμῆς.

Ὅπως τώρα εἶται καὶ τότε οἱ Μεγάλοι καὶ Σύμμαχοι (διὰ τὰς Προστάσεις Δυνάμεις) ἐρωτοτροποῦντες τὴ μιά κατὰ ὁμολογίαν τὴν ἄλλη κατὰ τὴν ἰδίαν περιέπλεκαν καὶ ἐδυσχεραίνοσαν καθ' ἑαυτοὺς τὴν ματωμένην προσπάθειαν τῶν νέων μας. Κι' ὅταν ἔφτασε στὸ κατακόρυφον ὁ ἀγὼνας καὶ ὁλόκληρη ἡ γῆς κοινήθηκε ἀπὸ τὰ θεοράτα κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων, τότε μὲ σκληρότητα, μὲ φειδὴν, μὲ ἀδικίαν ἀφῆκεν τὴν Ἑλλάδα μικρὸν κρατίδιον φάρον ὑπὸ τὴν μάστιγιν τῶν Σουλτάνων κ.λ.π. (Πρωτοκόλλον Πετρούπολεως 21 Μαρτίου) 4 Ἀπριλίου 1826). Ὅπως τώρα, εἶται καὶ τότε, εἶται πάντα...

Ποιῶν ἦσαν τὰ αἰσθήματα τῶν προγόνων μας γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῆς Εὐρώπης ἀπέναντι μας; Ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης γνήσιον μέλος τῆς περασμένης ἡρωικῆς γενιᾶς ἀφῆκε τὴν ψυχὴν τοῦ ἐλευθεροῦ νὰ ἐκχυθῇ στ' ἀπομνημονεῖμά του καὶ τριπλοῦντας τὴν ἀχαριστίαν τῆς Εὐρώπης:

«Αἰτινὸν δὲν τήραγα, νὰ θησαυρίσωμεν μάταια καὶ προσωρινὰ τήραγα γιὰ φωτίσωμεν τὸν

κόσμον μὲ φῶτα παντοτεινὰ. Ἐντυχαν τοὺς ἀνθρώπους ἀρετῆς, τοὺς γύνωναν ἀπὸ τὴν κακὴ διαγωγή, καὶ τοιοῦτως θεωροῦσαν γενικῶς τὴν ἀνθρωπότην καὶ γένονταν δύσκαλοι τῆς ἀλήθειας. Κάνουν καὶ οἱ μᾶθηταί τους οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν ἀνταποκρίσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους ἡμᾶς—γυμνάσιον τῆς κακίας καὶ παραλυσίας. Τέτοι' ἀρετῆς, ἔχουν τέτοια φῶτα μᾶς δύνουν. Μιά χούφτα ἀπογόνους ἔδειξαν τὸν παλαιὸν Ἕλληνα χωρὶς ντουφέκια καὶ πολεμοφόδια καὶ τ' ἄλλα τ' ἀνγκαῖα τοῦ πολέμου ἐσεκεπάζοντες τὴν μάσκα τοῦ Γκράν Σινιόρε, τοῦ Σουλτάνου, ὁποῖος εἰς τὸ πρόσωπόν του κ' ἐσκίαζε ἐσέγον τὸν μεγάλο Εὐρωπαῖον. Καὶ τοῦ πλεονέκτης χωρὶς ἐσέδον δυνάτης, ἐσέδον πλοῦσιος, ἐσέδον φωτισμένους, καὶ τὸν ἔλεγε Γκράν Σινιόρε φοβόσασα νὰ τὸν εἰπῇ Σουλτάνο. Ὅταν ὁ πτωχὸς ὁ Ἕλληνας τὸν καταπολέμει ἐντολῆς καὶ γυνὸς καὶ τοῦ σκότους περὶ τοῦ ἀπὸ τετρακόσους χιλιάδες ἀνθρώπων, τότε πολέμαγε καὶ μ' ἐσέδον τὸν Χριστιανόν—μὲ τῆς ἀντενέργειάς σου καὶ τὸν δόλο σου καὶ τὴν ἀπάτην σου καὶ ἐσέδον δίσμα τῆς πρώτης χρονίης τῶν κλάσων. Ἀν δὲν τὰ φῶτα ζεσέδον ὁ Εὐρωπαῖος ἡμέρας ποὺ θὰ πηγαίνωμεν μ' ἐκείνην τὴν ὁρμήν. Ὑστερὰ μᾶς γιομώσατε καὶ πατρίδας—ὁ Ντῶκινς μᾶς θέλει Ἀγγλους, ὁ Ρουγῆν Γάλλους, ὁ Κατωκῆς Ροῦσους καὶ δὲν ἀφῆκε κανέναν Ἕλληνα πᾶν ὁ καθεὶς σας τὸ μερίδιόν του καὶ μᾶς καταπνέει σέτε μπαλαρίνας σας καὶ μᾶς λέτε ἀντίποινας τῆς λευτεριάς μας, ὅτι δὲν τὴν αἰστανόμαστε. Τὸ παιδί ὅταν γεννιέται, δὲν γεννιέται μὲ γνώσιν! ὁ προκομμένος ἄνθρωπος τὸ ἀνασθῇ κοινῶν καὶ τὸ προσκόβουν. Τέτοια ἡλικία εἶχετε ὅσοι καὶ προκοπῇ, τέτοιους καταπνέετε καὶ ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς.

Ὅμως τοῦ κόπου κοπιᾷτε. Ἀν δὲν ὑπάρχει ὁ ἑσέδον ἀρετῇ ὑπάρχει ἡ δικαιοσύνη τοῦ

Τῆς μέρας ποῦρχεται

Τὸ ποίημα αὐτὸ,—προμάντεψε,—γίνηκεν οὐτοπία μετὰ τὸ συγγενὸς Δεκεμβρὶ καὶ τὴ συμμοχικὴ ἐγκαταλείψῃ μας.

Τῆς μέρας ποῦρχεται γοργή, τῆς μέρας πῶχει φτάσει, τὰ νεῖοφρα μινύματα, τ' ἀνάσφρα φτερα, βαθιά μου λουλουδίζουσι ἀπὸ τὴν αὐλὴν πλάσῃ τοῦ λυτρώμευ, ποὺ ἀνάφανε σὲ νεῖοκοπὴν χαρὰ.

Τῆς μέρας ποῦρχεται, ἡ φωνὴ, πρωτόλουθε ξυπνήτρα, χτυπάει, στ' αὐτὰ σάν ἀνοιξὴ μὲ τὸ βαθὺ παλμό, σάν ἀνοιξὴ μὲ τὰ χιονοδάτα ἀδισταχτὰ τῆς φύτρας, ποὺ δὲ βολῇ νὰ δεῖς μὲ ποῖο θ' ἀπλώσουνε ρυθμό.

Τῆς μέρας ποῦρχεται, ἡ φωτιά, ποὺ ξέρει τί νὰ κάψει,—Μάννα φροντίδα,—θὰ γνοῖαστεῖ τὰ στέρια μας ἐντροπία, θὰ σταχτώσει ὅτι, ἔρχεται ἀπ' τὴ μούχλα καὶ ἀπ' τὴ σάψη μὰ δὲ θ' ἀγγίξει, τὰ χλωρὰ, τ' ἀδρά, τὰ καρπερὰ.

Τῆς μέρας ποῦρχεται καὶ ὁ νοῦς τὴ νόση στέρια θάχει, καὶ θὰ γνοῖαστεῖ πλατιά, —βαθιά τὸ σῆδι τῆς ζωῆς, τὸ σῆδι τῶν ἀνθρώπων, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀμάχη, καὶ πέρασε ἀπ' τὸ μάνιασμα μιάς ἀθλίας χλαλοῆς.

Τῆς μέρας ποῦρχεται, τὸ φῶς, νέο ἢ παλιό, χαρὰ μας, χαρὰ μας ποὺ θὰ ζήσουμε νὰ δοῦμε πῶς θαρρεῖ, καὶ θ' ἀνεμῶσει ὁ αἶκος — τὴ μαύρη σφοδρά μας, καὶ ἡ τίμια ἀντρεία ποὺ δείξαμε, ὁρμή, πῶς θὰ στηθεῖ.

(Αὐγουστος 1944).

ΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

μεγάλου Θεοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Βασιλέως. Ὅτι ἔκειναι ἡ δικαιοσύνη μᾶς ἔσωσε καὶ θέλει, μᾶς σώσῃ: ὅτι ὅσα εἶπε αὐτὸς εἶναι ὅλα ἀληθινὰ καὶ δίκαια—καὶ τὰ δικά σας ψέματα δολοῦν. Κι' ὅλοι οἱ τίμιοι Ἕλληνας δὲν θέλει κανέναν οὔτε νὰ σας ἀκούσῃ, οὔτε νὰ σας ἰδῇ, ὅτι μᾶς φαρμάκωσε ἡ κακία σας, ὅχι τὸν φιλανθρώπων ὑπὸ κῶφον σας, ἔσας τῶν ἀνθρώπων ὅπου οὐλο ζωϊκῶν τῶν τέσσερ' ἐσέδον τὸν ἑαυτὸν χερστέρον καὶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Καὶ οἱ τέσσαροι καλὰ φρονεῖν ὅμως νὰ ἰδοῦν τὸν πᾶν λέγει καὶ αὐτὸς ὁ μᾶστορ ὁ Γεροθέης. Διὰ νὰ θυγῶναι εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ κόσμου δὲν ἐδῆκαν μόνον τοὺς τοὺς πρῶτους αὐτοὺς ὁ δίκιος καὶ πρῶτος ἐκείνους. Αὐτοὺς ὁ δίκιος Θεός—ὁποῖος τοὺς κινεῖ τὴν ψυχὴν (τοὺς Ἕλληνας). ὅτι τὸν φῶν τὸ δίκαιο φῶν: αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀνθρώπων. Κι' ὁ Μακρυγιάννης ἔχοντας πίστιν ἐπὶ τὴν δυνάμιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τελειώνει μὲ τὴν παρακάτω εὐχὴν:

«Εὐὸ Κύριε, ὁ ἀνιστήσας τοὺς πεθαμένους Ἕλληνας, τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν τῶν περὶ τὸν ἀνθρώπων ὅπου στὸ λῆγον τὴν ἀνθρωπότην μ' ἀρετῇ καὶ τὴν δυνάμιν σου καὶ τὴν δικαιοσύνην σου θέλεις νὰ ἐκκαταστήσῃς τοὺς πεθαμένους καὶ ἡ ἀπόφασί σου ἡ δυνάμεις καὶ ἡ ἀρετὴς Ἑλλάς, καὶ εἶνε νὰ μεταπλάσῃ Ἑλλάς, νὰ λαμπρύνῃ αὐτὴν καὶ ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ πᾶρσκει τὸν Χριστὸν καὶ νὰ πᾶρσκει οἱ τίμιοι καὶ οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἐκείνοι ὅπου περὶ σπίζονται τὸ δικίον καὶ οἱ ἀνθρώποι—ὁ ἄδης θὰ τοὺς ρουφήσῃ καὶ οἱ ἀνθρώποι οἱ τίμιοι θὰ τοὺς ἀναθεματίζω καὶ τὰ τὰ ἔργα τοὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῆς πατρίδος καὶ οἱ ἀνθρώποι—κακὸν μετὰ νὰ τοὺς δώσῃς καὶ συντρόφους τοῦ Κόβου νὰ τοὺς κάμῃς.»

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 9.

Ο Νιρβάνας, τα Δώρα και ο Ματσούκας

Ποιά είναι τα ωραιότερα δώρα; έρωτησαν κάποτε έναν πρακτικό άνθρωπο, την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς.

Ο πρακτικός άνθρωπος απάντησε:

— Όλα τα δώρα είναι ωραία!

Ο Νιρβάνας.

— Ποιά είναι τα χρησιμότερα δώρα; έρωτησαν ένα ποιητή.

Ο ποιητής απάντησε:

— Τα ωραιότερα!

Οι δύο διαφορετικοί άνθρωποι, διετύπωσαν την ίδια αλήθεια, κα θένος με τον τρόπο του.

— Όλα τα δώρα έχουν μέσα τους ένα στοιχείο ωραιότητας. Για κάθε τι που απορρέει από το αίσθημα και την φαντασία είναι έργο ποιήσεως. Και το δώρο είναι πράξις αισθήματος και φαντασίας. Οι γονείς που χαρίζουν ένα παιχνίδι στο παιδί τους, ο έρωτευμένος που χαρίζει ένα κόσμημα στην ωραία του, όλοι οι άνθρωποι που κάνουν ένα δώρο στους προσφιλείς τους, εξωτερικεύουν με τη χειρονομία τους αυτή μια κίνηση της ψυχής τους, στοργή, έρωτα, φιλία. Το δώρο αυτό καθ' αυτό δεν έχει καμία σημασία. Μπορεί να είναι ένα σπάνιο καλλιτέχνημα, μπορεί να είναι ένα είδος πρώτης ανάγκης. Το ωμορφαινει ή Αγάπη που το προσφέρει.

Ο αλησμόνητος Ματσούκας που έγνωριζε να ωμορφαινει και αυτό ακόμα το πεζό χρήμα — ή έκφρασι είναι δική του και είναι το μέγα μυστικό του έργου της ζωής του — έγνωριζε να μεταβάλλει σε ποιήματα και τα πεζότερα των πραγμάτων. Πάμπωτος αυτός έκαμνε και στους φίλους ακόμη τα πλουσιότερα δώρα. Κάποτε έβγαζε στο σπίτι του, και ποτέ δεν έφθανε ο γενικός αυτός αδελφός στα σπίντια των φίλων του με άδεια χέρια, κρατώντας ένα μικρό πακετάκι.

— Έρχομαι από τον Πάρνασσό... μου είπε. Και σοφί φέρνω λίγο τυρί από την στάνη... Το πήρα με τα χέρια μου από το τουλούμι.

Ο Τάιν είπε κάποτε, ότι ένα ποτήρι γάλα, που ήπιε στην κορυφή των Άλπεων του έπροξενισε έντυπωση αισθητική. Θα μπορούσα να θεβαιώσω το ίδιο πράγμα με το τυρί του Ματσούκα. Οι χιονισμένες βουνοκορφές, ή στάνη, το κοπάδι, ο βοσκός, όλη ή ποιήσις του βουνού, είχαν ζωντανέψει μέσα μου από την γεύσι ενός κοινοτάτου τυριού. Και όμως το τυρί αυτό το είχε αγοράσει ο άχρημίστης αυτός από αίσθηματος από το γειτονικό μπακάλικο! Αλλά το είχε μετουσιώσει άπλουστα σε ποίηση ή Αγάπη του. Αλλιώς τον είδα ν' αγοράζει από ένα μονάδικο το δρόμου 3 πορτοκάλια κρεμσμένα απ' το κλαδί τους.

— Αυτά τάχα κρεμάσει για στολίδι του μαγαζιού! του είπεν ο μπακάλης. Να σας δώσω από το κοφίνι κύριε... Είναι τ' όια καί καλύτερα...

— Έγώ θέλω αυτά!... επέμεινε ο Ματσούκας. Θα σοφί τα πληρώσω κάτι παραπάνω να μου τα δώσης!...

Ο μονάδης έπείσθη επί τέλους και του τα παρεχώρησε. Αργότερα ο Ματσούκας μου έξηγησε το μυστήριο της επιμονής του.

— Έλνω να τα προσφέρω, μου είπε, σε μια εύγενική κυρία. Ένας φτωχός τραγουδιστής ή μπορεί να προσφέρει περισσότερο από τρία πορτοκάλια! Αλλά τρία πορτοκάλια

αγορασμένα από το μονάδικο δεν έχουν καμία ωμορφιά. Θα πώ λοιπόν στην εύγενική κυρία πως έρχομαι από τα πεδία και πως τάκοψα από το δέντρο με τα χέρια μου εντυσιμένα με τη δροσιά της αύγης για να της τα προσφέρω...

Έτσι από τα τρία αυτά πορτοκάλια θα κάνω ένα ποιήμα... Και το έκαμε πράγματι. Απάτη, θα μου πητε. Αλλά τι ωραία άπάτη! Και μήπως όλη ή ποιήσις δεν είναι μια μεγάλη άπάτη...

— Όλα τα δώρα είναι ωραία!... είπε ο πρακτικός άνθρωπος.

Ο βαθμός της ωραιότητος τους είναι ανάλογος του βαθμού και της ποιότητος της αγάπης από την όποιαν απορρέουν. Της αγάπης που από ένα κομμάτι τουλουμιούρι μπορεί να δημιουργήσει το τιμαφέστερο δώρο.

— Τα χρησιμότερα δώρα, είπε ο ποιητής, είναι τα ωραιότερα.

Ο ποιητής είχε κάμει την απολογία των περιττών. Ένα παιχνίδι, λόγω χάσιν, θεωρείται πράγμα περιττό, όπως θεωρείται ένα έργο Τέχνης.

Τα δύο αυτά «περιττά» πράγματα εν τούτοις συγγενεύουν στη γέννησή τους. Η μεγάλη Τέχνη απορρέει απ' το πρωτογενές παιχνίδι. Το γατάκι που παίζει με την ουρά του, είπεν ένας μεγάλος αισθητικός, μάς παρουσιάζει την πρωταρχική έκδηλωση της Τέχνης. Υπακούει απλούστοπα σε μια ανάγκη αισθητική. Και μετατρέπεται σε ρυθμικό παιχνίδι το περίσσευμα της νευρικής ενέργειας εκδηλώνεται στον άνθρωπο πλαστικής ή μουσικής σε άνωτερο καλλιτέχνημα. Αλλά τότε το παιχνίδι δεν είναι πράξις περιττή. Είναι ανάγκη οργανική.

Αρα το παιχνίδι, και το έργο Τέχνης όσο κι αν τα χαρακτηρίζει, φαινομενικώς, ή ανιδιοτέλεια, είναι εξ ίσου απαραίτητα στη ζωή, όπως ο έπιούσιος άρτος και το ένδυμα. Γιατί άπλούστατα τίποτε δεν είναι περιττό από τη ζωή, από π'αν ό,τι δημιουργεί ή ζωή.

— Τα χρησιμότερα δώρα είναι τα ωραιότερα!...

Μήπως είχαν άδικε ο ποιητής;

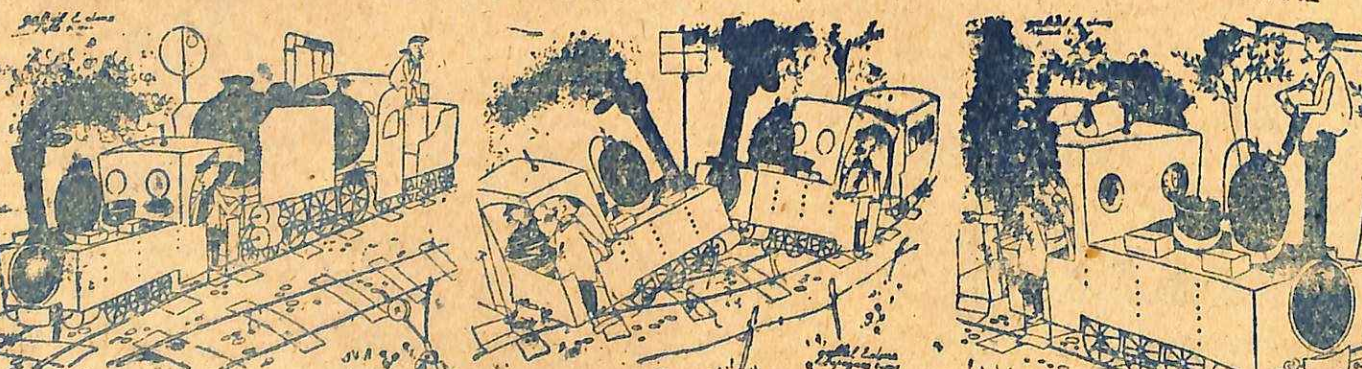
Ο πρακτικός άνθρωπος και ο ποιητής βαδίζουν από διαφορετικές κατευθύνσεις προς το ίδιο τέρας. Έτσι συχνά ή ποιήσις είναι ή μεγαλύτερη πρακτικότης, όπως κάποτε ή πρακτικότης είναι ή μεγαλύτερη ποιήσις.

— Ποιά λοιπόν είναι τα καλύτερα δώρα; Θα ρωτήση επίκαιρως ο φίλος των συμπερασμάτων.

Την άπάντησι την έδωκε κάποτε ο διδάσκαλός μου κύριος Άσοφος:

— Όταν θέλετε να κάμετε ένα δώρο, μη συμβουλευέσθε την τσέπη σας. Συμβουλευήτε την Αγάπη σας! Δεν υπάρχουν πλούσια καί φτωχά δώρα. Ένας ζητιάνος μπορεί να κόμη ένα πλουσιότερο δώρο από έναν εκατομμυριούχο... Γιατί ή Αγάπη ωμορφαινει όλα τα δώρα. Κάθε Παραμονή λοιπόν της Πρωτοχρονιάς ζητήστε της τις συμβουλές της. Θα σας δώση τις καλύτερες!...

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

ΣΠΥΡΟΥ Μ. ΛΑ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

6ον

Ο ήλιος είχε ψηλώσει πολύ. ο άέρας άρχισε να γίνεται ζεστός, ή αμμου να καίη το πεύκο να ιδρώνη κι ή μυρουδιά του ρετινιού να ένορχηστρώνεται όσφρητικά με το θυμариού και της άλμης. Και τα τζιτζίκια που τώρα είχαν μεθύση από θαλπωρή, δυνάμωσαν το τραγούδι τους, ν' άνεδαίνην πλημμύρα ήχητική, να τραντάζη το θόλο. Μ' όλο που φυλαγότανε στον ίσκιό της όμπρέλλας ή μορφή της Λούση άναφοκοκκίνισε ως το κουτέλο της. Κι' αυτό δεν της πήγαινε καθόλου. Το δέρμα της δέ μπορούσε να δεχτή άλλο κόκκινο απ' αυτό που βάλε μόναχη στον καθρέφτη. Άρχισε ν' άνασαίνει δύσκολα:

— Τι ζέστη! — Έκαμε κόβοντας τη συνέχεια της κουβέντας — δέ μπορώ να υποφέρω ούτε αυτό το άλαφρό ταγιέρκι.

Και, με κινήσις άργής, φροντισμένης, τδδγαλε καί τ' άπίθωσε προσεχτικά, στην άμμο. Απ' το μπλουζάκι της χωρίς μανίκια χύθηκαν στο φώς δυό μπράτσας καλοσαρκωμένα μ' ένα δέρμα, πούκανε βαθείά έντύπωση στον Άντώνη γιατί δεν ήταν άσπρο σαν τη μορφή της, μά χρύσιζε, θιμίζοντας τα στάχια τον Άλωναρη. Είχε σπρώξει, με τρόπο την άπλαζωτή μπρετέλα της, να γλυστρήση, απ' τον δεξί της ώμο στο μπράτσο. Και με την πρόφαση να την ξαναφέρει στη θέση της ξεκούμπωσε το μπλουζάκι της, έβαλε το άριστερό της γέρι από μέσα και ξεσκέπασε το στήθος της, άπαλώτατη συνέχεια του λαιμού της, όπου δέ φαινόταν πουνενά ύπομια όστού. Δεν έννοοσε να τελειώνη μ' αυτή τη μπρετέλα...

Όλο της ξέφυγε και της γλυστρούσε στο μπράτσο και την άνάγκαζε να επαναλάβη την κίνηση και την άποκάλυψη. Αμα θεβαιώθηκε πέντε ο Άντώνης είχε προσέξη καλά τα πάντα κομπωσέ, ντροπισμένη τάχα, το μπλουζάκι της και βάλθηκε να ταχτοποιήση. Μά καθώς άνακάθισε στην άμμο πήρε τέτοια θέση, που το γόνάτο της βρέθηκε ξαφνικά έξω

ΑΛΛΑΓΗ ΘΕΜΑΤΟΣ...

— Για την κυρία Εύθαλία μόνο καλά λόγια έχω να πώ.
— Τότε, άς... αλλάξουμε κουθένα, παρακαλώ!...

από τη φούστα της, ως πάνω από την καλτσόδετα—μπλε άνοιχτή με μια μεγάλη δόλοσπρη μαργαρίτα στο πλάι. Καθόταν έτσι, με τον κορμό πίσω, με τα πόδια της άνοιχτά. Και, μέσα στον πεκνόν ίσκιό της φούστας της μαντεύονταν εύκολα όσα μέρη του έαυτού της μια γυναίκα δεν επιτρέπει να ξαίρη, παρά μονάχα ο φίλος της καρδιάς της. Ο Άντώνης είχε ζαλιστή. Του φαινόταν πως οι άσπρες φλόγες της άντηλιάς κυμάτιζαν μέσα στο καύκαλό του.

Η Λούση έκανε πως δεν πρόσεχε δόλου τη συγκίνησή του:

— Σταύρο! — φώναξε στο σωφέρ, που πάλευε ακόμα με το βενζινάκι — φέρε το τερούδι με τη λεμονάδα.

Ο άλλος σάλταρε, μάνι — μάνι:

— Μπορείς να κολυμπήσης αν θέλεις — του είπε, παίρνοντας το τερούδι.

— Μά τόχα στο νού μου... — κι' άπο τραδήχηκε.

Χρειάζεται αυτή την ώρα ένα δροσιστικό τι λέτε; — Ρώτησε τον Άντώνη, ξεβιδώνοντας το κύπελλο που χρησίμευε για βούλωμα.

Κι' άφού το γέμισε του το πρότεινε:

— Όχι, έσείς πρώτα — έκαμε ο νέος.

— Θέλω να πώ όστεο' από σας — έπέμνε κυττάζοντάς τον τάχα μ' άφελεια — κι' άπό το ίδιο μέρος.

Ητιε και της έδωσε να πιή. Και παρακολουθούσε, στο δέρμα του λαιμού της, μια — μια τις γουλίες του δροσερού πιο του γλυστρούσαν στα σωθικά της. Άναστένανε ήδονικά σαν να της έγχανε κόψη την άνάσα με δυνατό κι' άτέλειωτο φιλή:

Το πάθος — του είπε, ξαναβιδώνοντας το κύπελλο κι' άφίνοντας το τερούδι — δεν τ' άγαπά στην πρωτόγονη, τη φυσική του κατάσταση. Είναι... πως να σας πώ... να σ' αυτή τη ζέστη του καλοκαιριού...

... που δεν άφίνει να χαρή κανένας τίποτα... Πρωτιμά τη ζέστη του καλοριφέρ που τη ρυθμίζει κανένας όπως θέλει. Κι' έπειτα το πάθος είναι πολύ επικίνδυνο, στη φυσική του κατάσταση, γιατί δεν επιτρέπει στον άνθρωπο να φυλαχτή.

Να φυλαχτή από τί; — Ρώτησε παραξενημένος ο Άντώνης.

— Από την κακία του κόσμου — του τόνισε: Ο έρωτας είναι μια συναμοσία. Όταν γίνη γνωστός... πείει π'ά είναι καταστροφή. Δεν υπάρχει τίποτα που να εκθέτη περισσότερο μια κυρία, όσο ένας έραστής πασιονέ...

Την κάνει παρανάλωμα της φλόγας του. Και το χειρότερο είναι πως δέ μπορεί κανένας να του πη τίποτα... Έναν άκριτόμυθο, έναν γελοίο καυχισάρη, που τρέχει να διααλήση τις έπιτυχίες του, μια κυρία μπορεί να τον τιμωρήσει... να τον κάμη σκοπιδάκι και να φύγη...

Τι να πητε όμως σ' ένα δυστυχή πασιονέ, που σας έκθετε, χωρίς να θέλη... χωρίς να τα καταλαβαίνει; Να τον έπιπλήξετε για τη φλόγα του... Να του κάμετε μάθημα... Δεν ώφελεί σε τίποτα!...

Μια κυρία δέ μπορεί να σωθή απ' αυτόν παρά μονάχα με τη φυγή.

Τόσο πολύ μπορεί λοιπόν, μια κυρία να τρομάξη από το τί θα πη ό κόσμος;...

Μά πως το λένε αυτό; — Έκαμε μ' άγανάκτηση, μισή άληθινή και μισή προσηπομένη. Μια παντρεμένη γυναίκα μπορεί να τά δώση όλα, όσα της άνήκουν. Πρέπει όμως να φυλάξη στα μάτια του κόσμου, την τιμή του άντρός της: Αυτή δεν της άνήκει καί δεν έχει, κανένα δικαίωμα να την στραπατσάρη. Ένας έραστής πασιονέ σπάνια μπορεί να τη βοηθήση!

αυτό. Κάθε στιγμή προδίδεται... Κάθε στιγμή φωνάζει, χωρίς να θέλη το μυστικό του... Γ' αυτό οι κυρίες προτιμούν πάντα τους άντρες που μπορούν και ξαίρουν να κρύβουν τα αισθήματά τους... που έχουν τη δύναμη να διατηρούν μια σχέση χωρίς κανείς να τη μυριστη ποτέ...

Τον κύτταζε τώρα μ' έναν περιεργό δέρο ύπεροχής, σά δασκάλα που τούλεγε, μετά το μάθημα: «Άρκετά για σήμερα... Στο προσεχές θα σου βάλω παρακάτω».

Η Μαργαρίτα ροδολήσε απ' την πλάγια μ' ένα μάσο μπλε άμάραντους. Τους πρόσφερε γελώντας, στη Λούση.

— Είναι άσσυρτί με το σύνολό σας.

— Εύχαριστώ... τρελλαίνουμαι γι' αυτά τα λουλούδια...

Το καταλαβαίνω — έκαμε ή Μαργαρίτα — είναι σαν ψεύτικα.

Το βρήκατε... Τι λέτε;... Πηναί νομει:

Τον Άντώνη να ρωτήσετε. Το άγόρι πετάχτηκε άπάνω άνήσυχος:

Ναι, είναι καίος... Ξεχαστήκαμε.

Το λέτε — του παρατήρησε ή Λούση — σαν ναχετε κάποια σπουδαία δουλειά να κάνετε στο μαγαζί.

— Όχι, δεν έχω καμία δουλειά... Θα μάς περιμένει όμως ή μητέρα... Δεν της άρέσει ν' άργούμε...

— Έμπαιτε τότε στη βενζίνα... Θα ρυμουλκώ τη βόσκα σας ως εκεί.

Η Μαργαρίτα είχε άντιρροήσε. Την κα τάφεραν. Ο Άντώνης τράβηξε μέσα τα κουτιά ο Σταύρος έβαλε τον κινητήρα στη θέση του:

— Δόστε μου ένα χεράκι να σηκωθώ — είπε ή Λούση στον Άντώνη.

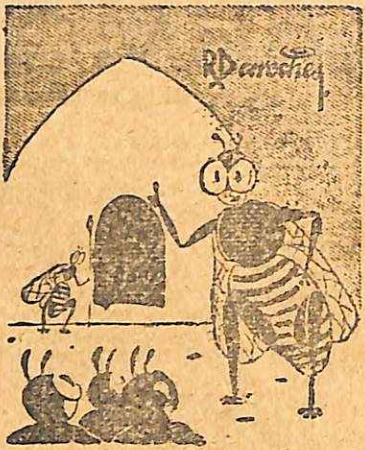
Της πρόσφερε το μπράτσο του την τίναξε με δύναμη τη σήκωσε στα χέρια και την άπίθωσε στην βενζίνα σαν παιγνιδάκι. Κάποια στιγμή άκούμπησε — τάχα κατ'έλόφος — το νέρι της το νανταμένο άσπινούλα — στο τριχωτό στήθος του. Έννοωσε τα νύχια της έτοιμα να τον τραγκρινίσουν. Ο Σταύρος έδωσε τη βόσκα

Ο ΒΑΡΥΚΟΟΣ

Ο λαποδύτης στο θέμα του, που είναι βαρύκοος:

— Για εικοστή πέμπτη φορά και... τε τελευταία, σοφί λέγω: Το πορτοφόλι σου ή τη ζωή σου!...

Στο συνέδριο των μελισσών.
Και αν οι άνθρωποι, εξακολουθή-
σουν να γεμίζουν τα βάζα τους με τεχ-
νητά άνθη, τότε κι' εμείς θα κάνουμε
τεχνητό μέλι!...

στην πρύμνη της βενζίνας κι' έδωσε μπρο-
στά. 'Η Λούση κατέβασε το πυκνό της
μπλέ βέλο. Μά τα μεγάλα της μάτια δού-
λευσαν πίσω από τη λεπτή αυτή αυλαία.
Κύτταξε τώρα προσεκτικά τη Μαργαρίτα.
'Ηθελε να μαντέψει τις διαθέσεις της:

— 'Ε, πώς πήγε; λοιπόν;—Ρώτησε.
γελώντας πάντα η νέα.

— Ποιό πράγμα;—έκαμε η Λούση.
— Τό τέτ & τέτ με τον 'Αντώνη... Δέ
βρήκατε και σεις πώς είναι πολύ κακό
παιδί;

— Δέ φρόντισα καθόλου—άποκρίθηκε
ή άλλη, γελώντας προσποιητά—να τό έξα
κριθώσω... Δέν κατέγινα με την ψυχολο-
γία του. Για μένα όλοι, οι νέοι είναι τό ί-
διο: Αυτό που βλέπει κανείς—μιά πρό-
σωπη.

— Εύχαριστώ!—έκαμε ο νέος εἰρωνι-
κά—γιατί να ξεδεύσετε σέ κομπλιμέντα.

— Πειραχτήκατε;...—Ρώτησε απαλά
ή Λούση—Γιατί;... Τά νειάτα είναι μιά
πρόσωση δροσερή και πολύτιμη... Και
αυτό άρκει... Είναι περιττό να ψάχνει κα-
νείς παραμέσα όπου δέν είναι φυσικό να ύ-
πάρχουν άποταμιευμένοι θησαυροί. Αυτοί
σφωρεύονται, με τά χρόνια και σέ πολύ λί-
γους ανθρώπους. 'Αλλά γιατί νά μισώ α-
παιτητικοί, δεσποινίς; 'Η θεία φόρμη δέν
είναι άρκετή; 'Εγώ σας λέω σαν είδωλο-
λάτρισσα που είμαι, ότι είναι ή μόνη πραγ-
ματικότητα.

— Μιλάτε—είπε κοφτά ή Μαργαρίτα—
σαν νάχετε μόνον... άφή.

— 'Οχι, έχω και μάτια... και λένε,
μάλιστα, πώς είναι άρκετά μεγάλα.

— Και ή όραση... άφή είναι κι' αυτή...

*Όταν βλέπουμε κάτι δέν είναι σαν να τό
πιάνουμε... 'Αλλά ζητούμε βλέπετε,
κάτι έξω και πέρα από τίς αισθήσεις...

'Η Μαργαρίτα τόνισε αυτά τά λόγια
με ξεχωριστή θερμότητα. 'Η Λούση την κύττα-
ξε καλά:

— Ποιά είναι ή πρώτη εντύπωσή σας,
όταν κυττάζετε ένα άντρα που θα μπο-
ρούσατε να φτάσετε μαζί του στην πιο
ύψητη οικειότητα;

— Γυρεύω στά μάτια του—άποκρίθη-
κε ή Μαργαρίτα—κάτι από τό φώς της
ψυχής του.

— Τι περίεργο!—έκαμε η Λούση. 'Ε-
γώ τον βλέπω σαν μιά δυνατότητα νά έ-
πικείμενη πίεση. Είναι άντρες μιάς
άτμοσφαιρας... άντρες μιάς άτμοσφαι-
ρας... άντρες δύο άτμοσφαιρών... και
...ούτω καθεξής!

— Και ό 'Αντώνης λοιπόν;—Ρώτησε,
γελώντας τώρα ή Μαργαρίτα—πόσων άτ-

Τονώσατε τό δέρμα

'Η τόνωση των μυών, είναι μεγίστης ση-
μασίας. Όταν αυτοί χαλαρώσουν, τό πρό-
σωπο παίρνει μιά γερασμένη έκφραση που
μιάς στενοχωρεί και μιάς άπογοητεύει.

Γι' αυτό, πρέπει να προλάβουμε τό κα-
κό όσο είναι ακόμη καιρός. Μιά ρυτίδα
δύσκολα αϋλακώνει τό πρόσωπο όταν φρον-
τίζουμε και τονώνουμε τους μύς. Μά όταν
σηματισθή χρειάζεται πολύ δουλειά
για να απαλλαγούμε από τά ίχνη του πε-
ρασματος της.

Βουρτσίζετε τό δέρμα με ειδική βούρ-
τσα ή ένα πλατύ βουρτσάκι, των δοντιών—
κάθε βράδυ—με κίνησην πάντοτε κυκλική
(από τη μύτη προς τ' αυτιά), έπιμείνατε
ιδιαίτερώς στα σημεία που διαφαίνετα μιά
ρυτίδα. Επίσης στα πλάγια των ματιών
και κάτω άπ' αυτά πρωτοκάνουν την έμ-
φανισή τους—με την ίδια κίνηση, άς έπι-
μείνωμεν και εις αυτά τά σημεία. Στα
πλάγια του στόματος επίσης. 'Ενα άγνό
σαπουνί θα βοηθήσει αφάνταστα. Ξεπλένετε
τό πρόσωπο με χλιαρό νερό (βρόχινο κα-
τά προτίμηση).

Σκουπισθήτε χωρίς να τρίβετε την πε-
ταστή στο δέρμα. 'Αλείψατε με μιά καλή
κολ-κρέμ και συνεχίστε ταιμπήματα σέ ό-
λο τό πρόσωπο, χωρίς να τραβάτε καθό-
λου τό δέρμα. Πιάσετε τό δέρμα με τίς ά-
κρες των δακτύλων δείκτου και μέσου
και πιέζετε άρκετά δυνατά, ως πού να κόκ-
κινισή ολόκληρο τό πρόσωπο.

Τό τρίτο μέρος συνίσταται σέ έλσφορά
κτυπήματα. Γρήγορα, έλαφρά και ρυθμικά
περάσατε τό πρόσωπο με τό επάνω μέρος
της παλάμης (την άνάποδη) και πάντα
χωρίς καθόλου να τραβάτε τό δέρμα. Συνε-
χίστε άρκετά.

Οι περιποιησεις αυτές ποέπει, να νίνων
ται τό ίδιο και στο λαιμό—γιατί αυτός
είναι ή μεγαλύτερος ενδοός της γυναικας.
Υι' αυτό και πρώτος της προσοδίδει.

'Εάν συνεχίσετε επί μίαν μόνον έβδο-
μάδα την τόνωση αυτή του δέματος, θα
έκπληγείτε τόσο από τά άποτελέσματα
που θα όητε πού ποτέ δέν θα βελήσατε να
έγκαταλείψετε τό θαυματοργό σ'τό σύ-
στημα.

ΜΠΕΤΥ

μοσφαιρών σας φαίνεται;

— Δέν τον κύτταξα έτσι, δεσποινίς!

*Ο 'Αντώνης είχε κοκκινίσει:

— Θα εξακολουθήσει πολύ αυτή... ή
μπερλίνα; Ρώτησε δυσχερής.

— 'Επ' άπειρον!—έκαμε πικάντικα
ή Λούση—Ποιος σας είπε να είσαστε τό
μήλον της έριδος;

— Παρακαλώ!—δικαιολογήθηκε ή Μα-
ργαρίτα—Γιά να ύπάρξη έρις χρειάζονται
τουλάχιστον δύο. 'Αλλά μένα δέν πρέπει
να με βάζετε καθόλου στο λογαριασμό!

Είχαν τώρα βγη από τό «φιόρδο». 'Αριστε-
ρά τους, στρέφοντα για τό μαγαζί, ά-
πάντησαν την τράτα με τραηγμένα τά δίχ-
τυα. 'Ενας μικρός λόφος από ζωντανό ά-
σμη χοροπηδούσε μ' άπρόγνωση, έξω άπ'
τό στοιχείο του κάτω άπ' τον ήλιο:

— 'Αντώνη—φώναξε γελαστά ή Μα-
ργαρίτα—κύττα τις μαριδίτσες στο δίχτυ!

— Τις βλέπω... Κι' έπειτα;...

— Δέν ξαίρω γιατί μου φαίνεσαι σήμε-
ρα σαν μιά άπ' αυτές τις μαριδίτσες που
σπαρταρούν μέσα στο δίχτυ...

— Και σύ... σαν φλομανήν σιέρινα.

Μά ζύγωναν στο μικρό μύλο του μαγα-
ζιού. Και, χωρίς να νοιώθουν γιατί, σήπα-
σαν όλοι. Στο βάθος πίσω από τον πάγ-
κο ή μητέρα του 'Αντώνη, σκυμμένη έ-
κανε τους λογαριασμούς της. Στο ροχα-
σινό του κινητήρα σήκωσε τό κεφάλι. Τους
είδε στο βενζινάκι, όλους μαζί, και συνέ-
φασε. 'Η θέλλα έξέσπασε σ' έλιγάκι ό-
ταν ναιρέτησαν τη Λούση και, πηδώντας
στη βάση, ζύγωσαν στο μύλο. 'Η μητέ-
ρα του 'Αντώνη πετάχτηκε άγριομένη, να
του φωνάξει:

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς τό προσεχές,

Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ ΚΙ' Ο ΝΕΚΡΟΣ

Σ' ένα χωριό της 'Ανατολής πέθανε
κάποιος χωρικός που ήταν πολύ ζωηρός
και συνήθιζε να μαλώνει με όλο τον
κόσμο.

Οι συγγενείς του τον έθαλαν στην
κάσσα και τον πήγαν τό βράδυ στο
τζαμί για να τον θάψουν την άλλη μέ-
ρα παρακάλεσαν δέ τον Δερβίση που
έκανε και τον κανδηλανάφη εκεί, να
προσευχηθή για τη ψυχή του μακαρίτη
και να ξενοχτήσει πλάι του.

Σάν έφυγαν όλοι ο Δερβίσης κάθισε
κι' έφαγε και πήρε μιά μπουκάλα ρακί
που είχε κομμένη κι' άρχισε να πίνει.

Σάν άδεισε την μπουκάλα ήρθε στο
κέφι και δέν μπορούσε να βλέπει μπρο-
στά του τό νεκρό. Σκέφτηκε τι να κάνει
για να τον... ξεφορτωθή. Σαφώς τού ήρ-
θε ή ιδέα να άρπάξη την κάσσα με τον
παθουμένο και να την πετάξη στο ποτά-
μι, πού έτρεχε πλάι στο τζαμί. Και τό
έκανε!...

Σάν γύρισε, μέσα πάλι ήταν τόσο
μεθυσμένος πού έπεσε σέ μιά γωνιά
και κοιμήθηκε βαθεία.

Μόλις ξημέρωσε ήρθαν οι συγγενείς
του νεκρού για να τον πάρουν και να
τον θάψουν.

Σάν είδαν πώς έλειπε, έμειναν κα-
τάπληκτοι. Ζήτησαν τό Δερβίση για να
τον ρωτήσουν και τον βρήκαν να ροχα-
ρίζει σέ μιά γωνιά του τζαμιού.

Τον τραβάνε του φωνάζουν και κα-
τορθώνουν να τον ξυπνήσουν.

— Πού είναι ο νεκρός; τον ρωτούν.

— 'Εκείνος τρίβει τά μάτια θυμάται
και με μεγάλη ψυχραιμία τούς άπαντά:

— 'Αχ! αγαπητοί μου, όλη τη νύ-
χτα άγρύπνησα στο πλάι του γωνάτι
στός κάνοντας προσευχές στον 'Αλ-
λάχ για να σώση τη ψυχή του μακαρί-
τη. Κατά τις σούγες βλέπω να μισανό-
γη ή στέγη του τζαμιού, να πλημμυ-
ράη ένα χρυσό φώς όλο τό έσωτερικό
και να πετά στον ουρανό τό φέρετρό
με τό νεκρό σαν νάτανε πουλάκι. 'Ο

Προφήτης άκουσε τις προσευχές μου
και τον κάλεσε κοντά του στον Παρά-
δεισο. 'Ο Θεός σχωρέστον!

— Όλοι συγκινημένοι, σκύψανε και του
φίλησαν τά χέρια και τον φόρτωσαν με
χρήματα για δώρο.

Την ίδια όωρα στιγμή άκουστήκαν
φωνές. Μερικοί χωριάτες βρήκανε στην
άγνη του ποταμού, πολύ μακριά, τό δε-
ρετρο με τό νεκρό που τόρξε τό ρέμμα
έξω. Τό σήκωσαν και, τό έφεραν στο
τζαμί θρεμμένο.

— Όλοι, τότε οι συγγενείς άσπασαν
τό Δερβίση να τον πνίξουν. 'Εκείνος
όμως με μεγάλη ψυχραιμία πάλι τούς
λέει:

— Για στοθήτε! Τι τά βάζετε μ' έ-
μένανε; 'Εγώ με τις προσευχές μου κα-
τόρθωσα να τον στείλω στην Ούρσινά
Είμαι όμως υπεύθυνος άν έκανε γάλι
τις βρωμοδουλειές του κ'έκει πάνω και
τον γκρέμισε ο 'Αλλάχ από τον Παρά-
δεισο:

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Πώς μπορείτε να ξέρετε ότι ο κακο-
ποιός πήρε φωτογραφίες;

ΟΙ ΣΑΚΚΟΙ ΜΕ ΤΟ ΑΛΕΥΡΙ

Οι σάκκοι, πρέπει να τοποθετηθούν
ως έξης: 2—7.8—1.5.6—3.9—4

Πράγματι, 78 επί 2 και 39 επί 4
μάς δίνουν τον αριθμό του κέντρου, δη-
λαδή 156.

Είς άλλην σελίδα θα βρήτε πού άνα-
φέρονται τά άνωτέρω.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ

«ΚΟΠΥΡΑ-Ι-Τ» ΤΟΥ «ΓΙΟΥΝΑ-Ι-
ΤΕΝΤ ΠΡΕΣ» ΚΑΙ ΤΟΥ «ΕΔΩ
ΑΘΗΝΑΙ», ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΙΕ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

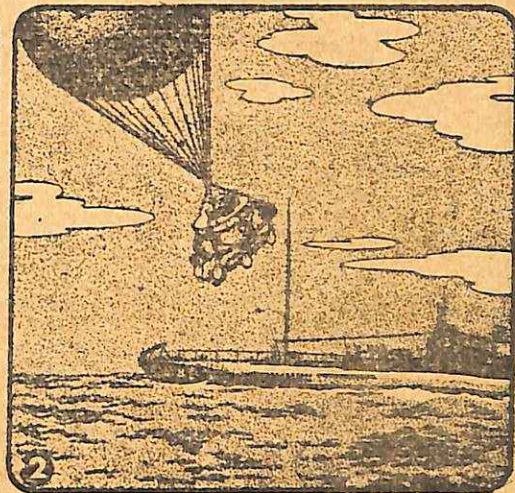
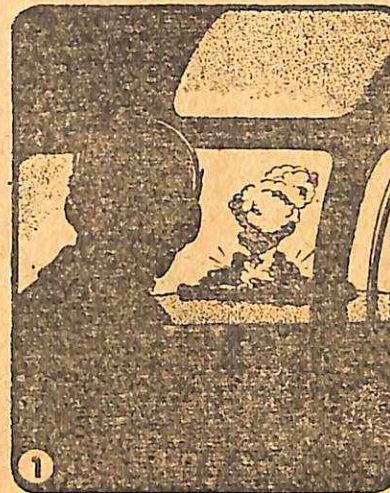
ΕΙΚΟΝΕΣ 4

1 *Όταν εξεκαθαρίστησαν ο καπνός,
ή σκόνη και τα συντρίμματα μετά
την έκρηξη της ατομικής βόμβας
εις την έρημον του Μεξικού, οι έπιστήμο-
νες μετέβησαν επί τόπου και άντλήλασαν
χειραψίαν. Τό μεγαλύτερον και θαυμασι-
ώτερον πείραμα εις την ιστορίαν της έπι-
στήμης, είχαν επιτύχει. Μετά προφυλάξε-
ων έρριψοκινδύνευσαν να πλησιάσουν εις
τό μέρος όπου εύρίσκετο ο χαλύδδινος
πύργος. Είχαν έντελώς εξατμισθή! 'Η έ-
κρηξις είχε δημιουργήση τεράστιον κρα-
τήρα ίσον προς δύο μεγάλα οικοδομικά
τετράγωνα.

2 Οι έπιστήμονες έκύτταξαν κατά-
πληκτοι τον μεγάλον λάκκον. Κα-
τόπιν εξηρούνησαν τό έσωτερικόν
του κρατήρος. 'Επροχώρησαν με ειδικά
τάγκς, διά να εξετάσουν την έπίδρασιν της
έκρηξιως της ατομικής δυνάμεως επί της
γής.

3 'Η τρομερά θερμότης είχε λυώσει
βράχους. Κατά την έπίσημον έκ-
θεσιν, άν και «τό ύψος της έκρη-
ξεως ήτο κατ' ανάγκην χαμηλόν» διεπι-
στώθη ότι μόνον «μικρόν τμήμα της ραδι-
ενεργείας ή όποία εξαπελύθη από την έ-
κρηξιν, είχαν έναποτεθή άμέσως κάτω της
βόμβας». Από την έπίδοσιν της βόμβας
επί των κάτωθεν αυτής βράχων οι έπιστή-
μονες εξετίμησαν την τρομεράν δύναμιν
την όποιαν είχαν εξαπολύσει.

4 Πού εύρον οι έπιστήμονες άσκετόν
ύλικόν των 'Ιουλίον του 1945 δα
να δημιουργήσουν τοιαύτην έκρη-
ξιν; Τό 1940 δέν είχαν έπάρκει ποσότητα
από τό κύριον συστατικόν της βόμβας—
U-235—ούτε δι' όσον χοσιάζεται να τ-
είναι ένα μικροσκοπίον. Και δέν διέθετο
παρά όλίγα μόνον γραμμάρια άμιγούς ου-
ρανίου από τό όποίον κατασκευάζεται τό
U-235. 'Η άπάντησις είναι ότι ή βόμβα κα-
τεσκευάσθη με μίαν άδίορθνυστον έπιστη-
μονικήν συνεργασίαν. Τό 1942 οι έπιστήμο-
νες άνεκάλυψαν εύρησιν μέθόδον κατασκευ-
ής ουρανίου εις μεγάλην κλίμακα. Από τό
ουράνιον κατεσκευάσαν έντελώς νέον χη-

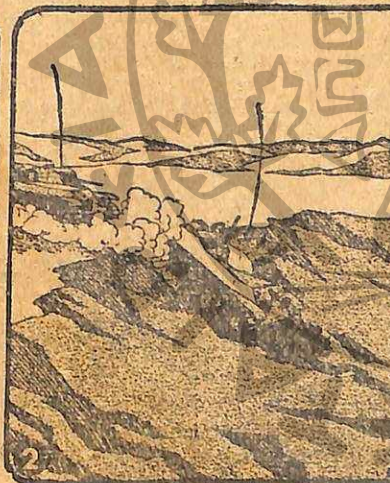
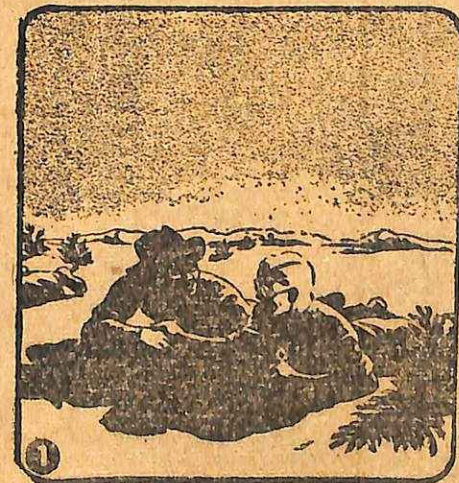

νικόν άνεκάλυψαν εύρησιν μέθόδον κατασκευ-
ής ουρανίου εις μεγάλην κλίμακα. Από τό
ουράνιον κατεσκευάσαν έντελώς νέον χη-

μικόν στοιχείον τό πλουτώνιον. 'Η μετα-
τροπή του πλουτωνίου εις U-235 ήτο σχε-
τικώς εύκολος.

ΕΙΚΟΝΕΣ 1-2

ΣΧΕΔΙΟΝ ΙΣΤ

1 'Ο ουρανός ήτο καθαρός υπεράνω
της Χιροσίμα όταν ένα υπερχορύ-
ριον έρριψε την πρώτην βόμβαν.
'Ο καπνός ή σκόνη και τά συντρίμματα
ανεψόδησαν εις 40.000 πόδας (περίπου
12.000 μέτρα). Οι 'Ιάπωνες είπον ότι ή
άνταύγεια της βόμβας διήρκεσε 10 λεπτά.
'Η έκρηξις άποσυνέδεσε 30 γεφύρας και
κατεδάφισεν οικίας εις άκτίνα 10 μιλίων.
'Ανω των 60.000 θανάτων προεκήλθησαν.

2 *Άλλη βόμβα έρρίχθη κατά της
ναυτικής βάσεως εις τό Ναγκα-
σάκι. Όταν ή 'Ιαπωνία έστυθνο-
λόγησεν, υπερχορύρια φορτωμένα με βόμ-
βας ήσαν έτοιμα.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Τό τέλος
ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕCHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Καλλιτεχνικές ματαιοδοξίες

Είναι γεγονός ότι ο Μεσσία μας και ιδιαίτερα στην πρώτη του περίοδο, μάς άφησε ένα πλήθος έργα ποιητικά, ζωγραφικά και μουσικά, που θα μείνουν αθάνατα στους αιώνες, μάς είναι όμως άγνωστοι τόσο οι ποιητές όσο και οι ζωγράφοι και μουσουργοί που τα συνθέσανε.

Ποιος έγραψε τα περίφημα δημοτικά μας τραγούδια; Ποιος έγραψε το ποίημα του «νεκρού αδελφού» και τόσα άλλα διαμάντια του αλφειού κύκλου; Απαρριθμητές αλφειογραφικές εικόνες καλύπτονται από την άνωμυμία, που—κατά τον ξεχωριστό μας αρχαιολόγο Άνδρέα Παπαγιαννιτσόπουλο—Παλαιό, «όφειλεται» εις παλαιότερον δυζαντικόν έθος, καθ' ό η άνα γραφή του δνόματος του καλλιτέχνη παρὰ τὰ εικονιζόμενα βεία πρόσωπα έθωρείτο άσέβεια» (Πρβλ. «Μουσείον Διον. Λοβέρδου» Αθήναι 1946, σελ. 9).

Εγώ πιστεύω ότι στην σκοτεινή εκείνη εποχή γεννήθηκαν τα έργα αυτά από ανθρώπους που είχαν, αναμφισβήτητα, το θείο χάρισμα της δημιουργίας για την ποίηση, την ζωγραφική ή την μουσική.

Είναι παρορμητικοί αυτοίσχε διασμοί ανθρώπων που υπήρξε τοίσαν έναν υψηλότερο σκοπό, που δεν είχαν καμμία φιλοδοξία και δεν τους ένοιαζε ή προσωπική έκμετάλλευσι του έργου τους.

Γι' αυτό έχουμε και τόσες παραλλαγές σε ποιήματα, σε εικόνες και τραγούδια.

Πόσο άλλαξαν όμως, σε δεκα ετών, τα πράγματα! Σήμερα, και το αναστομωμένο κατασκευασμα υπογράφεται και διαφημίζεται με τον μεγαλοπρεπέστερο τρόπο. Τον Ιόν αιώντα το θεατρικό π.χ. πρόγραμμα περιωριζόταν στην άνογραφή του τίτλου του παιζόμενου έργου, χωρίς ν' αναφέρει τα όμματα των ήθοποιών και του συγγραφέα.

Χρειάστηκε ένας αιώνας — σχολιάζει ο Ισπανικό μουσικό λόγος Ι. Νίν—για να πεισθούν οι συγγραφείς ότι είναι ανάγκη να εκθέτουν τα όνόματά τους στην περιέργεια του Κοινού και δύο αιώνες για ν' αποφασίσουν οι ήθοποιοί να κάνουν το ίδιο.

Το σχέδιο της ρεκλάμας ή ταν, τότε, πολύ απλό και το περιεχόμενο πολύ λιτό.

Σήμερα και για το πιο τένιο έργο, ή ρεκλάμα περιλαμβάνει από τ' όνομα, του πρωταγωνιστή έως τ' όνομα του κούρεα του θιάσου!

Δεν θέλουν πιά παρακάλλει, ούτε οι μόν ούτε οι δέ, για να δημοσιεύσουν τα όνόματά τους. Απ' έναντις συζητούν για το μέγεθος των τυπογραφικών στοιχείων, για τη θέση που θα κατέχουν στο πρόγραμμα, αν θα είναι κοντά στο όνομα ενός συναδέλφου χωρίς επιτυχίες, για τα πρατειά στη σειρά και

συνά για τα ζητήματα αυτά πίνουν γερό καυγά.

Είναι γνωστός ο ρόλος που παίζει ή ρεκλάμα στη μουσική μας κίνηση. Στην υπερβολική της χρήση όφειλουμε την ευκαιρία να βλέπουμε συχνά τα όνοματα υποψηφίων... διάσημων καλλιτεχνών, εκτεθειμένα έπ' ανω στον ίδιο τοίχο με διάφορες ρυπαρότητες. Και αν τα όνόματά του Μπάχ, το Μότσαρτ, του Μπετόβεν και του Βάγνερ μόλις διακρίνονται, είναι γιατί το όνομα του νέου διευθυντού ξεχειλίζει από τ' πρόγραμμα, επί δεκτικό, αδιάντροπο, θαμνώ νοντας μόνο τα μάτια των άνι δεων χασομέρηδων.

Μερικές από αυτές τις ρεκλάμες φανερώνουν και μία παράξενη πνευματική κατάστασι.

Ο Α. καλλιτέχνης π. χ. έκρινε καλό να επιδείξει το όνομά του τρεις φορές κατά σειρά, όχι περισότερο. Ο Β. παρουσιάζεται ολόκληρος από τ' πόδια έως το κεφάλι. Ο Γ. μεταχειρίζεται για ρεκλάμα μία γελοιογραφία που χωρίς να το θέλουμε θά την θυμώσουμε. Ο Δ. παραλείπει κάθε ένδειξη όσον αφορά τα έργα και τους μουσικούς που διερμηνεύει, νομίζοντας χωρίς άμφισβησία, ότι το όνομά του εξασφαλίζει μίαν άρκετην έγγυήσι.

Άλλος καλλιτέχνης έκθετε την ρεκλάμα στον κούρεα του και άλλος στον... χασάπη του!

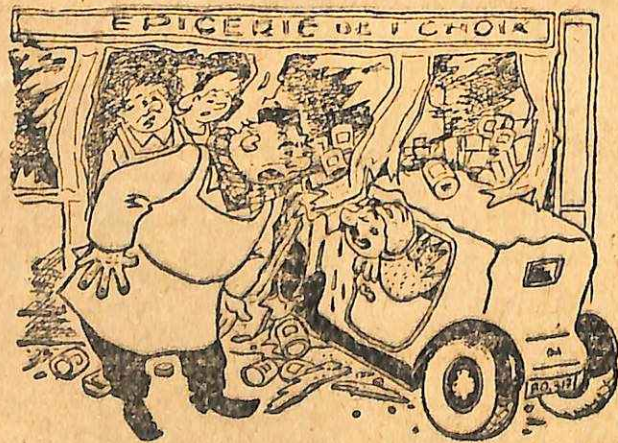
Όλα αυτά είναι λυπηρές άποδείξεις της έπιρροής του έμπορικού πνεύματος στην Τέχνη μας, που υπερσποτίζουμε τοσο λίγο και τόσο άσχημα.

—Η γλύκα της δόξας—έγραφε ο Πασκάλ—είναι τόσο μεγάλη, που ακόμα και στον θάνατο αν προσκολληθή θά είναι άγαστη τή».

Η ματαιοδοξία μας κρατεί με μία κατάρκτησι τόσο φυσική μέσα στις άθλιότητες μας και στις πλάνες μας, που δίνουμε ακόμα και την ζωή μας γ' εύχάρστησι. φθάνει για το γεγονός αυτό να γίνη λόγος.

ΙΩΣΗΦ ΓΚΡΕΚΑΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ

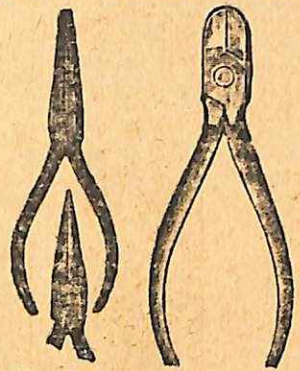

— Μία που μπήκα στο μαγαζί σας δώστε μου ένα πακέτο ψιλό αλάτι !... —

Πώς δά γίνετε Ραδιο-έρασιτέχνες

Ποιά είναι τα άπαραίτητα εργαλεία στις ραδιοφωνικές κατασκευές.

Οι άναγνώσται που παρακολουθούν τη Στήλη «Πώς δά γίνετε ραδιοερασιτέχνες», τη Στήλη που για την ώρα καταγίνεται να δώση μία στοιχειώδη θεωρητική μόρφωση στους έρασιτέχνες γύρω από τον Ηλεκτρισμό και τη Ραδιο-

Διάφορα είδη από πένσες

ηλεκτρολογία, θά σκέφθηκαν βέβαια ότι ή κατασκευή ενός έρασιτεχνικού ραδιοφώνου ή άσυρμάτου τηλεγράφου ποσούποθετε πρώτα από όλα την προμήθεια των περισσότερων ή ολιγώτερο άπαραιτητών εργαλείων για μία τέτοια κατασκευή. Δεν θά ήτο λογικό να συμβουλευόμαστε για μία μικρή κατασκευή να καταρτίσθ ό έρασιτέχνης ένα σωστό έργο στήριό με όλα τα πολυδάπανα και πολύπλοκα έργαλεία και όργανα, που χρειάζονται στις κατασκευές και έπισκευές των ραδιοφώνων.

Αλλά πάλι να ξεκινήση ό έρασιτέχνης για μία οιαδήποτε κατασκευή χωρίς προηγουμένως να έχη έφοδιασθή έστω και με τα άπαραίτητα έργα-

λεία, χωρίς τα όποια θά έδυσκολεύετο σημαντικά στις προσπάθειές του, κι αυτό δεν θά ήτο σωστό και φρόνιμο.

Γι' αυτό παρουσιάζουμε σήμερα στους ένδιαφερομένους από τους άναγνώστας μας τους έξης δυό πίνακες :

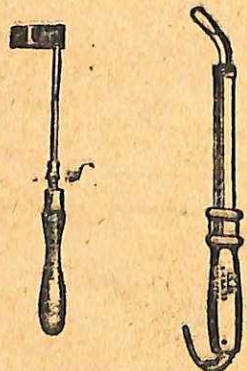
α) Των άπολύτως άπαραιτητών και β) των προαιρετικών εργαλείων για να έκλέξουν ό,τι τους χρειάζεται προς διευκόλυνσί τους.

α) Έργαλεία άπολύτως άπαραίτητα.

- 1) Μία πένσα με στρογγυλά άκρα και μονωτική λαβή, για το κόψιμο και ίσιωμα των συρμάτων.
- 2) Ένα κατασβίδι με μονωτική λαβή, 17,5 εκ. μήκους.
- 3) Ένα κολλητήρι κοινό ή ένα ηλεκτρικό κολλητήρι καλύτερα, αν ό έρασιτέχνης διαθέτη ηλεκτρικό ρεύμα φωτισμού.
- 4) Ένα μικρό κουτάκι λίπος για τις συγκολλήσεις.

β) Έργαλεία προαιρετικά: (έκτός από τα παραπάνω)

- 1) Μία πένσα μικρή με παραλληλά άκρα και λαβή μονωτική.
- 2) Μία πένσα ηλεκτρολόγου μικρή με μονωτική λαβή.
- 3) Μία πένσα ηλεκτρολόγου μεγάλη με μονωτική λαβή.
- 4) Ένα βολτόμετρο για συνεχές και έναλλασσόμενο ρεύμα και για μπαταρίες με κλίμακα των 0-8 βόλτ και 0-240 βόλτ.
- 5) Ένα είδικό κατασβίδι συντονισμού.
- 6) Ένα κατασβίδι μήκους 24,5 εκ. με μόνωση.
- 7) Ένα κατασβίδι μήκους 30,5 εκ. με μόνωση.
- 8) Ένα κατασβίδι μετάλλινο μήκους 25 εκ.
- 9) Ένα κατασβίδι μήκους 20 εκ. με ξύλινη λαβή.

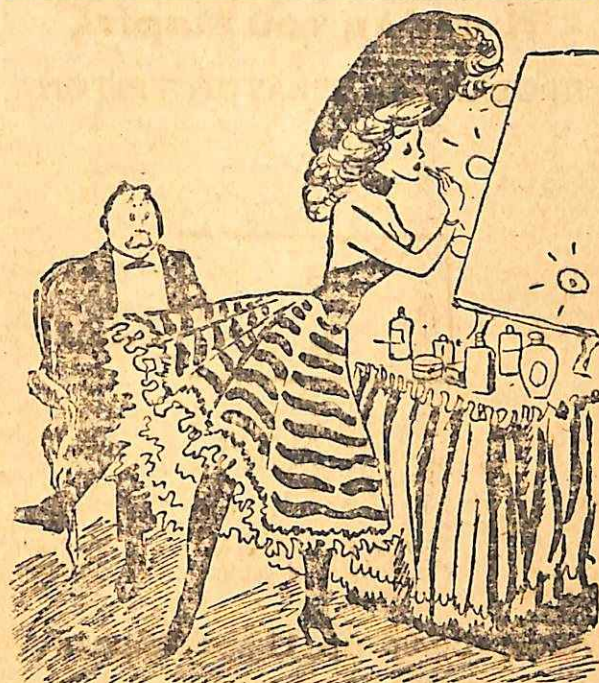

Κολλητήρις. Άνω: ηλεκτρικό κολλητήρι. Κάτω: κοινό κολλητήρι

- 10) Ένα μικρό πριόνι, χειρό με τη λαβή του.
- 11) Ένα μπουκαλάκι λευκό λάδι.
- 12) Ένα μεταλλικό μέτρο με υποδιαίρεσεις σε ίντσες.
- 13) Ένας ρόλος μονωτικής ταινίας.
- 14) Ένα δοκιμαστικό ρεύματος με «Νέον» εν είδει σπινλό.

Ε. Μπ.

ΣΥΖΥΓΙΚΑΙ ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ

— Έβγηκες, αγάπη μου, χθές δράδυ που ήμουνα στη λέσχη ;
— Μά, σου είπα τόσες φορές... όχι !.
— Με ποιόν ;
— Μ' ένα γνωστό μου... Δεν τον ξέρεις !..

ΦΟΡΕΜΑΤΑ * ΠΑΛΤΑ * ΤΑΓΕΡ * ΡΟΜΠΕΣ * ΦΟΥΣΤΕΣ * ΚΙΛΑΤΑ * ΦΟΡΕΜΑΤΑ * ΤΑΓΕΡ * ΡΟΜΠΕΣ * ΜΠΟΛΟΖΕΣ * ΦΟΥΣΤΕΣ * ΦΟΡΕΜΑΤΑ * ΠΑΛΤΑ * ΦΟΡΕΜΑΤΑ * ΤΑΓΕΡ * ΡΟΜΠΕΣ * ΦΟΥΣΤΕΣ * ΜΠΟΛΟΖΕΣ * ΦΟΥΣΤΕΣ * ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΕΤΟΙΜΑ
δύ ποιότητα και έκτελεση
6η όπας της Μοδιότατ
Προβαρίσμε επί τόπου.
Διόρθωκα ετό εώμα δαλ
έμέεωζ.
Δά εάλ περιποιηθ
αυτοπροεώωζ
Η ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΝΕΟΥ **Κυρίου**
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 13
ΤΜΗΜΑΤΑ ΕΤΟΙΜΩΝ
ΔΙΑ ΚΥΡΙΕΣ * ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ * ΚΥΡΙΟΥΣ * ΠΑΙΔΙΑ

ΠΑΛΤΑ * ΦΟΡΕΜΑΤΑ * ΤΑΓΕΡ * ΡΟΜΠΕΣ * ΦΟΥΣΤΕΣ

Πρωτοχρονιάτικος άργαλειός

Του κ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ο Παππούς ό Άναγνώστης καθάλλικε ένα άγριόξυλο από ίτιά, που την έφερε από το ρέμμα. Ένα ξύλο άχρηστο πέρα με τα δυνατά του χέρια, να το κάνει χρήσιμο. Και δόε του χτυπά ρυθμικά. Προσέχει μόνάχα μη ή κοπή της σκεπαρινάς του χαλάσει το ξύλο πηγαί νοντας βαθύτερα.

Μωρέ θά σε σιάξω, έννοια σου, έλεγε χαμογελώντας ό παππούς.

Έτσι πολλή ώρα παιδεύτηκε ό παππούς ό Άναγνώστης — λογήθηκε έτσι γιατί διάβαζε στην έκκλησιάν των Άπόστολων — μ' όλο που τα χέρια του έινε έπιτήδεια. Και παιδεύτηκε να έτοιμάση όμοιομορφα δυό ξύλα μακρούς ως δυό μέτρα, για να στήση τα δυό «στρώματα» του άργαλειού. Πλάγι του έκει είχε τρεις άριδες ή μια φτιαγμένη ντόπια από ένα γύφτο, που πέρασε το καλοκαίρι και τού την έστιασε για έναν τενεκέ γέννημα, μισό ψωμί και λίγον τραχανά κοκοκυθένιον.

Είχε ένα σκεπάρνι με στενή λεπίδα που θαρρείς και θά μολούσε το βλογημένο. Πλάγι του στεκότανε κ' ένα σμιλάρι. Αυτά ήσαν τα εργαλεία του, που καταπιάστηκε να δουλέψη καθάλλικεώντας το ξύλο της ίτιας.

Και σαν έτοιμασε τα στρώματα ρουφώντας άπανωτά το τοιγάρο του καταπιάστηκε τα τέσσερα ποδάρια. Τα ποδάρια τάβеле άφηλά ως έναμισυ μέτρο, μα καλοτελεκημένα από πάνω προς τα κάτω. Και χτύπησε το σκεπάρνι του δέξια και μαστορικά που χαιρόσσανα να τον βλέπης. Δουλεύοντας τη γλυκεία σκεπαρινά του, που πελεκούσε πιο γλυκά το ξύλο, κανόνισε και το φάρδος — ό παππούς με τα γένεια κρεμαστά και τα μαλλιά στους ώμους πεσμένα και γυριστά σαν άσχοιος Θεός της ναυπηγικής πλάγι στο γιאלό — ως πέντε δάχτυλα, βάζοντας την απαλή του με τα τέσσερα δάχτυλα άπάνω στο ξύλο και αφίνοντας ακόμα ως ένα δάχτυλο όπως έλεγε, σημάδεψε με τη μύτη του σκεπαριού και το πελεκούσε.

Το νόνι έπεφτε δυνατό. Σαν πεταλούδες σά φύλλα γιόσσεμου ή περούσε ανάλαφρο παιγνίζοντας και κατακάθιζε όλα φρό παντοσ σκεπάζοντας και κρύβοντας τα πάντα. Όμως ό γέρο Άναγνώστης σκυμένος κάτω από το χαγιάτι δούλευε ιδρωμένος. Μόνο υψώνοντας το κεφάλι ψιθύριζε: — Μπερέκέτ, ευτυχία.

Έτσι ήθεε κ' ή σειρά ν' άνοιχτούν οι τρύπες στα στρώματα. Πάλι ό γέροντας θυμόσοφος με το τοιγάρο μέσα στα μοστάκια του, μέτρηση με τα δάχτυλά του άφησε και λίγο παραπάνω από ένα δάχτυλο κ' άσχεψε τη δουλειά. Χτυπούσε το σμιλάρι με το σκεπάρνι όσο μπορούσε βαθειά, κ' έβγαζε σε ψιλά κομμάτια το ξύ-

λο. Ός ότου τοίμασε και τις τέσσερις τρύπες.

Θάμα να τον έδλεπες τον Όμηρικό γέροντα να δαμάζει το ξύλο και να κυδερνά τα έργαλεία του σ' αυτή την ηλικία Θάμα να τον χαιρέσαι ώραςό παππού, γεμάτον νεϊάτα θαρρείς από το έργαστήρι βγαλμένο του Φειδία ή του Παϊόνιου ή χυμένον με χαλκό ζεστό στο χαλκείο του Λυσίπου! Τα στηθεία του ορθάνοιχτα και μαλίσσάρ κ' άναμμένα από της δουλειάς τη λαχτάρα.

Πλάγ, καθισμένη ή Μενέξω, ή μονάκριβη κόρη της κόρης του, ή ψυχή της ψυχής του, με τις κοτσίδες γύρω στο κεφάλι περιπλεγμένες, σαν αντίγραφο κεφαλιού της Κόρης της Άκροπόλεως ώρμηνευε το καθετί στον αγαθό κ' έπίδέσιο παππού με το μάγουλο σκαστό σά ρόδι και το χέλι σαν κέρας.

Έτσι παππού άλλοιώς παππού. Να μη μου φεύγη το πανί παππού, να μη πηγαί! δάθε κείθε και χαλνά το πανί μ' και «Παίρνει μύτη». Και κοκκινίζε άκόμη το μάγουλό της και το χέλι έσταζε αίμα από τη σφριγιάδα της σεμνής άλαφίνας.

Και το νόνι σκέπαζε χορεύοντας δλα. Κ' ή μυγδαλιά της αλλής έγυρε από το βάρος. Κι ό παππούς μ' όλα τα γεράματά του και την έρασκουστή μαστοριά του, έκοψε με το δόκουο στο υγρό γεροντικό του μάτι τις όρμηνιες της μονάκριβης κόρης της κόρης του, της Μενέξως—που κολλούσε ή γλώσσα του σαν την πρόφερον—γιατί τις εύρισκε λογικές και ίσιες.

—Έτσι κόρη μ' έννοια σου, ό άργαλειός θά γίν' μία φορά, που να ζήλευν όλες οι νοικοκυρές του τόπου μας. Κι τότε μόνάχα να μην κρεμάσση να λάζιζε χάρδες, να μη σε βασκαίνουν.

Η γιαγιά της πάλι ή κόνα Ζανάρμεσσα, δεν τώδρισκε σωστό να καθέται ενώ ή έγγονή της, νειά κοπέλλα και να όμνηυή τον... παππού της.

—Ελά δώ μωρή Μενέξω, και άφησε τον παππού σ' να κάν' τη δουλειά κ'. Μη τον ζαλίζ' και τον πονοκεφαλάς. Δέ ξαιρ' κείνος, που έκανε τόσα άργαλεία! Δεν έκανε της Δουκίνας, που τού μαστόρεψε και δγαλ' πανί σιδερωμένο! Άνέ της Δοχτινίς της διάτρος!

Η Μενέξω σάν άκουσε τα λόγια — τα μουμουρητά της γιαγιάς της προδήχτηκε μέσα στο σπύτι κάθισε στο χαγιάτι κ' από κει έδλεπε τη δουλειά του παππού της πίσω από τις γλάστρες, που σωστό δόσο, γεμάτες φύλλα στόλίζον το σπύτι, και σκάλιζε το μπροσόν τζινα μαγγάλι με τη χόβολη ά νομμήνη και το υπακρινέιο γκινιόμυ να γασονολλίζει...

Και τη νασά της την έδειχνε λινοδένοντας τις πλεεούδες της, και χιλιότανε σαν ήλεκτοι

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 15—

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΒΙΖΙΤΑ

Ο ΙΑΤΡΟΦΙΛΟΣΟΦΟΣ Σ. ΡΟΣΔΟΥΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ήτανε παναθηναϊκός και πασιγνώστος τύπος ο μακαρίτης ιατροφιλόσοφος Σ. Ροσδούμος ώστε να περιτεύη κάθε σκαγραφία του. Ένα μόνο δε θα παραλείψουμε γιατί έρχεται σε κάποια χτυπητή αντίθεση με τη σύγχρονη εποχή. Ότι δηλαδή αντίθετος προς άλλους γιατρούς, αυτός ενωιάθε πραγματική χαρά, αγαλλίαση κυριολεκτικά, όταν του ζητούσαν την ιατρική συμβουλή του, έστω και στο «Αθήναιο» το γνωστό καφενείο στην Όμοιοια όπου εσύχαζε ως τα τελευταία του χρόνια.

Ο μακαρίτης λοιπόν Ροσδούμος μας διηγήθηκε κάποτε στο «Αθήναιο» το εξής ωραίο και συγκινητικό περιστατικό: Κάποτε ενώ έπεστρεφε στο «Πολυθέλαμο» έρμητηριό του —ήτανε αρχιμπερζέ ο γιατρός— συνάντησε στο δρόμο ένα σκύλλο με σπασμένο το πόδι του από κάποιο αυτοκίνητο πι θανάτωση. Πονούσε το δυστυχισμένο το ζώο πολύ και ούρλιαζε. Ο ζωόφιλος γιατρός τον έπλησιασε, έσκυψε κι έκανε ότι λέει, κάπου και ο αείμνηστος Ζαχαρίας Παπαντωνίου στην «Προσευχή» του: Τού έχάιδεψε το κεφάλι. Το ζώο κούνησε με κόπο την ουρά του για ευγνωμοσύνη και άκολουθώντας τον Ροσδούμο κατάρθωσε δουλεύοντο κι από τον γιατρό να μπη στο σπίτι και ύστερα να συρθεί ως το γραφείο του. Έκεί του παρασχέθηκαν οι «πρώτες βοήθειες», απολυμάνθηκε, επανατοποθετήθηκε και ράφτηκε το σπασμένο πόδι. Ο σκύλλος βρήκε εκεί μέσα τη σωτηρία του και την ανάπαυσή του. Ξεθάρρεψε, διάλεγε καλή θέση στον ήλιο —ήτανε λίγο πριν από τα Χριστούγεννα— και έγλυφε συνεχώς το πόδι του. Το «δυστυχιο το ζώο!», όπως έλεγε ο Ροσδούμος. Ύστερα από μερικές μέρες έγινε καλά και έξηφανίσθη. Έν τώ μεταξύ ο γιατρός που παρακολουθεί τη θεραπευτική μέθοδο του σκύλλου έσκέπτετο πόσο απλούστερη ήταν αυτή από εκείνη που έχρησιμοποιεί η Έπιστήμη με νάρθηκας, επίδεσμους και αλοιφές. Και κάποια μέρα που είδε στο δρόμο τον καθηγητή κ. Γερουλάνο, τον σταμάτησε για να διαμαρτυρηθεί γιατί η Ιατρική Έπιστήμη δεν άκολουθούσε τη φυσική θεραπεία του σκύλλου.

«Μά δεν παρακολουθείς φαίνεται, φίλε μου, το αποκρίθηκε ο κ. Γερουλάνος, τας προόδους μας και δεν έχεις υπ' όψει σου ότι έχουμε από πολλούς καταργήσει την παλαιά μέθοδο και κάνουμε ό,τι κι ο σκύλλος σου!...»

Και εδώ τελειώνει το πρώτο μέρος του ανέκδοτου αυτού περιστατικού. Γιατί υπάρχει και συνέχεια.

Ύστερα από λίγες μέρες, και συγκεκριμένα την Πρωτοχρονιά, καθώς ο Ροσδούμος έ-

τι του άκουσε στην πόρτα του τομάζετο να δει από το σπιτικό χτυπήματα και γαυγίσματα. Άνοιγει και τί βλέπει: Τον παλιό του πελάτη, μπροστά στην κατοικία του! Αυτή τη φορά όμως όχι μοναχό του, αλλά με... παρέα!

Ο θεραπευμένος δηλαδή σκύλλος βρήκε άλλον συνάδελφο, που του είχε πατήσει κι' αυτού αυτοκίνητο το πόδι και τον ώδηγησε με... σκύλλονημα-τα στο «σκυλλοθεραπευτήριο» του Ροσδούμου.

Ο αγαθός γιατρός έννόησε άμέσως περί τίνος επρόκειτο: έχάιδεψε και τους δυο σκύλλους και έθεράπευσε τον δεύτερο όπως και τον πρώτο. Τα «δυστυχία!» έπέρανε ο άεχαστος γιατρός. Κι η χαρά του που τα έσωσε δεν ήταν μικρότερη από τη συγκίνηση που δοκίμασε για την αλληλεγγύη των ζώων.

Πράγματι ο σκύλλος έδεξε τέτοια αλληλεγγύη που είνε σπάνια σήμερα κι ανάμεσα στους ανθρώπους...

Σ. Φρ—ς

Ο ΚΑΙΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Το άσφαλέστερο προγνωστικόν δια των καιρών απυτελούν ώρσμένοι κινήσεις των ζώων. Όταν τα πουλιά σιλούνουν τα πτερά των, όταν οι όρνιθες καλύπτονται με σκόνη, όταν τα φάρκα πιρούν έξω από το νερό, ή όταν οι μέλισσες μενουν κλεισμένοι μέσα στην κυψέλη των, είνε σημεϊον ότι έπικείται βροχή. Έπίσης, όταν πλησιαζή τρυκμία ή θύελλα οι μύγες τσιμπούν δυνατώτερα, τα πουλιά της θαλάσσης πλησιάζουν την παραλία και οι μέλισσες έπιστρέφουν εις την κυψέλη των.

Αντίθετως με τον καλοκαίρι, τα χελιδόνια πετούν ύψηλα, ή άράχνη πλέκει με μεγάλην δραστηριότητα το δίκτυόν της και τα πουλιά της θαλάσσης άνοιγονται εις τον άκεανόν.

Δέν είνε όμως μόνον τα ζώα. Πολλάκις και από τα φυτά ήμπορεί να προβλέψη κανείς την βροχήν. Ωρισμένοι κινήσεις των φύλων, το άνοιγμα των άνθων άποτελούν άσφαλείς ένδειξεις των άτμοσφαιρικών μεταβολών, άσφαλεστέρας πάντων των προγνωστικών των Μετεωρολογικών Σταθμών.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕΣΗΟΡΗΟΝΕ
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Τα ρόδα συλλογίζομαι
τά ρόδα τα καυμένα
που τώρα άνθουν
μά θα χαθούν
άπ' το βορρά δαρμένα.

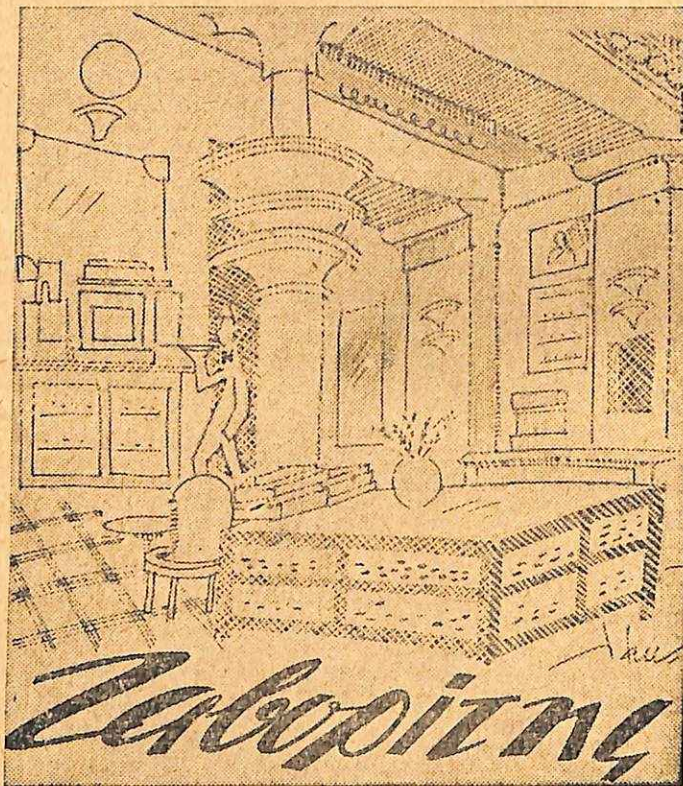
Τα κρίνα συλλογίζομαι
τά μυρωμένα κρίνα
που μία βραδυά
άπ' το βορρά
θα σαρωθούν και κείνα.

Και τα πουλάκια σκέπτομαι
που άφωνα, θλιμμένα
σε μία γωνιά
άπ' την παγωνιά
θα τάβρουν ξυλιασμένα.

Και τ' άγροικά στο σούρουπο
που τρέμουν και κλαίνε
μια προσευχή
και μίαν ευχή
στον Πλάστη τους να λένε:

«Θεέ μας, Σύ, των λουλουδιών και των πουλιών προστάτη, στην τόση καλωσύνη Σου, με τ' Άγιο Σου το χέρι, δώδε για πάντα το χιονιά και στη βαρεία τη χειμωνιά και κάνε να κυλά ή ζωή σ' αϊώνιο καλοκαίρι!...»

Χ. Δ. ΚΑΦΤΑΝΗΣ

Το ραντεβού σας στο **ΖΑΒΟΡΙΤΗ**
Έκει θα βρήτε μία γοητευτική αίθουσα με πλούσια και άνετη επίπλωσι και ένα εξαιρετικό σεβίρισμα από τα καλύτερα γλυκιά, τα πιο άγνά υλικά και με την εξαίρετική σοκολάτα **ΖΑΒΟΡΙΤΗ**.

ΠΛΗΡΗΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

ΤΗΛΕΦ. 39.616.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θύελλα σέ μητρική καρδιά

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΑΙΗΝ

60Ν

— Δέν έννωά αυτό! είπε ο Βάλλυ. Πρόκειται για τον Μπέρι. Πρέπει να πάρης διαζύγιο... Διαφορετικά... όπως ξέρεις, σύμφωνα με το νόμο, ή μισή περιουσία σου θα άνήκη σ' αυτόν... Έτσι όλο, οι πιστωτά του θα έλθουν να τους πληρώσεις έσύ...

Η Μιλντρεντ έμεινε συλλογισμένη. — Μά θα χρειασθώ ένας ολόκληρος χρόνος για να βγώ ή άπόφαση τού διαζυγίου... είπε.

— Δέν έχει σημασία... Όταν ύποβληθώ ή άγωγή διαζυγίου οι πιστωτά δέν μπορούν να σ' ένοχλήσουν.

— Καλά, είπε ή Μιλντρεντ. Θα μιλήσω με τον Μπέρι όταν έρθη να πάρη τα παιδιά για την έξοχή. Και νομίζω μάλιστα πως θα έλθη άπόψε. Γι' αυτό βιάζομαι να γυρίσω στο σπίτι...

Πραγματικά, όταν ή Μιλντρεντ γύρισε στο σπίτι, βρήκε τον άνδρα της που την περίμενε. Τα παιδιά ήσαν επάνω και έτοιμάζονταν για την έξοχή.

— Ξέρεις Μπέρι; είπε ή Μιλντρεντ άπτόμα. Θα ζητήσω διαζύγιο... Δέν πιστεύω να φέρω αντίρρηση.

Ο Μπέρι την κύτταξε με μία έκφραση που έδειχνε έκπληξη και παράπονο μαζί. Ύστερα άποφρεύοντας ν' άπαντήσει κατ' ευθείαν στην έρώτησή της, είπε:

— Πές μου λεπτομέρειες για τη δουλειά σου... Θέλω να ξέρω τί κάνεις... Είσαι ακόμα γυναίκα μου;

— Και ή Μάτζι Μπίντενχοφ; ρώτησε ή Μιλντρεντ με ειρωνικό τόνο.

— Κι έσύ με τον Βάλλυ Φέυ; άπήνη-τσε εκείνος με τον ίδιο τόνο.

— Δέν υπάρχει τίποτε μεταξύ μας, είπε ή Μιλντρεντ κατηγορηματικά.

Και ξαναφέροντας την κουβέντα στο θέμα που την ένδιέφερε είπε:

— Για ν' άνοιξω το ρεσταوران που σου έλεγα, έβαλα ό,τι είχα και δέν είχα. Έργάστηκα πολύ σκληρά σ' αυτό το διάστη-μα Μπέρι. Θέλω το διαζύγιο!

— Όχι, Μιλντρεντ! Όχι! φώναξε ο Μπέρι. Όχι διαζύγιο!

Και της έρωσε ένα βλέμμα γεμάτο ί-κεσία.

Έκείνη όμως γύρισε άλλου το πρόσωπό της και είπε:

— Έχω πάρει άπόφαση να καταθέσω την άγωγή διαζυγίου. Δέν χρειάζομαι τη συγκατάθεσή σου γι αυτό...

— Ναί, αλλά θα σάς πολεμήσω και τους δυο! φώναξε ο Μπέρι.

Η άπειλή του περιελάβανε και τον Βάλλυ.

— Άμέσως μετά το κλείσιμο της συμφωνίας με τον Μόντε Μπέραγκον, ή Μιλντρεντ άρχισε πυρετώδεις προετοιμασίες για το άνοιγμα του κέντρου της. Η πείρα που είχε άποκτήσει στο κατάστημα της Άντας τη δόνησε πολύ. Με τις οικονομίες που είχε συγκεντρώσει άγόρασε ωραία έπιπλα και σερβίτσια, «κούρδισε» ένα μπάρ εξαιρετικά κοινό κι έκανε ό,τι μπορούσε για να δώσει στο κέντρο της χαρακτηριστικά ξεχωριστόν, ώστε να μη μοιάζει με τις συνηθισμένες αίθουσες τσαγιού. Έξω από την πόρτα μιά κομψή φαντασματική διαφήμιζε το μικρό της όνομα «Μιλντρεντ'ς».

Ένα άπόγευμα που βρισκόταν μόνη στο κατάστημα κι έκανε τις τελευταίες προετοιμασίες για την έναρξη της λειτουργίας του, δέχθηκε την έπίσκεψη του Μόν-

τε Μπέραγκον.

Ο νεαρός άριστοκράτης άρχισε να την κομπλιμεντάρη:

— Όλα είνε γοητευτικά έδώ μέσα... Θα γίνω ένας από τους τακτικώτερους πελάτες σας... Τα πάντα έχουν τη σφραγίδα της προσωπικότητάς σας...

Η Μιλντρεντ τον άκουγε χαμογελώντας χωρίς να διακόψη τη δουλειά της.

— Ναί, συνέχισε εκείνος. Έχετε πολύ γούστο... Άλλά θέλω να έπισκεφθώ και το δικό μου μπάρ... Βρίσκεται στην παραλιακή βίλλα μου... Πότε θάρθώτε;

— Όποτε θα μου κάνετε συναγωνισμό; είπε γελώντας ή Μιλντρεντ καθώς έδγαζε κάτι πιάτα από ένα μεγάλο κασόνι. Ξεχνάτε ότι το μόνο μπάρ που μ' ένδιαφέρει είνε το δικό μου;

Ο Μόντε της έρωσε μιά ματιά γεμάτη πόθο. Εκείνη χαμήλωσε τα μάτια της.

— Έχω να σάς κάνω μία πρόταση, είπε ο νέος. Ν' άφήσετε τη δουλειά σας και να πάμε για κολύμπι!...

Η Μιλντρεντ σήκωσε τα μάτια της και τον κύτταξε μ' ένα βλέμμα παιγνιδίστικο. Ύστερα είπε:

— Έχω πάρα πολλή δουλειά... Δέν βλέπετε, Δέν μου μένουν παρά τρεις μόνάχα μέρες... Κι έχω να τακτοποιήσω χίλια δυο πράγματα ακόμα... Διαφορετικά θα μπορούσα να πώ... ναί!

— Πέστε το, λοιπόν! φώναξε ο Μόντε με τη χαρακτηριστική εκείνη αυθάδεια των κατακτητών του καλού κόσμου, που τόσο γοητεύει τις γυναίκες.

— Όχι! άπήνησε ή Μιλντρεντ. Και συνέχισε τη δουλειά της.

Μέσα της όμως ένιωθε τη καρδιά της που χτυπούσε δυνατά. Ο νέος αυτός έξασκούσε πάνω της μιά στανική νοητεία. Καταλάβαινε ότι πολύ γρήγορα θα δυσκολευόταν να του πει όχι.

Έκείνος έξακολούθησε την πολιορκία του μ' ένα χείμαυρο κομψής φλυαρίας, γεμάτης ύπαινιγμού.

— Πικραίνεται κανείς, είπε κάποια

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ...

Η κυρία με το σκύλλο:
— Μη φοβάσαι καλέ! Γι' ανέθηκες εκεί πάνω: Δέν δαγκώνει, σου λέω!...

στιγμή, για πράγματα που μπορούσε να τα κάνει και όμως δέν τα έκανε... Λοιπόν... Θα σάς περιμένω σε μισή ώρα, στο Κολοράντο...

Και καθώς εκείνη σήκωνε το κεφάλι της για να του άπαντήσει, εκείνος της έκλεισε το στόμα μ' ένα κλεφτικό φιλά.

Ήταν τόσο ξαφνικό, ώστε ή Μιλντρεντ δέν πρόλαβε ούτε να θυμώσει ούτε ν' αποτραβηχθεί, ούτε να δείξη την παρορμηκή δυσάρεσκα. Αντίθετα χαμογέλασε και είπε:

— Πολύ καλά! Κερδίσατε κύριε Μπέραγκον!

Μισή ώρα άργότερα ο Μπέραγκον και ή Μιλντρεντ βρισκόταν σε μιά ειδυλλιακή έξοχική βίλλα, που τη χάιδευαν οι άφροι των κυμάτων τού Ειρηνικού. Καθώς ή Μιλντρεντ έψαχνε μέσα σε μιά ντουλάπα για να διαλέξη ένα μαγιό, ρώτησε:

— Κάνετε λοιπόν, συλλογή από μαγιό? Έδώ μέσα υπάρχουν πάνω από 30!

— Άνήκουν στις... άδελφές μου, είπε ο Μόντε νελώντας πονηρά.

Κι αποτραβήχθηκε στο διπλανό σαλόνι για να την άφήση να ξεντυχθεί.

Όταν λίγα λεπτά της ώρας άργότερα ή Μιλντρεντ τον φώναξε μέσα, ο Μόντε την κύτταξε με βλέμμα γεμάτο θαυμασμό και πόθο.

— Το μαγιό σας πγαίνει καλλίτερα από το φορέμα! τις είπε.

Και πραγματικά το χυτό σώμα της Μιλντρεντ έδειχνε όλη την άρμονία των γραμμών του θυμίζοντας άγαλμα άρσένιας θεάς.

Δυνατή στο χαρακτήρα όπως ήταν, ή Μιλντρεντ παρακολουθούσε τις τελευταίες μέρες με προσοχή τις ψυχικές της μεταπτώσεις. Στην αρχή, άσπτερη όπως ήτον άπέναντι όλων αλλά και ιδιαίτερα άπέναντι του έαυτού της, δέν ένέκρινε καθόλου την άδυναμία που έδειχνε στον Μόντε. Ο κοσμικός αυτός τύπος με τα γοητευτικά μάτια και την ακόμα γοητευτικότερη άναίδεια της φαίνονταν πολύ έπικίνδυνος και δέν είχε καμμία διάθεση να παρασυρθεί σε όλισθηρές περιπέτειες. Στο τέλος, όμως, αυτό ακριβώς που φοβότανε το έπαθε. Η τελευταία έπίσκεψη του Μόντε στο κατάστημα της ύπηρεσε αυτό που λένε οι άρθρογράφοι των έφημερίδων άποφασιστική. Βλέποντάς τον ή Μιλντρεντ ύστερα από τη νευρική ύπερένταση τσών-μπών έντατικής δουλειάς και ψυχικής τρικυμίας, αισθανότανε κάτι σαν ξεκούρασμα, μιά γλυκειά άποχύνωση που την παρέλυε. Η τελευταία έκφραση θαυμασμού που έπρόφερε ο Μόντε, την έκανε να ξεθαρρήσει ακόμα περισσότερο.

— Θαυμάστε με λοιπόν! του είπε.

Έκείνος την πλησίασε, της χάιδεψε τα μαλλιά, σκόρπισε μερικά πεταχτά φιλά στο μαγουλό της, στο λαιμό της και στους ώμους της και ύστερα είπε:

— Έμπρός δε κολυμπήσουμε τώρα! Αντί να διευθυνή διωκε προς την πόρτα πλησίασε στο μπάρ, γέμισε ένα ποτήρι με τζιν και το άδειασε μονομιάς.

— Πίνετε πολύ του είπε ή Μιλντρεντ.

— Ναί, το ξέρω. Κάνω κατάχρηση, άπήνησε ο Μόντε και γέμισε για δεύτερη φορά το ποτήρι του.

Η Μιλντρεντ δέν τούκανε δεύτερη παρατήρηση αλλά τον ρώτησε περιπορητικά:

— Έχετε πολλές... άδελφές στο άνάστη μ' μου!

Έκείνος χαμογέλασε.

— Ναί, είνε πολλές, αλλά τώρα έχω μονάχα έσας... είπε. Μου έμπνέετε άδελφική άνάπτυ... Αυτό όμως δέν μ' έμπο-

«ΕΔΣ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 15

Ξίζει να θαυμάζω το σώμα σας...
— Μόντε Μπεράγκον... ψιθύρισε ή Μίλντρεντ, σαν να μονολογούσε. Είπε ι-σπανικό όνομα ;
— Ναί... και λίγο Ιταλικό, απάντησε ο Μόντε. Βαστάω από πολλές ράτσες.
— Και τώρα τί κάνετε ; τον ρώτησε ή Μίλντρεντ καθώς έσιαχνε τα μαλλιά της στον καθρέφτη.
— Άλπετινά... με άξιοπρέπεια !...
— Άλλά σταθήτε όπως είπα! Μην κουνι-θίτε! Αυτή σας ή πόζα μου άρέσει έξαι ρετικά !...
— Έτσι μιλάτε στις «άδελφές» σας ;
— Εκείνος δεν είπε τίποτε, άλλα πήγε κοντά της και την έπιασε από τη μέση. Έστερα την τραβήξε πάνω σ' ένα ντι-βάνι όπου τη γέμισε με φιλιά...
— Μέχρι τώρα, της είπε, οι γυναίκες δεν μου έκαναν ιδιόετη εντύπωση. Κα-θώς γνώρισα όμως εσάς, νοιώθω πως κά-τι με τραβά κοντά σας... Όταν σας βλέπω θαρρώ πως μου κόβετε την ανα-πνοή...
Και άρπάζοντας το κεφάλι της μέσα στα δυό του χέρια, κάλλησε τα χείλη του στα δικά της.
— Εκείνη του άναπαύωσε το φίλημα, με την ίδια άδριακή ύστερα ψιθύρισε :
— Μορ άρέσεις, Μόντε... Με κάνεις να αισθάνομαι... κάτι σαν ζέση... μια γλυκειά ζέση...
— Ναί... το ίδιο και γώ... Μίλν-τρεντ !... Όταν είμαι κοντά σου άκούω μέσα μου κάτι σαν φτερουγισμό... Είπε το γοργό χτύπημα της καρδιάς μου...
Τη φίλησε πάλι στο στόμα κι ύστερα σηκώθηκε κι έβαλε μια πλάκα στο γραμ-μόφωνο. Έπιτρέφοντας κοντά της, πήρε από το μπάρ δυό κοκταίλ που τάχε έ-τοιμα από πρίν και προσέφερε το ένα στη Μίλντρεντ.
— Άλλάξαν κι άλλα έρωτόλογα. Έκείνος άνέπτυξε όλες τις ικανότητές του ως κα-τακτητής γυναίκα. Εκείνη δεχότανε τα πάντα σαν γυναίκα που έγκατέλειψε πιά κάθε δισταγμό. Και όταν στο τέλος ο Μόντε την έσφιξε μέσα στα δυνατά του μπράτσια ή Μίλντρεντ άφρόθηκε άδουλη στη διάθεση του.
... ..
— Η πλάκα του γραμμοφώνου τελείωσε, άλλα κανένας από τους δυό δεν σηκώθη-κε να το σταματήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Μετά το μπάνιο που ήταν άπολαστι-κάτο, ο καρός άλλαξε άπότομα κι άρ-γισε να δρέχη δυνατά. Ο Μόντε συνά-δευσε τη Μίλντρεντ μέχρι το σπίτι της, με την κούρσα του. Κι όταν σταμάτησαν μπροστά στην πόρτα, ούτε αυτής ούτε έ-κείνης είδαν πίσω από το τζάμι του πα-ραθύρου των Μπερτ που τους έβλεπε.
— Πού ήσαν; της είπε ο άνδρας της μόλις ή Μίλντρεντ μπήκε μέσα. Έτηλε-φώνησα παντού... Έφαγα όλον τον κόσμο να σε βρώ... Η Κέυ είχε άδω-στη... Την έφερα από το Άρσορντ με πνευμονία... Δεν την έφερα εδώ. Την έ-χω στης κυρίας Μπίντερχοφ... Ήμουνα σαν τρελλός... Έκάλεσα τον γιατρό...
— Η Μίλντρεντ επάγωσε. Η ξαφνική άο-ρώστεια της κόρεούλας της, την έκανε να ξεχάσει τα πάντα.
Με τα μάτια της φαντασίας της έβλεπε τώρα την Κέυ να πνίγεται από τη δύσ-πνοια.
— Άς μη χάνουμε καιρό! είπε, Πάμε γρήγορα !
Ούτε σκέφθηκε καν έτι, πνιγνάντας, κοντά στο άρρωστο παιδί της θα άντικρυ-ζε και την κυρία Μπίντερχοφ.
Βοήκαν την Κέυ σε φοβερά άγωνία. Το κακόμοιρο το παιδί πνιγόταν από τον πυ-ρετό. Τα μάτια του ήσαν θολά.
Βλέποντας τη μπέρα του ψιθύρισε με μεγάλο κόπο !
— Μανουλά μου !...
— Ναί, χρυσό μου... Ένώ είμαι... ή μαμά σου !...
— Η φωνή της Μίλντρεντ πνιγόταν από

τη συγκίνηση. Φίλησε την κορούλα της στο μέτωπο. Τα μάτια της ήσαν βουρκω-μένα.
— Εκείνη τη στιγμή ξαναμπήκε στο δω-μάτιο ο γιατρός με τη νοσοκόμο. Κύτια-ξε το σφιγμό του παιδιού, άκούσθηκε την καρδιά του και είπε στην Άδελφή :
— Περισσότερο όξυγόνο !
Το πρόσωπό του ήταν θλιμμένο. Από την έκφρασή του ή Μίλντρεντ κατάλαβε ότι έχαζε το παιδί της. Άγκάλιασε την άλλη κόρη της, τη Βέτα και άποτραβή-χθηκε στο βάθος του δωματίου άφινοντας τον γιατρό έλεύθερο να κάνει τη δουλειά του.
— Όλοι τους παρακολουθούσαν με άγω-νία το άγκομαχικό της Κέυ, που ύπέφερε τρομερά από δύσπνοια. Κάθε βογγητό της ήταν και μια μαχαίρα για τη Μίλ-τρεντ.
Κάποια στιγμή άκουσε πλάι της μια γυναικεία φωνή που της έλεγε :
— Τη φέραμε εδώ για ναμαστε πιο κοντά στο γιατρό !
— Ήταν ή κ. Μπίντερχοφ, που τότε μό-νο πρόσεξε τη παρουσία της ή Μίλντρεντ.
— Σας εύχαριστώ πολύ, κυρία Μπίν-τερχοφ ! της είπε χωρίς κακία.
Στο διάστημα αυτό ο γιατρός έκανε έτι μπορούσε για να συγκρατήσει την Κέυ στη ζωή. Της έκανε ακόμα μια καο-διοτονωτική ένεση, άλλα στο τέλος έγκα-τέλειψε κάθε προσπάθεια. Ο Χάρος είχε νικήσει την Έπιστήμη. Η μικρούλα βρι-σκότανε πιά στους άγγέλους...
Το χτύπημα για τη Μίλντρεντ ήταν τόσο δυνατό, ώστε την άφησε άφωνη. Δεν είχε τη δύναμη ούτε να κλάψη. Τα μάτια της είχαν πάρει, μια γυάλινη έκφραση.
Ο γιατρός την πλησίασε και της είπε :
— Η θλίψη μου είναι αφάνταστη, Μίλ-ντρεντ !... Έκάναμε έτι μπορούσαμε... Έγώ την έφερα στον κόσμο και ήταν λοι-ραίο έγώ να την...
— Η Μίλντρεντ δεν απάντησε. Η σκέψη της ήταν σαν στοματημένη.
— Όταν σε λίγο έφυγε από το σπίτι της κυρίας Μπίντερχοφ, ψιθύρισε :
— Δεν θα την ξεχάσω ποτέ όσο θα ζω !... Ψιθύρισε «μανουλά» και έψιθύρη-σε... Την άγαπούσα τόσο πολύ... Ω ! Θεέ μου ! Φύλαξέ μου τη Βέτα μου !...
Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο επόμενο.

ΤΟΝΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΣΕ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΒΙΤΡΙΝΕΣ

Στο κατακόλμιστο περφόνο της άτι-αργά μια μεγαλόπρεπη βαράννη που τόνομα της σόησαν πιά οι χρόνοι άπ' τ'άρχοντικό της βγαίνει το παλάτι.

Περνά σαν άγαλμα ή άμορφη μαντόνα πούγνε χαράζει καλλιτέχνη σμιλη κι' άκόλουθον έσπίσας της, οι θρύλοι πώς ζωντανεύει μια κρυσθούρα μεσαιώ- (να.

Γιά την άγάπη της τρανοί χτυπιούνται (ιππότες και στο φαρί του ο νικητής γυρίζει, μα παραθύρια σφαλιστά άντικρύζει, ενώ στο πιάνο ήχουν παλιού ίντερμέ- (τζου νότες.

Κι' όμως τα δειλινά στού Πύογου της (το δώμα με ξέπλεκα τα δλόγουσα μαλλιά της και συντροφιά τα δυό πιστά σκυλιά (της προσμένει αυτόν που δεν έγγνώρισεν (άκόμα...

... ..
Τώρα, ωρή σαν του φθινόπωρου τα (κρίνα, άσάλευτη λες κι' είναι πεθαμένη πάνω στην πορσελάνα σκαλισμένη δίνει τον τόνο της στην σύγχρονη βι- (τρίνα...
X. Δ. ΚΑΦΤΑΝΗΣ

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το δάνειο.

Ο Μωλδχ ζητεί από τον Χίρς 50 φράγκα δανεικά. Ο Χίρς δεν μπορεί να του πη ότι δεν έχει, λεπτά, γιατί ο Μωλδχ τον βρίσκει την ώρα ακριβώς που μετράει ένα μάτσο χαρτονομί-σματα.

— Λοιπόν, θα μου τα δώσης; έρω-τά ο Μωλδχ άνυπόμονος.

— Ναί, λέγει ο Χίρς, θα σου τα εα-νίσω αυτά τα 50 φράγκα, άλλ' άφήσέ με τουλάχιστο να σορ τα... άρνηθώ έπί δυό-τρείς ώρες !...

Ο αιώνας Έβραίος.

Ο τραπεζίτης Μάγιερ πεθαίνει άκλη-ρος και άφινε, όλη του την περιουσία σε τρείς φίλους του, υπό τον όρον ότι ο καθένας θα βάλει στο φέρετρό του ά-πο ένα χιλιάριο. Ο πρώτος φίλος εί-νε Καθολικός, ο άλλος Προτεστάντης, και ο τρίτος Έβραίος.

Μετά την ταφή του τραπεζίτη, ο συμβολαιογράφος ρωτάει τον Καθολι-κό :

— Τί έβάλατε μέσα στο φέρετρο-τοχ μακαρίτη ;

— Έβαλα ένα τραπεζογραμμάτιο-τών χιλίων φράγκων, άπαντά ο Καθ-ολικός.

— Και σύ; ρωτάει ο συμβολαιογρά-φος τον δεύτερον.

— Έγώ έβαλα χίλια φράγκα σε χρυ-σά νομίσματα, άπαντά ο Προτεστάν-της.

— Και σύ, κύριε Κοέν, τί έβαλες; ρωτάει ο συμβολαιογράφος τον Έ-βραίο.

— Κι έγώ έκανα το καθήκον μου, άπαντά ο Κοέν. Έπειδή όμως δεν κρα-τούσα επάνω μου μετροπή, έβαλα στο φέρετρο ένα τσεκ των 3000 φράγκων και... πήρα τις δυό χιλιάδες που εί-χαν βάλει οι άλλοι δυό !

Στο ταχυδρομείο.

Δυό Έβραίοι συναντώνται στο Κεν-τρικό Ταχυδρομείο.

— Καλημέρα. Ίακώβ ! Πώς βρέθη-κες εδώ; Εισέπραξες καμιά έπιτυχία;
— Όχι. Ήρθα να... βάλω μελάνι στο στυλό μου γιατί μου σάθηκε !...

Ο λιποτάκτης.

Αυτό συνέβη κατά τον περασμένο Πόλεμο στη Ρωσία.

Όδηγούσαν 13 λιποτάκτες για να τους εκτελέσουν. Ο επί κεφαλής του άποσπάσματος άξιωματικός που ήταν προληπτικός, φώναξε έναν λοχία και του είπε :

— Ο αριθμός 13 είναι μοιραίος.

— Άς άφίσουμε έναν λιποτάκτη να ζήσει !
— Άμέσως ο λοχίας πήρε ένα λιπο-τάκτη και τον έβγαλε από τη γραμμή, λέγοντάς του :

— Είσαι έλεύθερος !
Κατά συμπόνιν ο άνθρωπος αυτός ήταν Έβραίος.

Την ώρα που κοιμόσαν τους άλλους δώδεκα ο Έβραίος αυτός στεκόταν και παρακολουθούσε το μακάβιο θέαμα.

— Γιατί δεν ξεκομνίζεσαι;.. τον ρώτησε ο άξιωματικός με θυμό.

— Συγγνώμη, κύριε λοχαγέ... ά-πνήτησε ο Έβραίος. Ήθελα ν' άγο-ράσω τα ρούχα των κρεμασμένων !...

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ

ΞΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Η έπιτυχία, ένας κίνδυνος

Του ΑΛΚΗ ΘΡΥΛΟΥ

Ο κίνδυνος της έπιτυχίας, ο κίνδυνος που έμφωλεύει στην έπιτυχία, ελάχιστα άπειλεί τους δικούς μας συγγραφείς. Όσο κι' άν εινε σοδάρς, μα-κάρι ν'α τους άπειλούσε γιατί εινε πάλι λιγώτερο διαδρωτι-κός από το συναίσθημα της ά-πομόνωσης. Τρείς - τέσσερις - πέντε χιλιάδες αντίτυπα ενός βιβλίου—πέντε χιλιάδες πολύ σπάνια κι' έντελώς έξαιρετικά—εινε τα περισσότερα που πουλιούνται στην Έλλάδα. Το Βιβλίο κυκλοφορεί και διαδύ-ται σ' έναν πολύ περιωρισμένο κύκλο. Όλη ή έπαρρία, έξω ά-πό τα μεγάλα κέντρα, δεν έ-χει συνηθίσει να διαδύχ, δεν έχει ανακαλύψει την άπόλαυση και τον πλιτισμό που μπορεί να της χ... τη ένα βιβλίο. Άλ-λοτε άτα έκανα πολλές πε-ριοδείες στην έλληνική ύπαι-θρο που έκανε πάντα εντύπωση κάθε φορά που περνούσα από πολίχνες ότι στα σπίτια άκόμα και των προχόντων των δι-κηγόρων των γιατρών, των κοι-νατικών συμβούλων, δεν διέκρι-να άνάμεσα στα βαρεία καρυ-δένια έπιπλα της τραπεζαρίας και στα διβάνια και στις πολυ-θρόνες με τους πολλούς ποσι-παλάδες μια βιβλιοθήκη. Βέβαια όταν ίδρυθον οι κοινοτικές βι-βλιοθήκες ή κατάσταση θα με-ταβληθί ριζικά: οι βιβλιοθήκες αυτές έκτός που θα εξασφαλί-σουν στους συγγραφείς την πούληση των εκδόσεών τους θα καλλιεργήσουν σιγά - σιγά στο κοινό το ενδιαφέρον και την ά-γάπη για το βιβλίο. Άλλά, για την ώρα όσο κι' άν άγωνί-ζοντα, χρόνια τώρα όλα τα λο-γοτεχνικά σωματεία να πεί-σουν το Κράτος για την χρησι-μότητα, ή μάλλον για την ά-ναγκαιότητα αυτών των βιβλι-οθηκών το Κράτος, έπειδή τα πνευματικά προβλήματα δεν προβάλλουν έπιταχτικά και χε-ροπιαστά άδιαιροεί. Κι' άλλ-λες έπίσης βιβλιοθήκες θα μπο-ρούσαν να εινε πολύ ώφέλιμες: οι περσιπλανητικές εκείνες που μεταφέρονται από χωριό σε χω-ριό παραμένουν στο καθένα ένα άωρισμένο χρονικό διάστη-μα και τοχυδρομούν και τα βι-βλία. Οι βιβλιοθήκες αυτές λει-τούργουν κανονικά στα έτι βο-ρεινές προ πάντων χώρες και έχουν πολύ έκτιμηθ. Κι' αυ-τών τα σχέδια καταστρώθηκαν, μα τα σχέδια παρέμειναν σχέ-δια. Έτσι οι Έλληνες συγγρα-φείς δεν υπορούν να έλπίζουν ότι το βιβλίο τους θα τους προσ-κοίση ούτε την πλατεία φή-μη ούτε τα άνάλογα με το μό-χθο τους υλικά κέρδη.

Το να ζήσουν μόνο από την πένα τους από την κα-θαρά λογοτεχνική τους έργασία εινε άδύνατο. Υποχωρούνται ή να εξασκήσουν ένα άλλο είπα-γμα που άποροφά πολλές από τις ώρες τους κι' από τις δυνατόις τους να καταφύγουν σε ένα φαινομενικά συγγενι-

κό μα ουσιαστικά αντίθετο με την καθαρή λογοτεχνία, κλά-δο : στη δημοσιογραφία. Αυτή τους φέρει σε έπαφή με το κοι-νό, μεταδίνει τη φωνή τους, τους άποσύρει από τη μοναξιά-τους δίνει τον τρόπο να εύρουν κάποια εύρεία άπήληξη. Ίσως κάποτε να εινε και γόνιμη, γι-ατί πολλά που άν δεν παρου-σιασθ ή μια εύκαιρία να έκφρα-σθούν, παραμένουν κυρτά και σιωπηλά στον ένδοκασμο, προαθούνται από την υποχρέω-ση να γεμισουν μια στήλη στην έπιφάνεια μα προ πάντων ά-ναπτύσσει την κακή έξη της προχειρότητας της εύκολογρα-φίας, της έπιδωξης της ύπερ-μετρης προσιτότητας.

Η μοίρα του Έλληνα συγ-γραφέα εινε κάθε άλλο παρά ζηλευτή. Μόνον ή άκατανίκητη έλξη της Μούσας σ' όσους εί-νε σημαδεμένοι να την έρωτη-θούν, έξηγει την άφοσίωση των Έλλήνων λογοτεχνών στο έρ-γο τους. Έπειδή όμως υπάρ-χουν και στις πιο δυσμενείς καταστάσεις ευνοϊκά αντίρροπα—ό νόμος της ίσορροπίας πάν-τα λειτουργεί—οι Έλληνες συγγραφείς εινε τουλάχιστον άπαλυντρωμένοι από τον πειρα-σμό ενός όλισθήματος που συ-νά παρασέρνει, τους ξένους συ-ναδέρφους τους. Το έλληνικό βιβλίο καθώς άποτείνεται σε έναν περιωρισμένο αριθμό ένη-μερωμένων, αυστηρών κι' άπαι-τητικών άναγνωστών καθώς εί-ναι καρπός σκληρών θυσιών, καθώς το παρόν δεν θα άνταμεί-ψη τον κόπο του και έτσι πάν-τα άποδύεται να εξασφάλιση στον συγγραφέα του μια μόνι-μη θέση στην ιστορία της λογο-τεχνίας εινε έτι, καλύτερο μπορεί να δώσει κείνη την ώ-ρα ο συγγραφείς. Εινε ένδεχο-μενο και μάλιστα πιθανόν οι συνθήκες της ζωής του να μην του έπιτρέψανε να συγκεντρώ-ση και ν' άξιοποίηση όλες της δύνατοτητας άλλ' άπασθ ή-ποτε όλες του τις δυνατότητες που διατέλει τις άναπόθεσε στο βιβλίο του. Ο ξένος συγγρα-φέας του βιβλίου με τις πολλές εκδόσεις εκατοντάδες χιλιά-δες μπορεί κι' εκατονμύρια αντίτυπα (γι' αυτό εινε και το ξένο βιβλίο σχετικά με το δι-κό μας καταπληχτικά σπινό και το συναννίεται άνισα κι' άνησυχαστικά, όταν μια φορά εινε έργο του έπιτύχει, φθάει τις πολλές εκδόσεις εινε εύκο-λο να υποπέση στο σφάλμα να έκμεταλλευθ ή άποκλειστικά και μόνο τη φήμη του. Το δυο-μά του εινε πιά γνωστό: έτι κι' άν τυπώση τώρα εινε βέβαιο ότι θα άγορασθ ή θα διαδασθ ή θα του φέρη σημα-ντικά κέρδη. Οι άνθρωποι, κι' άν θωροί και οι λογοτέχνες εινε άδύναμοι. Μόνον έλάχιστοι γε-ροί ναρκήτες άντιστέκονται και δεν καταδύνονται να κυκλώ-φορήσουν ένα βιβλίο για το ό-ποιο χρησιμοποιήσαν μόνο τη δεξιότητά τους και την άληξη

ΕΥΘΥΜΕΣ

ΣΤΗΛΕΣ

Η ΠΑΓΙΔΑ!...

Του ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Η Διάνα Μπερζεράκ ή-ταν έξαιρετικά ά-μορφη και πολύ τσο-χνίνα. Πράγμα που έβαζε σε μεγάλη άνησυχία τον άνδρα της, τον Άντρέ Μπερζεράκ, που τη ζήλευε τρομερά.

Όστόσο παρ' όλες τις πα-ρακολουθήσεις του, δεν μπορεί σε να πεισθί ότι ή Διάνα τον άπατούσε. Του έλειπαν οι χει-ροπιαστές άποδείξεις.

Μια μέρα ο Άντρέ έξεμυστη-ρεύη στον παιδικό του φίλο, τον Ζαν Πορτάλ, τις ύποψίες του.

— Πάω να σκάσω από το κακό μου! έλεγε. Η Διάνα εί-ναι έκπληκτικά ώραια και κα-θε άλλο παρά σεμνάνωφη. Δεν εινε δυνατόν παρά να άφίστα-ται, έπιθέσεις από τους άνδρες. Θα ήθελα πολύ να ξερω άν κρατά τη θέση της... Έρείς τί γίνεται καμιά φορά;... Οι γυναίκες εινε άδύνατα πλά-σματα και πολύ εύκολόπιστες. Δεν άποκλείεται καθόλου να έπεσε σε κανένα σφάλμα...

Ο Ζαν Πορτάλ άκουσε τον φίλο του συλλογισμένος. Ο νους του έτρεχε στη δική του γυναίκα τη Ζερμαίν, που κι έ-κείνη ήταν ύπερβολικά νόστιμη και κοσμική. Η έκμυστήρηση του Άντρέ τον έκανε κι αυτόν ν' άνοίξη την καρδιά του στο φίλο του.

— Τις ίδιες άμφιβολίες, φί-λε μου, του είπε, έχω κι έγώ-για τη δική μου γυναίκα... Η Ζερμαίν τρέχει, κάθε βράδυ σε χορούς και σε πάρτυ. Στην άρχή τη συνώδεα πάντοτε. Έστερα όμως βαρέθηκα, όπως βαρύνονται όλοι οι παντρεμέ-νοι ;

— Σύμφωνοι ! φώναξε ο Ζαν Πορτάλ, που ή πρόταση του Άντρέ δεν τον δυσχερέστη σε καθόλου.

Η Διάνα ήταν ένα ώραιότα-το λουλούδι που δεν θα του κα-κοφανότανε καθόλου να το δρέψη μια πού ο σύζυγός της, του άνοιγε μόνος του την πόρ-τα του κήπου...

Για να μη δείξη όμως στον φίλο του καθόλου τα αισθήμα-τα της χωρίς που τον έπλημ-μύριζαν, ο Ζαν προσέθεσε :
— Θα κάνω έτι μπορώ για να κατακτήσω τη γυναίκα σου... Άλλά μόλις ιδώ ότι τους άντιπροσώπευει. Τα ένδο-άμεσα βιβλία δεν παίζουν γι-αυτούς ρόλο στο σύνολο της παραγωγής τους. Θα έπίσης άπ' αυτήν μόνο έτι θέλησαν να εινε καλή ποιότητος. Ο ά-πληροφόρητος όμως άναγνω-στής πώς θα ξεχωρίση; Δεν θα αισθανθ ή ότι ο άναγνωρισμένος συγγραφέας συχνά μειώνεται τουλάχιστον ήθικά ;

Δεν σταμάτησα στην παρα-τήρηση αυτή γιατί θεωρώ ότι μπορεί να παρηγοήση τους Έλληνες συγγραφείς. Μαύρη παρηγοριά... Άλλ' άπωσθ ήποτε εινε σωστό να μη λασιμονιέται ότι και ή έπιτυχία δεν έχει μό-νο λαμπρή όψη.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

νοι τη διαρκή συντροφιά της γυναίκας τους...

Και κλείνοντας το μάτι, προσέθεσε :

— Έμεις οι άνδρες βλέπεις δεν άρκοούμεθα μονάχα σ' ένα φαγητό... Μας άρέσουν και τα έστρα... Έτσι σιγά -σι-γά ξεκοφά από τη Ζερμαίν, και την ώρα που αυτή διασκε-δάει, έγώ... καταλαβαίνεις... Ο Άντρέ χαμογέλασε.

— Μα κι έγώ, είπε, δεν πάω πίσω... Άλλά έμεις εί-μαστε άντρες... Το πράγμα εινε διαφορετικό... Οι γυναί-κες μας όμως πρέπει να κρα-τούν ψηλά το όνομά μας...

— Α! Όλα κι όλα! Μπορεί να είμαι, σε όλα μου μοντέρνος... Στο ζήτημα όμως της συζυγι-κής τιμής έχω πολύ καθυστηρη-μένες άντιλήψεις... Δεν μου άρέσει καθόλου ο ρόλος του ά-πατωμένου συζύγου...

— Φυσικά ! συμφώνησε ο Ζαν. Σ' αυτό το ζήτημα δεν δέχομαι κι έγώ κανέναν συμβι-βασμό.

— Έρείς τι σκέφτηκα αυτή τη στιγμή; είπε ο Άντρέ χτυ-πώντας το μέτωπό του. Να παίξουμε στις γυναίκες μια ένα ώραίο κόλπο... Έμεις ά-ναμεταξύ μας έχουμε τυφλή έμπιστοσύνη ο ένας στον άλ-λον... Θα φλερτάρη με τη γυναίκα μου κι έγώ με τη δι-κή σου... Αυτό θα γίνη ευσι-κά με τέτοιον τρόπο, ώστε να μην άντιληθούν ότι έχουμε στήσει παγίδα... Και ύστερα θ' άνακονίσουμε ο ένας στον άλλον τα άποτελέσματα, όσο άδουληρά κι άν εινε. Συμφω-νοί ;

— Σύμφωνοι ! φώναξε ο Ζαν Πορτάλ, που ή πρόταση του Άντρέ δεν τον δυσχερέστη σε καθόλου.

Η Διάνα ήταν ένα ώραιότα-το λουλούδι που δεν θα του κα-κοφανότανε καθόλου να το δρέψη μια πού ο σύζυγός της, του άνοιγε μόνος του την πόρ-τα του κήπου...

Για να μη δείξη όμως στον φίλο του καθόλου τα αισθήμα-τα της χωρίς που τον έπλημ-μύριζαν, ο Ζαν προσέθεσε :
— Θα κάνω έτι μπορώ για να κατακτήσω τη γυναίκα σου... Άλλά μόλις ιδώ ότι τους άντιπροσώπευει. Τα ένδο-άμεσα βιβλία δεν παίζουν γι-αυτούς ρόλο στο σύνολο της παραγωγής τους. Θα έπίσης άπ' αυτήν μόνο έτι θέλησαν να εινε καλή ποιότητος. Ο ά-πληροφόρητος όμως άναγνω-στής πώς θα ξεχωρίση; Δεν θα αισθανθ ή ότι ο άναγνωρισμένος συγγραφέας συχνά μειώνεται τουλάχιστον ήθικά ;

Δεν σταμάτησα στην παρα-τήρηση αυτή γιατί θεωρώ ότι μπορεί να παρηγοήση τους Έλληνες συγγραφείς. Μαύρη παρηγοριά... Άλλ' άπωσθ ήποτε εινε σωστό να μη λασιμονιέται ότι και ή έπιτυχία δεν έχει μό-νο λαμπρή όψη.

ποτελέσματα του πειράματος.
Ο Άντρέ εξυμνούσε στον Ζάν την αρετή της Ζερμαίν, και η Ζάν εβεβαίωνε τον Άντρέ ότι τιμωτέρα γυναίκα από τη Διά να δεν υπήρχε στο Παρίσι.
— Άδικες ήταν λοιπόν οι υποψίες μας, είπε στο τέλος ο Άντρέ. Όστε έτσι λοιπόν, η γυναίκα μου σε χαστούκισε;

— Μονάχα με χαστούκισε; Με άπειλησε ότι θα το έλεγε και στη γυναίκα μου. Φαντάσου τι θα παθαίναμε! Άναγκάστηκα λοιπόν να της ομολογήσω ότι η επίθεση που της έκανα ήταν «κατόπιν προδιαγεγραμμένου σχεδίου» που το κατέστρωσα μαζί σου, και έτσι μαλάκωσε. Τά έχει όμως, μαζί σου... Δεν θα σου το συγχωρήσω ποτέ που την υπήκουσες...

Ο Άντρέ έλαμπε από ευχαρίστηση, ακούγοντας αυτά τα λόγια. Η υπερεφάνεια του όμως για την τιμωτέρα της γυναίκας του δεν ήταν όσο θα έπρεπε μεγάλη. Την έμετράζε ή ένδομηνη θλίψη του για την άτυχία του φίλου του. Η Ζερμαίν δεν είχε σταθεί το ίδιο τίμια στον άνδρα της. Με την πρώτη «κρούση» του Άντρέ γίνθηκε δική του. Δεν το είχε όμως στον Ζάν, ούτε θα το λέγε ποτέ. Δεν ήθελε να τον πικράνει... Έξ άλλου, αν τώ λυγε, θα ήταν υποχρεωμένος να ομολογήσει ότι στο έλασμά της Ζερμαίν αυτές έπαιξε τον ρόλο του πρωταγωνιστού. Έπομένως...

— Άς πιούμε λοιπόν στην υγεία της γυναίκας μου και τσουγκρίζοντας το ποτήρι του της δικής σου! Είπε ο Άντρέ με το ποτήρι του Ζάν.

— Στην υγεία τους! Είπε ο Ζάν και κατέβασε μονομιάς το τζίν κρουφελώνοντας για την υποκρισία του και για την αφέλεια του Άντρέ.

Γιατί κι αυτός δεν είχε δυσκολευθεί καθόλου να κατακτήσει την «έναντη» Διάν. Μπορούσε όμως να το πει στον Άντρέ;... Να πικράνει τον καλύτερο φίλο του;...
ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Η Κρέμα Πενικιλίνης δια την υγιεινή και θεραπεία της επιδερμίδος του προσώπου
ΠΡΟ-Ι-ΟΝ
ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Ι. ΒΑΓΕΝΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7
Χρησιμοποιήστε την αντί πάσης άλλης κρέμας δια την ντεμακιγιάζ κάθε βράδυ την αλοιφή Πενικιλίνης. Θα έχετε καταπληκτικά αποτελέσματα.
Απαλλάσσει τους πόρους της επιδερμίδος από κάθε μολυσματική εστία.
Η Κρέμα Πενικιλίνης παρασκευάζεται από στοιχεία γνωστά και απαραίτητα δια την καλή συντήρησιν της επιδερμίδος.

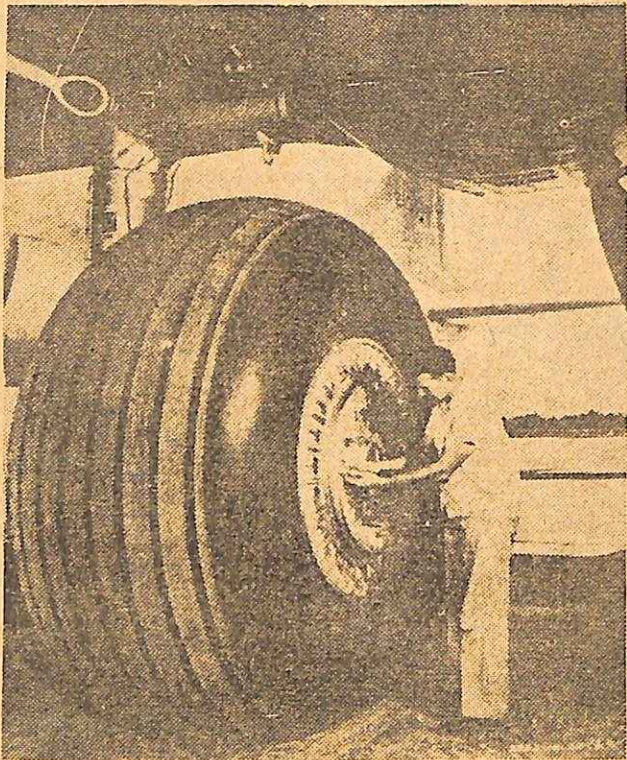
EUCAIRINE-LANOLINE K.A.P.
Θεραπεύει την ακμή, τα μπουτόν, και παντός είδους μολυσματικά καταστάσεις. Γνήσια συσκευασία
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

— ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ —

Ένα γιγαντιαίο λάστιχο

Στην Αμερική κατασκευάσθη τελευταίως το μεγαλύτερο λάστιχο του κόσμου, που προορίζεται για ένα υπερδομωδιστικό αεροπλάνο με έξι κινητήρες. Το λάστιχο αυτό έχει διάμετρο 2,75 μέτρα και ζυγίζει δυο τόννους δηλαδή 1600 κιλάδες!

Οι χείροι του Κλάρκ Γκρίνιπλ και η μπάλα του Μίκου Ρούνεϊ.

Μεταξύ των δύο ήθοποιων του Χόλλυγουντ Κλάρκ Γκρίνιπλ και Μίκου Ρούνεϊ, που χώρησε τον τελευταίο καιρό μια μεγάλη ψυχρότητα, που τους κάνει όποτε συναντώνται, να αποστρέφουν τα πρόσωπά τους για να μη χαϊρετηθούν! Αφορμή της ψυχρότητας είναι μια μπάλα του γκόλφ, που άφηκε στον Μίκου Ρούνεϊ. Οι δυο ήθοποιói έχουν δυο μεγάλα αγροκτηματα που συνορεύουν. Μια μέρα καθώς έπαιζε ο Μίκου Ρούνεϊ γκόλφ πέταξε τη μπάλα του με τόσο δύναμη, ώστε να ξεπεράσει τα όρια των δύο αγροκτημάτων και να πέσει στη δεξαμενή, όπου ανεπαύοντο οι χοίροι του Κλάρκ Γκρίνιπλ. Τα ζώα κατετόμαζαν και δυο γουρουνόπουλα που ο Γκρίνιπλ τα έλάτρευε κυριολεκτικά τάβαλαν στα πόδια και έξηφανίσθησαν. Από τότε, ο Κλάρκ Γκρίνιπλ έκαιε την καλημέρα με τον γείτονα και συνάδελφό του!

Του χάρισαν την επιδερμίδα τους!...

Ο νεαρός Άγγλος Μέλβιν Σνάιντερ δεν θα βρισκόταν ασφαλώς σήμερα μεταξύ των ζώντων, αν οι γονείς του και έξι άλλα πρόσωπα δεν του χάρισαν την... επιδερμίδα τους! Όταν ο μικρός Μέλβιν γλύτωσε από τις φλόγες μιας πυρκαϊάς που την άναψε παίζοντας με τα σπύρτα, τα έξι δέκατα της επιφανείας του σώματός του ήταν γεμάτα έγκαυμα. Σήμερα όμως χάρις στην επιδερμίδα που του μετεδόσχευαν οι γιατροί, παίρνοντας την από τους γονείς του και από έξι άλλους φίλους της οικογένειάς ο Μέλβιν έγινε πάλι άνθρωπος.

Συζυγική... αγάπη!

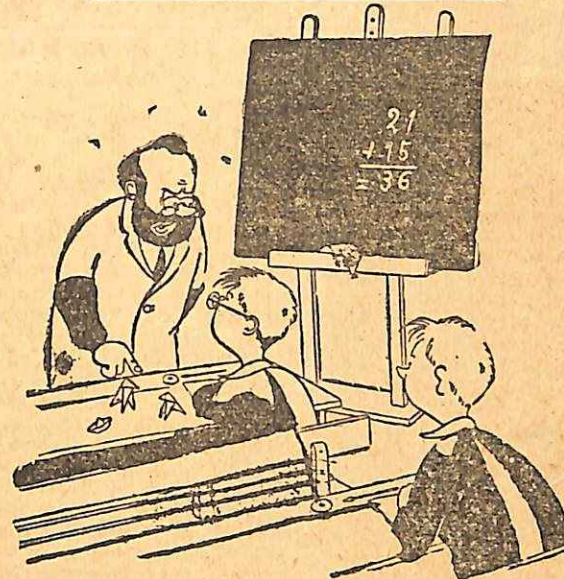
Οι έφημερίδες της Βοστώνης αναφέρουν μια συζυγική τραγωδία οι λεπτομέρειες της οποίας είναι πραγματικά ανατριχιαστικές. Ένας λαχανοπώλης, ο Άρθουρ Μάθιους, ήλθε σε διάσταση με τη γυναίκα του η οποία υπέβαλε έναντιον του αγωγή διαζυγίου. Ένα βράδυ, ο Άρθουρ πήγε στο σπίτι και παρεκάλεσε τη γυναίκα του να αποσύρει την αγωγή. Εκείνη, όμως, ήταν ανένδοτη. Τότε, ο Μάθιους έβγαλε το πιστόλι του και της φύτεψε τρεις σφαίρες στο στήθος, ξαπλώνοντας την νεκρή. Υστερα από το έγκλημά του, βούτηξε το δάκτυλό του στο ζεστό αίμα του θύματος του κι έγραψε πάνω στο άσπρο τραπέζομάνδρλο τη λέξη «Σ' αγαπώ». Πρωτοτυπώτερη έκδήλωση... συζυγικής αγάπης ασφαλώς δεν γνώρισαν τα δικαστικά χρονικά...

Μια παληά φυλακή μετεβλήθη σε... καμπάρι!

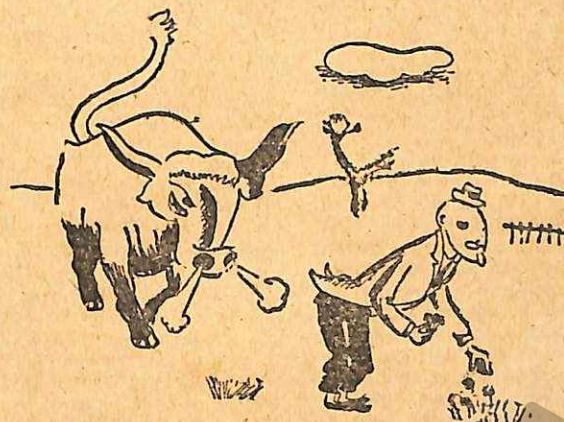
Στο Μπρόνξ της Κορνουάλλης, στην Άγγλία, άνοιξε τον περασμένο μήνα, ένα καινούργιο καμπάρι που προσελκύει όλους τους κοσμικούς κύκλους της περιφέρειας. Το κτίριο όπου στεγάζεται το εν λόγω νυκτερινό κέντρο, ήταν άλλοτε φυλακή, άνωμασθηκε δε «λέσχη των 99». Για να φθάσει κανείς στην κεντρική αίθουσα του κέντρου, περνάει πρώτα από μια εύρυχωρη αήλη όπου άλλοτε έξετελούντο οι κατ'άδικοι. Οι τοίχοι των κελιών πάχους τεσσάρων μέτρων, έχουν σκεπασθεί με ταπεταρίες που αναπαριστούν σκηνές από τα Παραμύθια της Χαλιμάς. Το έκκλησάκι της φυλακής είχε σήμερα αίσουσα χορού, με τέσσερα μικρά μπάρ σε κάθε γωνία.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΣΑΤΙΝΕ
ΔΑΝΤΕΛ
ΛΑ Κ Α Π ΤΙΜΕΣ ΦΘΗ
ΜΕΣ ΘΗΣΕΩΣ 17

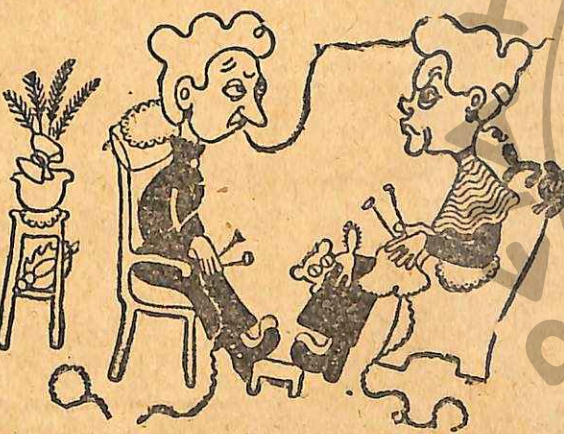
Ξένη γελοιογραφία

Ο δάσκαλος: — Γιατί σπαταλάς έτσι ασκοπα το χαρτί;... Για να τιμωρηθής, θα γράψης... χίλιες φορές αυτή τη φράση: «Το χαρτί είναι σπάνιο είδος και δεν πρέπει να το σπαταλούμε»!...

— Όχι!... Ένα τριφύλλι με τέσσερα φύλλα! Μεγάλη τύχη!...

— Έρχονται στιγμές που λέω μέσα μου, ότι έκανα πολύ άσχημα να χαστούκισα εκείνο τόν νέο, που θέλησε να με... φιλήσει στα 1896!...

ΕΙΚΟΝΕΣ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Πώς σου λένε

Ένα σενάριο

Τόπος του δράματος: Ένα κινηματογραφικό Στούντιο

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ της κινηματογραφικής Επιχειρήσεως (κοντός, χοντρός, με το απαραίτητο πούρο στο στόμα, είνε θρονασμένος πίσω από το γραφείο του).
ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ (μπαινεί μέσα).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Καλή μέρα (του κάνει νεύμα με το χέρι καταδεχτικό).
ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Καλή μέρα, κύριε διευθυντά. Μου παραγγείλατε νάρθω;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι. Πρόκειται για το σενάριο που μας έδωσες... Πώς είνε ο τίτλος του;

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: «Το πτώμα στην κασέλα με τον πάγο».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δέχομαι να αγοράσω το χειρόγραφο σας. Υπό τον όρο φυσικά να το αλλάξετε λιγάκι σύμφωνα με το γούστο μας. Πρό πάντων μη ξεχνάτε πως δε μπορώ να υπερβώ έναν ώριμο προϋπολογισμό και πως πρέπει να κανονίσετε το σενάριο σας σύμφωνα με αυτόν. Και πρώτα - πρώτα πρέπει να βγάλετε τη σκηνή με το πτώμα του κόσμου και με τα ανάλογα σκηνικά. Αυτή την εποχή πρέπει να κάνουμε οικονομίες...

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Καλά, μα η σκηνή του πτώματος είνε αναγκαία, έπειτα από...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (τον διακόπτει): Γιατί; Κάντε μια σκηνή που να παίζεται μέσα σ' ένα δωμάτιο με 3 ή 4 πρόσωπα και απλά σκηνικά.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Μα είνε αδύνατον αυτό κ. Διευθυντά. Πώς το φαντάζεσθε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δε φαντάζομαι τίποτα. Αν φανταζόμουν θα μπορούσα να γράφω ο ίδιος σενάρια και να μη πληρώνω τα μαλλιοκέφαλά μου στους συγγραφείς. Αυτό είνε δική σας δουλειά. Έγώ σας λέω μόνο τι έβα και σείς πρέπει να το κάμεις.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: (σιωπεί).
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τότε δυστυχώς, δε θα γίνει τίποτα και θα πρέπει να κυττάσω για άλλο σενάριο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Όχι! Σας παρακαλώ! Θα το κάμω όπως θέλετε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Λοιπόν συμφωνώ. Και τώρα πηγαίνετε στον ρεζισέρ, και στους άλλους. Κάτι να βάλουν και αυτοί.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: (σηκώνεται): Μα λίστα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: (του δίνει το χέρι) Μην ξεχνάτε: Τη μεγαλύτερη οικονομία σε σκηνικά και όχι σκηνές με πολύ κόσμο.

ΡΕΖΙΣΕΡ (κάθεται δίπλα σ' ένα καλάνι με αποκόμματα φιλμ και το αναμένο τσιγάρο στο χέρι).
ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: (Μπαίνει μέσα).

ΡΕΖΙΣΕΡ: Γειά σου. Καθώς άκουσα, πήραν το σενάριο σου. Το διάβασα. Ήραία! Δεκά. Μόνο πως είνε φτωχό, πολύ φτωχό. Πρέπει να βάλεις

με κόμα μεγαλύτερες σκηνές με πλήρη κόσμο και μεγαλοπρεπές σκηνικά. Η νομίζεις πως ο Λούμπιτς θα γινόταν ποτέ διάσημος αν δεν έβαζε τις θαυμάσιες και μεγαλειώδεις σκηνές του πλέρους; Ποτέ! Και αν εγώ γίνα διάσημος θα γίνεις και συ το ίδιο. Σα συγγραφέας.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: (δειλά): Ο Διευθυντής ζητά από μένα ακριβώς το αντίθετο.

ΡΕΖΙΣΕΡ (Κάνοντας μια περιφρονητική χειρονομία): Τι καταλαβαίνει αυτό; Άς τον πιάς! Έγώ είμαι ο ρεζισέρ! Κάμε δ'τι σου λέω εγώ και θα ιδής! (του δίνει το χέρι). Και τώρα πρέπει να πάω να παρακολουθήσω την προβολή. Γειά σου. (Βγαίνει).

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: (Βγαίνει κι αυτός): «Έξω στον πελώριο άδριομο συναντά την στάρ της κινηματογραφικής εταιρίας. Ο νομάζεται Έλεν Ντυράν και στα φιλμ Λίζα Μόνα η δε οικογένειά της ήταν πρωτίτερα εργατική, και έμενε σ' ένα προάστιο έξω από την πόλη. ΛΙΖΑ ΜΟΝΑ (τον κυττάζει και του ναμογελά με κοκετταρία): «Ω, τι ευχάριστη συνάντηση».

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: (της φιλά το χέρι) Πολύ ευχάριστη, κυρία μου!

ΛΙΖΑ ΜΟΝΑ: Καθώς μαθαίνω γράφετε καινούργιο σενάριο. Μου είπαν πως είνε πολύ ωραίο και είμαι ένθουσιασμένη που θα παίξω επί τέλους σ' ένα φιλμ δικό σας τον κύριο ρόλο.
ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: (υποκλίνεται κάμ πολλές φορές): Κι' εγώ το ίδιο, κυρία μου.

ΛΙΖΑ ΜΟΝΑ: Ελπίζω να με γνωρίζετε αρκετά καλά, για να καταλαβαίνετε τους ρόλους που μου ταίριαζουν.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Ασφαλώς κυρία. Είμαι κι' εγώ ένας από τους αναρίθμητους θαυμαστές σας.

Λ. ΜΟΝΑ: Τότε θα ξέρετε πως έχω μεγάλο σουξέ στις έρωτικές σκηνές, στυλ Γκρέτας Γκάρμπο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Στο δικό μου φιλμ έχετε το ρόλο μιας ραδιούργου.

Λ. ΜΟΝΑ: Άδύνατον! Ρόλους ραδιούργου δεν παίζω! Δε θέλω να χάσω βέβαια εξ αίτίας σας τη συμπάθεια που μου έχει το κοινό.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: Ναι! Μα η υπόθεση είνε...
ΛΙΖΑ ΜΟΝΑ: Να την αλλάξετε. Ο ρόλος της ηρώιδος του έργου πρέπει να είνε συμπληρωτικός. Ξεχνάτε άλλως πως είμαι συνδεδεμένη με τον Διευθυντή και μάλιστα αρκετά στενά, ώστε να σέβεται τις θελήσεις μου. Και δε θα παραδεχτώ ποτέ να γίνω δεκτό ένα σενάριο στο οποίο θα παίξω εγώ αντιπαθητικό ρόλο.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ: (Σιωπεί).
ΛΙΖΑ ΜΟΝΑ: Ελπίζω να

με καταλάβετε. (Τού δίνει το χέρι για να της το φιλήσει).

ΣΥΓΓΡ.: Πολύ καλά μάλλον. Οί επιθυμίες σας δεν είναι μόνο για τόν κ. Διευθυντή, αλλά και για μένα διαταγές.

ΛΙΖΑ ΜΟΝΑ: Ώραϊα! Καί κάτι άλλο ακόμη. Έγώ είμαι ή στάρ. Όλες οι σκηνές πρέπει να γραφούν επάνω σε μένα.

ΣΥΓΓΡ.: Τό ξέρω...

ΛΙΖΑ ΜΟΝΑ: Χαίρετε! 'Α

πό τώρα χαίρομαι για τόν νέο

μου ρόλο. (Φεύγει βιαστική).

ΣΥΓΓΡ. (Προχωρεί).

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: (έρχεται

απέναντι. 'Ο Λάρρυ Μπρέν εί-

νε ένας από τούς πιο δημοφι-

λείς αστέρες του διεθνούς κινη-

ματογράφου, πρώην βοηθός

Κουρέιου. Είναι τó θνείρον δ-

λων τών κοριτσιών από 14 ως

50 ετών).

ΣΥΓΓΡ.: Καλή μέρα, κύ-

ριε Μπρέν.

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: Καλημέρα

αγαπητέ φίλε. Καλά πού σας

συναντώ. 'Ηθελα σήμερα να

σας τηλεφωνήσω.

ΣΥΓΓΡ.: 'Εμένα;

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: Ναί. «Τό

πρώτα στήν κασέλα με τόν

πάγο», είναι δικό σας ε;

ΣΥΓΓΡ.: Ναί....

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: 'Ελπίζω

να γράψετε για μένα έναν ω-

ραίο δοματικό ρόλο.

ΣΥΓΓΡ.: Παίξετε τόν κομ-

ψό γόητα...

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: Ούτε συ-

ζήτησις να γίνεται! Θέλω ρόλο

παράφρνος ρόλο δολοφόνου.

Μόνον έτσι μπορεί κανείς να

δείξει την άξία του.

ΣΥΓΓΡ.: Σ' αυτό τó φιλμ,

δυστυχώς, δεν είναι δυνατόν. 'Η

υπόθεσις του είναι πιά τελειω-

μένη...

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: 'Ολα εί-

νε δυνατά, άρκει κανείς να θέ-

λη! 'Εχω τήν υπόσχεση της κυ-

ρίας τού Διευθυντού, με τήν ό-

ποία είμαι, όπως θα πρέπει να

ξέρετε, πολύ συνδεδεμένος. Καί

αυτή θα βάλει όλη της τήν έ-

πιρροή στάν άντρα της για να

μου δοθεί στό νέο φιλμ ένας

δραματικός ρόλος.

ΣΥΓΓΡ.: Ναί, αλλά...

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: Δεν έχει

άλλα. Ξέρετε πως ή γνώμη της

κυρίας Διευθυντού βαρύνει πο-

λύ, γιατί ό Διευθυντής εργάζε-

ται επί τέλους με τά λεπτά

της, και σας λέω, από τώρα

πώς δεν πρόκειται να γίνη δε

κτό όποιοδήποτε σενάριο άν

δεν έχει για μένα έναν τραγικό

ρόλο.

ΣΥΓΓΡ. (υποτάσσεται στό

πέπρωμένο του): Θα κάνω

ό,τι μπορώ, ν' ανταποκριθώ

στήν επιθυμία σας.

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: 'Ω, τό ή-

ξεοσα αυτό! Καί τώρα μη ξεχ-

νάτε αγαπητέ φίλε πως τό ά-

στρο της Λίζας Μόνας κλίνει

στή δύση του.Τό κοινόν τή βα-

ρύνεται. Στάρ, είμαι εγώ! Οί

μεγάλες δραματικές σκηνές

πρέπει να γραφούν για μένα. Τό όνομά μου γεμίζει τά τα-

μεία τού κινηματογράφου.

ΣΥΓΓΡ.: Τό ξέρω αυτό, κύ-

ριε Μπρέν.

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ (τόν χτυ-

πά στόν ώμο φιλικά): Τότε

νεαρέ μου, δέ θα ξεχάσω να

πάρω στήν κυρία τού Διευθυντού

μιά καλή λέξη για σας...

(κλείνει τό μάτι).

ΣΥΓΓΡ. (άναγκάζεται, να χα

μογελάσει ευγενικά).

ΛΑΡΡΥ ΜΠΡΕΝ: Γειά σου

λοιπόν.

ΣΥΓΓΡ. (προχωρεί στόν δι-

άδρομο).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑ

ΓΩΓΗΣ (βγαίνει από μία πόρ-

τα): 'Α εδω είστε; Σας γυ-

ρεύω τóσην ώρα... Διάβασα

τό σενάριο σας και μου άρέσει

πολύ. Μόνο τό τέλος πρέπει ν'

αλλάξετε.

ΣΥΓΓΡ.: Τό τέλος; Στό τέ-

λος γίνεται μιά πυρκαϊά και ό

ήρωας σώζει τό κορίτσι, ενώ ή

ραδιοϋργος πεθαίνει, μέσα στίς

φλόγες.

ΔΙΕΥΘΥΝΤ. ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ:

Σωστά! Μά έπειδή τό τελει-

ωμένο φιλμ πού γυρίσαμε τελει-

ώνει με πυρκαϊά, θα ήθελα αυ-

τό να τελειώνω άλλοιωτικά. 'Ο

πως ξέρετε βρίσκειται, τώρα

στήν πόλη μας ένα τσίρκο με

θαυμάσια λεοντάρια. 'Εμίλησα

με τό διευθυντή του και μου ύ-

πεσχέθη να μās δανείσει λεον-

τάρια σε φτηνή τιμή.

ΣΥΓΓΡ.: Δεν καταλαβαίνω

καλά.

ΔΙΕΥΘ. ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ:

'Απλουστάτα, βάλετε στό τέ-

λος αντί για τή φωτιά, τά λεο-

οντάρια. 'Ο ήρωας απειλευόμε-

νει, τό κορίτσι του και τά θη-

ρία κατασπαράζουν τήν ραδι-

οϋργο. Είναι θαυμάσιο και πάν-

τοτε, κάνει έντύπωση στό κοι-

νόν.

ΣΥΓΓΡ. ('Ετοιμος να λιπο

θυμήσις): Άλλά...

ΔΙΕΥΘ. ΠΑΡΑΓ. (Δέν έχει

άλλα. 'Ετσι θα γίνη και όχι

άλλοιως. Καί θα με εύγνωμο-

νείτε για τήν ώραία λύση. Οί

κριτικοί θα γράψουν έπαινους

και ή επιτυχία σας θα είναι με

γάλη.

ΣΥΓΓΡ. (Θέλει ν' αντίστα-

θή ακόμη).

ΔΙΕΥΘ. ΠΑΡΑΓ. (Δέν τόν

αφίνει να μιλήσις): 'Επιμένω

σ' αυτή τή λύση, κι' έτσι μο-

νάχα θα δεχθώ τό χειρόγραφό

σας. 'Εμπιστευθήτε στή μακρά

μου πείρα και άκούστε με άν

θέλετε να γυριστή τό σενάριο

σας.

ΣΥΓΓΡ. (με κούνημα τού

κεφαλιού): 'Εχετε δικήν κύ-

ριε Διευθυντή της Παραγωγής,

θα γράψω τό τέλος όπως σεις

επιθυμείτε...

(Βγαίνει, τρικλίζοντας από

τήν πόρτα).

ΡΟΖΑ ΒΑΣΕΛ.

Μετάφρασις: 'Ελένης Κ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

'Αη-Βασίλης

ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Δέν ξέρω, άν ό άνθρωπος έ-
μεινε πιο εύχαριστημένος από
τότε πού άρχισε να μετρά τó
χρόνο και να λογαριάζη μέρες,
εβδομάδες, μήνες και χρόνια:
και δέν ένοιωσα ποτέ μου τί
κατάλαβε και τί ώφελήθηκε άπ'
αυτό τό μέτρημα. Τά ζωα, πío
εύτυχισμένα δέν έχουν ιδέα
τί θα πη τό πέρασμα τού χρό-
νου και ότι αυτό τό άμείλικτο
κύλημα τών ώρών και τών στιγ-
μών, μάς φέρνει όλοένα προς
ένα τέρμα άνεπιθύμητο. Καί ό-
μως ό άνθρωπος άποφάσισε αυ-
τή τή φυγή και τόν άποχαιρετι-
σμό, να τά έορτάζη τούλάχισ-
τον μιά φορά τό χρόνο. 'Ο έ-
νας φύγει, ό άλλος έρχεται,
και από τόν νέον, κάτι περιμέ-
νει ό καθένας, κάτι καλύτερο.
'Ο παλιός, μάς χαρίζει, τίς ά-
ναντησεις, ό νέος μάς φέρνει
τήν έλπίδα πού θα σδήση κι'
αυτή μέσα στό χορό τών τρελ-
ών τών ώρών και τών στιγμών.

Ποτέ μου δέν αισθάνθηκα
άπό παιδί καμιά συμπάθεια
σ' εκείνο τό γέρο, με τήν ά-
σπρη γενειάδα, τίς υποτέτες,
τή γούνα του, και τήν μεγάλη
κόφα στίς πλάτες με τά χαοί-
σματά του. Πάντα έμεινε ξε-
νος για μένα τούλάχιστον, άλ-
λόκοτος και άκατανόητος, στήν
παιδική μου φαντασία. 'Ισως
οί άνθρωποι τής νέας γενεάς,
να τά δέχονταν με χαρά, εγώ
νοιώθω να σκιρτά μέσα μου τό
ίδιο αίσθημα πού ένοιωθα σαν
περίμενα ν' άκουστούν από τά
βάθη τής Μικράς 'Ασίας, τής
μακρινής 'Ανατολής, τά συρτά
βήματα και τό ριθμικό χτύπη-
μα τού ραβδιού τού 'Αη-Βα-
σίλη μου, πού κρατούσε χαρτί
και καλαμάρι. Μ' όλη τήν τρι-
χινή καπότα του, καίτά γουρου
νυτέπια στά πόδια του ήταν
έγγράμιματος και σοφός άνθρω-
πος, και έρχόταν στήν 'Αθήνα,
για να έξαναζή φαίνεται τόν
τόπο πού είχε σπουδάσει, κάθε
Πρωτοχρονιά.

Δέν είχε τήν έλαχίστη συμ-
πάθεια προς τά σαλόνια. Ούτε
κουβαλούσε χρυσόχαρτα και
παιχνίδια για να κρεμαστούν
σ' ένα έλατο ψευτοχιονισμένο.
Σά γνήσιος 'Ανατολίτης αίσθα-
νόταν άπέχθεια προς τό χιόνι,
και σαν είδε τόν Εύρωπαϊόν έ-
κείνω γέροντα τόν άσπρονόην,
να ζητάει να πάρη τή θέση του,
πήρε κι' αυτός τά πόδια του,
και δέν ξαναφάνηκε.

Μιά άλλη αίτία πού τόν έ-
καμε να μās άφήσι, ήταν ότι
δέν μπορούσε πιά να βλέπει,
όλους τούς κουτούς, έν όνόματί
του, να αγωνίζονται να γίνουν
πλούσιοι με μιά βραδυά, άπά
νω σε μιά πράσινη τσόχα, ενώ
βρέθηκαν τόσο, άλλοι τρόποι
να επιτυγχάνεται τό ίδιο ύπο-
τέλεσμα.

Και έτσι, ό ντόπιος αυτός 'Α-
γιος ό κατ' έξοχην άνθρωπος
τών Γραμμάτων, ό κατοικήσιος
άλλοτε υπό τήν σκιά τής 'Α-
κροπόλεως, ό Πλακιώτης μάθη
της έξετοπίσθη από τήν προσ-
φιλή του πόλιν, από έναν εύ-
τραφέστατον λευκοπύγωνα ύ-

περβόρειον και δέν έχει, ου-
τε ένα έκκλησιδάκι, προς τι-
μήν του.

Τι να εύχθώμαι εις τόν κό-
σμον διά τό έρχόμενον Νέον
'Ετος; Οί σοφοί, σκυμμένοι
εις τά τραπέζια των άγωνίζον-
ται ν' ανακαλύψουν μέθοδον,
διά τής οποίας ή 'Ανθρωπότης
θα έπαυε να ύφίσταται εις έ-
να δευτερόλεπτον. Τόσα δισε-
κατομμύρια σπαταλώνται, όλα
αί φαιαι ύσιαί των έγκεφάλων
καταναλίσκονται προς ένα ώ-
ρισμένο σκοπόν: Πώς να κα-
τορθωθή... να μη ζή ό άνθρω-
πος. Πώς να τολμήσις λοιπόν
να άντιδράσις εις τήν κοινήν
αυτήν επιθυμίαν και με τό στα-
νόν, να τού εύχθώσις Χρόνα
πολλά. Τό Νέον 'Ετος εύτυ-
χώς και σίσιον! Καί ό,τι επι-
θυμείτε! Είναι τό ίδιο σα να
τού εύχεσαι 'Από μείνη κανέ-
νας σας! Αυτό έκείνός σημαί-
νει άν τούς εύχθής 'Καλήν έ-
πιτυχίαν εις τήν εργασίαν σας
και τάς έρεύνάς σας».

Πολλοί έχουν τήν μανίαν να
συλλέγουν τά παραδοξότερα
άντικείμενα. 'Υπάρχουν συλλέ-
κται κουμπιών, άλλοι μαζεύ-
ουν κουτιά σπέρτων: γραμματό-
σημα, πενταροδεκάρες και άλ-
λα νομίσματα. 'Εγώ, είχα τήν
μανίαν να κρατώ κάθε Πρωτο-
χρονιά από τά παιδικά μου χρό-
νια, μερικά από τά παιχνίδια
πού μου χάριζαν. 'Επλεόνα-
ζαν τά όργανα τού πολέμου
και τής σφαγής. Κανονάκια,
σπαθιά, ντουφεκία, περικεφα-
λαίες μικρά πιστόλια. 'Επειτα
για να πλουτίζω τή συλλογή
μου κατέβυγα στό γυίο μου.
Τού έπαιρνα με τρόπο υποδού-
λεια άρματα, άεροπλάνα. Είς
τά χέρια τού έγγονού μου κα-
τέχεσσα, ρουκετοβόλα βόμβες,
πολυβόλα. 'Εκαίρωνται τή συλ-
λογή μου ως προχθές τό βρά-
δυ. 'Εξασφα μου ήθε στό νού
ό Θεός 'Υμνος πού άντήχησε
στίς έκκλησιές: 'Και επί Γής
ειρήνην έν ανθρώποις εύδοκία».

Με σφιγμένη τήν καρδιά, τά
άσπαξα όλα αυτά τά όργανα
τού μίσθους και τού θανάτου,
τά πέταξα μέσα στό τζάκι και
έόλεσα με άπόλαυση να στρε-
βλώνωνται, να λυώνουν να έ-
ξαφανίζονται μέσα στήν έξα-
γινιστική φλόγα. Καί μου φά-
νηκε σαν έν βάρος να βγαίνει
άπό πάνω μου, σαν να μου χα-
ρίζεται μιά συγγνώμη και μιά
άσπερη άμνηστίας για κάθε τι
πού έλάτρευσα άλλοτε, και τώ-
ρα τό έμίσησα. Καί σκέφθηκα:
Πού είναι ή μεγάλη φωτιά τού
έξαγνισμού πού θα άποφασί-
σουν οί άνθρωποι να ρέξουν με
σα τά πάθη τά μίσση, και τούς
θρήνης των μητέρων, ψάλλον-
τες όλοι με μιά φωνή: Καί
επί Γής ειρήνη! Γιατί τόνα
και μη υπορή να γίνη και αυτό,
και να ίδή ή 'Ανθρωπότης πως
θα είναι μιά ζωή νέα πού δέν
θα μισούνται οί κάτοικοι, τίς
γής, δέν θα σφάζονται και οί
μητέρες θα κλαίνε μόνο δά-
κρυα χαράς!

ΛΑΥΡΑΣ.

Ετά Ετούνειο ιής Νικαιας

'Η 'Εβδόμη Τέχνη

ΠΑΡΙΣΙ, Δεκέμβριος.

'Όσο κι' άν τά στούντιο
ΒΙΚΤΩΡΙΝ στή Νίκαια, θεω-
ρούνται και είναι μικρά, μπο-
ρούν πάντως ν' άρκέσουν, για
τό ταυτόχρονο γύρισμα δυο τα-
νιών. Δίπλα στό «Ραμουνισό»
θορυβώδες κι' έγχρωμο, γεμάτο
κίνηση και χορό γυρίζεται, ένα
άλλο φιλμ: Σιωπηλό, υποδλη-
τικό, με συνεχείς εικόνες πού
δέν είναι παρά μιά έντεχνη ψυ-
χογραφική άνάλυση. Πρόκειται
για τό έργο τού Χ. Τζάκσον
«Οί καταραμένοι». 'Η υπόθεσί
του είναι παρμένη από ένα
πραγματικό γεγονός τού πολέ-
μου, πού ό σεναρίστας τό ά-
νέπτυξε και τό πλάτυνε πλέ-
κοντας τό σε μύθο πλούσιο σε
ποικιλία τύπων και ψυχολογι-
κών μεταπτώσεων.

'Ενα γερμανικό ύποδύχιο
εξεφεύγει τό συμμαχικό κλοιό
μετά τήν άνακακή και τήν πα-
ράδοση τού γερμανικού στό-
λου. Οί χιτλερικοί και οί Εύ-
ρωπαίοι συνεργάτες τους, πού
άποτελούνε μαζί με τό πλήρω-
μα τούς μοιραίους έπίδρατες
του, φεύγουνε πέρα στούς 'Ω-
κεανούς. Περιφέρονται σε θά-
λασσες και άπόμακρα νησιά, ά-
ποφασισμένοι να ζήσουν μαζί,
ένωμένοι.

Δέν άργούν όμως να ξεσπά-
σουν τ' άναπότρεπτα 'προσω-
πικά δράματα» πού αναπτύσ-
ονται μ' ένα ύπόκωφο κρεσέν
τό έναντίον αήτης τής όμαδι-
κής ζωής πού τούς πνίγει. 'Αλ-
ληλούποσιες, μίσος, ένεισοί-
σμος πού φτάνει ως τήν τρέλ-
λα όλα φανερίνονται τελικά
—έξωδωσις τους να πάρουν
τήν άπόφαση να γυρίσουνε πί-
σω στόν κόσμο προτιμώντας ό
ποιοδήποτε μοίρα, από τήν κα-
τάρα τής ατέρμονης περιπλά-
νησης.

Τό έργο είναι μιά έσωτερική
πάλη χωρίς έπεισόδια και κί-
νησι. Οί περισσότερες σκηνές
του είναι γυρισμένες μέσα στό
ύποδύχιο, χωρίς έξωτερική
δράση. Πράγματα δύσκολα,
πού ό σκηνοθέτης πρέπει να-
ναι πολύ γερός για να τ' άν-
τιμετώπιση, χωρίς να πέσι σ'
ένα αναπόφευκτο σχεδόν τραί-
νάρισμα, πού θα κοράσει τήν
θεατή. 'Ο σκηνοθέτης του ό-
μως είναι ό Ρενέ Κλεμάν—νέ-
ος όχι περισσότερο από τριάν-
τα χρονών, πού κέρδισε τό παγ-
κόσμιο βραβείο σκηνοθεσίας
1946.

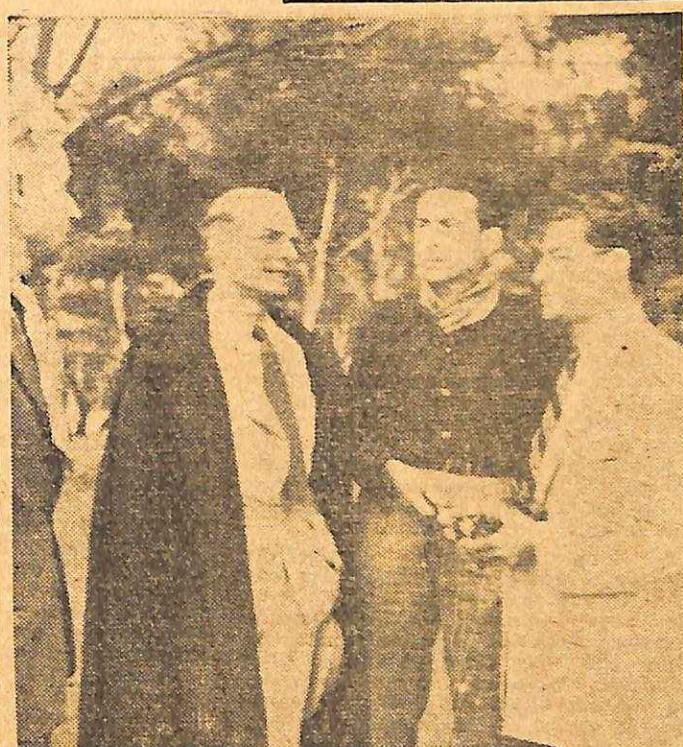
'Ηρεμος σιωπηλός, με τήν
αιώνια πίπα του στό στόμα,
περιφέρεται στό «πλατώ» (τόν
τόπο πού στήνονται μηχανήμα-
τα και τεκτόρ για τό γύρισμα
μιάς σκηνής) άπόλυτος κύριος
τής δουλειάς του. Σταματάει
στά πιά άπίθανα σημεία, όπου
κλείνει τά μάτια και παρατη-
ρεί. Τί; Κανείς ακόμα δέν ξέ-
ρει. Μόνον ό όπερατέρ του, ό
'Ανρ' Άλεκάν (ό καλύτερος ό-
περατέρ τής Γαλλίας, παρ' όλη
τή νεανικότητά του) τόν κατα-
λαβαίνει, Δέν χρειάζεται καν ν'

άνταλλάξουν κουβέντα. Συνε-
νοούνται με τή ματιά, μπορεί
κανείς να πη. 'Η μηχανή στή-
νεται στό μέρος πού διάλεξε
ό Κλεμάν, παρατηρώντας τώ-
ρα αυτός για λογαριασμό του.
Αυτόματα άρχίζουν όλες οί έ-
τοιμασίες: προβολείς τελευταί
ες μικρομετακινήσεις επίπλων,
ρετουσάρισμα τού μακιγιάζ
τών ήθοποιών, ό όπερατέρ μετρά
ει μετρήν κορδέλλα τίς άποστά-
σεις του, ό βοηθός ύποβάλλει
στόν ήθοποιό για μιά τελευ-
ταία φορά τόν διάλογο—κι' ό-
λα είναι έτοιμα, ή μάλλον, ξα-
ναρχίζουν. Γιατί τώρα θα κα-
νονιστούν ήκίνηση, τό βάδισμα
ή στάση κι' ακόμα τό παίξιμο
κι' ό τόνος τής φωνής. Παράλ-
ληλα ό φωτισμός, ή ένταση και
τά «έμφε» του. Κι' άρχίζουν οί
άτέλειωτες πρόδες. Δοκιμή στή
δοκιμή επανάληψη, ξανάρχι-
σμα διακοπή τής κίνησης στή
μέση και πάλι επανάληψη. 'Ο
ήθοποιός ξεθεώνει, στίς πρό-
δες, ό Κλεμάν άκούραστος πα-
ρατηρεί, διορθώνει, άναλύει τό
ρόλο. 'Εχει περάσει μιά ώρα
κι' ακόμα δέν έχει πασθή ή εί-
κόνα. 'Όταν τέλος, δίνεται τό
πρόσημο προτάγματος: «Σιω-
πή! Γυρίζουμε!...» Αυτόματα ά-
κούγεται ένα σύριγμα κι' άνά-
δει ένα κόκκινο φως. Δίνονται
τά γενικά συνθήματα στήσις.
Κάθε κίνηση έχει νεκρωθή στό
πλατώ. Κι' άμέσως μετά άρχί-
ζει τό γύρισμα.

'Ο ήθοποιός κινείται, ό ό-
περατέρ παρακολουθεί ό Κλε-
μάν έχει καρφώσει τά ματία του
στό παίξιμό τής σκηνής. Λίγα
δευτερόλεπτα ίσως ένα λεπτό
και μετά στόπ. 'Όλη ή δου-
λειά τής μιάς ώρας δόθηκε σ'
αυτά τά 25 μέτρα φιλμ. Καί
να σκεφτή κανείς πως για να
γίνη μιά ταινία, χρειάζονται
κατά γενικών κανόνα έκαστό
τέτοια γύρισμα—περίπου 2,
500 μέτρα!

'Ο Κλεμάν θεωρείται από
τούς πιο «κουραστικούς» σκη-
νοθέτες, από τούς πιο σχολαστι-
κούς. Κατά μέσον όρο γυρίζει
6 εικόνες (πλάνα) τήν ήμέρα,
με μιάν όμωε ξεθεωτική δου-
λειά. Τού άρέσει να γυρίζη
πάντα με νέους άγνωστους ή
σχεδόν άγνωστους άρτίστες.
Σ' αυτή μάλιστα τήν ταινία
του χρησιμοποιεί και δυό Γερ-
μανούς ήθοποιούς άντιχιτλερι-
κούς πού από χρόνια κατέφυ-
γαν κυνηγημένοι, στή Γαλλία.

Σάν τεχνικούς του, όμως,
συνεργάτες χρησιμοποιεί τούς
έκλεκτότερους τού γαλλικού κι-
νηματογράφου. 'Εδώ, έκτός
τού 'Αλεκάν έχει τόν έξαιρετι-
κό σκηνογράφο Μπερτράν πού
έκανε τά τεκτόρ τού έργου. Κυ-
ρίως θαυμάστηκε ή δουλειά
του για ένα όλόκληρο ύποδύ-
χιο—τεκτόρ, πού κατεσκευά-
σε. Μηχανοστάσιο καρρ έτων
άξιωματικόν πυριτιδαποθήκες,
μηχανές, έμβολα μοχλοί, πού
όλα κινούνται, όπως σ' ένα

• ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ •

ΤΟΥ ΕΝΤΙΣΟΝ ΜΑΡΣΑΛ

Το τριώνιο από τη Μομπάσα είχε καθυστέρηση. Ο Γκράχαμ Σμάιτ, που αντιπροσώπευε στο Νάϊρόμπι, την «Κυνηγετική Εταιρεία της Νέας Υόρκης» άγκιστρούσε και ίδρωνε από την αφορμή της ζέστης. Ο Τσάρλι Στιούαρτ, ο λευκός «Οδηγός», ο καλύτερος υπάλληλος της Εταιρείας στην Ανατολική Αφρική, κάπνιζε αδιάφορος. Η ζέστη δεν ενοχλούσε τον ενοχλή.

Και οι δύο τους περίμεναν στο σταθμό του Νάϊρόμπι το τριώνιο που θα έφερνε από τη Μομπάσα μια ομάδα Αμερικανών κυνηγών.

— Πρέπει να κάνεις, τι μπορείς για να τους ευχαριστήσης, Τσάρλι! είπε κάποια στιγμή ο Γκράχαμ Σμάιτ. Ανηκούν στην αφορέκρια της Αμερικανικής αυτοκρατορίας. Και πλήρωσαν χωρίς παζαρία όσα τους ζήτησε η εταιρεία μας. Ιδιαίτερα πρέπει να περιποιηθείς την κυρία Χάλμπριτς... Αυτή είχε επί κεφαλής της ομάδα... Έκατομύρια πολλά, αγόρι μου!... Ούτε αυτή ξέρει πόσα έχει!... Τά κληρονόμος από τον πατέρα της, τον βασιλέα του γαιάνθορα... Ο άνδρας της ήταν, νομίζω, μηχανικός ορυχείων. Από καλή οικογένεια αλλά χωρίς δικάρα...

— Και το τρίτο μέλος της συντροφιάς; ρώτησε ο Τσάρλι. Θα είναι ίσως ο ευνοούμενος της κυρίας;...

— Δεν είναι ώρα για κουτσομπολιό, Τσάρλι!... Αργότερα, όταν φύγουν θα τα πούμε... Νά, το τριώνιο έρχεται... Ο Γκράχαμ Σμάιτ έτοιμασε την υποκλήση του. Ο Τσάρλι αποροβήθηκε με δυσθυμία. Η κυρία, ο κύριος και ο φίλος! Οι συνήθειες των ανθρώπων της ράτσας του του προξενούσαν αηδία. Οι μαύροι της Αφρικής ήταν πιο τίμιοι...

Πρώτη κατέβηκε από το τριώνιο η κυρία Χάλμπριτς. «Ω! Βλέποντάς την κανείς, έμάντευε άμεσα ότι ήταν βουτηγμένη στα πλούτη! Το ύφος της, οι κινήσεις της, ο τόνος της φωνής της, όλα της μαρτυρούσαν αυτό το πράγμα...»

Ήταν και δεν ήταν 30 χρονών. Μικροκαμένη, λεπτή, καταπληκτικά ώραια. Ο Τσάρλι την κούταζε προσεκτικά, ανάμεσα από τα μισόκλειστα βλέφαρά του. Τί του θυμίζει; «Α, ναι! Του θυμίζει λεοπαρδαλί... Μήπως η λεοπαρδαλί δεν ήταν ωραίο ζώο; Ευλύγιστη, κομψή, συμπεριφορά πλασμένη από τη Φύση; Ο Τσάρλι όμως προτιμούσε ν' αντιμετωπίσει τους μυσσημένους ελέφαντες, παρά μια λεοπαρδαλί. Τα μαλλιά της κ. Χάλμπριτς ήταν ξανθά, γνήσια ξανθά και τα χαρακτηριστικά της αρμονικώτατα φτιαγμένα, σαν χειροποίητη καραμπίνα αγγλικού έογρστα σιού. Τα γαλαζοπράσινα δίσκος μάτια της με την τσέπη λάμψαν τους και τα δλοπόφυρα χείλη της δεν άρεσαν καθόλου στον Τσάρλι. «Όχι που δεν ήταν ωραία. Κάθε άλλο...

— Θα έχωμε φασαρίες με την κυρά, σκέφθηκε. Πολύ τη σπουδαία μας κάνει! Άμεσα μετά την κυρία Χάλμπριτς, πήδησε από το τριώνιο ένας άνδρας — ο Φράνκ. «Έτσι τον είχε ονομάσει εκείνη. Ο Φράνκ Πέρσελ, ο φίλος της οικογένειάς. Και αυτός τριαντάρης και κομψότατος. Πριν τον δει ο Τσάρλι δεν θα μπορούσε να φαντασθεί ποτέ ότι οι νεαροί κύριοι που απεικονίζονται στα αμερικανικά περιοδικά όμορφοι, ψηλοί, λεπτοί, με αθλητικό παράστημα, υπάχουν πραγματικά...

Όστόσο ο Τσάρλι δεν ένοιωσε την παραμικρή συμπάθεια για αυτόν τον Πέρσελ.

Δεν ενέκρινε την παρουσία του στο πλευρό της κ. Χάλμπριτς.

Ο δεύτερος άνδρας της συντροφιάς θα ήταν ασφαλώς ο σύζυγος. Αυτός δεν μπορούσε βέβαια να συναγωνισθεί σε εμφάνιση τον Πέρσελ. Ήταν ένας άνδρας μετρίου αναστήματος, γύρω στα σαράντα, με άναθη φυσιογνωμία, μαύρα μάτια και μαλλιά πρόωρα άσπρισμένα στους κροτάφους.

Ο Γκράχαμ Σμάιτ υποκλήθηκε μιά... δυό... τρεις φορές κι άφησε τον χείμαρμό των φράσεων που είχε έτοιμάσει να ξεχυθεί από τα χείλη του. Ύστερα εκάλεσε τον Τσάρλι, και τόν παρουσίασε:

— Ο Τσάρλι Στιούαρτ, ο καλύτερος οδηγός και ο δεινότερος σκοπευτής της Ανατολικής Αφρικής!

Η κ. Χάλμπριτς έριξε μια ματιά στον Τσάρλι, στην αρχή με αδιαφορία, κατόπιν με ενδιαφέρον και έκπληξη μαζί.

— Σε εί; Οδηγός;

— Μάλιστα, κυρία μου!

Η κ. Χάλμπριτς τον κούταξε από πάνω μέχρι κάτω. Ο Τσάρλι ήταν το παιδί της Ζούγκλας. Ηλιοκαίμενος, όλος ύψος και δύναμη... Και τα γκρίζα μαλλιά του φανέρωναν πόσο άφοβη και τίμια ήταν η καρδιά του.

— Πόσων ετών είστε; τον ρώτησε η Χάλμπριτς.

— Είκοσι οκτώ.

— Είστε αλήθεια ο καλύτερος σκοπευτής της Αφρικής;

— Μπάρ!... Η καλωσύνη του κ. Γκράχαμ Σμάιτ τον κάνει να λέει κάτι τέτοιες υπερβολές...

— Όχι, είστε καλός σκοπευτής, το ξέρω! Και μου άρεσετε υπερβολικά κύριε Στιούαρτ. Είμαι βεβαία ότι θα μείνω απόλυτα ικανοποιημένη από τις υπηρεσίες σας. Θα περιπλανηθούμε μαζί μόνοι, μέσα στη ζούγκλα!... Είναι επικίνδυνο όταν ένας άνδρας και μια γυναίκα χάνονται μαζί μέσα στη ζούγκλα, κύριε Στιούαρτ!...

Η κυρία Χάλμπριτς εκύτταζε τον Τσάρλι κατάματα και το βλέμμα της έλεγε πράγματα καταπληκτικά.

Την άβλια! μουρούισε ο Τσάρλι. «Έτσι άμεσα στο σταθμό του Νάϊρόμπι μπροστά σε τρεις άνδρες!

— Γιατί δεν μου απαντάτε, κύριε Στιούαρτ; Είναι επικίνδυνη η ζούγκλα όταν συνοδεύεται κανείς από γυναίκα;

— Καθόλου επικίνδυνη! αποκρίθηκε άπαθότατος ο Τσάρλι. Ίδιος όταν η γυναίκα έχει έμμενη οδμή!

— Φροντίστε σας παρακαλώ για τις αποσκευές μας, κύριε Στιούαρτ

Ο μόνος που κυνηγούσε ήταν ο Χάλμπριτς. Η γυναίκα του ή Μπέττυ και ο Πέρσελ δεν τον κουνούσαν από την κατασκήνωση. Ο Χάλμπριτς κατέβαλλε απεγνωσμένη προσπάθεια να κάνει πώς δεν βλέπει τις ερωτικές σχέσεις που οι δυο αυτοί έδειχναν με άπολητη αδιαντροπία. Δεν έμπαινε ποτέ στη σκηνή της γυναίκας του, χωρίς να την προειδοποίησε. Και έποτε επέστρεφε από το γυνήγι, άδειάζοντας το τσιγάρο του κατά το τελευταίο μισό χιλιόμετρο.

Παρακολουθώντας από κοντά την ήρωική αυτή προσπάθεια του κ. Χάλμπριτς, ο Τσάρλι άρχισε να νιώθει στην καρδιά του έναν μεγάλο οίκτο για αυτόν τον άνθρωπο.

Μέσα σε τρεις βδομάδες ο Χάλμπριτς κι ο Τσάρλι έγιναν στενοί φίλοι. Και σιγά-σιγά ο πρώτος διηγείτο όλη την πο-

νεμένη ιστορία του στον δεύτερο.

Ο Χάλμπριτς δεν είχε παντρευθεί την Μπέττυ για τα εκατομμύρια της. Την είχε αγαπήσει πραγματικά με όλη τη δύναμη της ψυχής του. Ήταν τότε 30 χρονών κι εκείνη 20. Ο Χάλμπριτς εργαζόταν ως μηχανικός σ' ένα από τα ορυχεία του πατέρα της.

Η Μπέττυ του ανταπέδωσε την αγάπη του και δέχθηκε να γίνει γυναίκα του, με μία συμφωνία: Ο Χάλμπριτς θα άφηνε τη δουλειά του. Δεν μπορούσε να βασανίζεται μέσα στα σκοτεινά ορυχεία για 200 ή 300 δολάρια την εβδομάδα! Τον ήθελε κοντά της, στο Πάρι Μπής, στο Πάρις και στις Έλβετικές Άλπεις.

Ο Χάλμπριτς έφερε στην αρχή μερικές αντιρρήσεις. Η αγάπη όμως του είχε σκοτίσει το μυαλό. Και τελικά υπεχώρησε. Παράτησε τη δουλειά του και παντρεύτηκε τη Μπέττυ.

Πολύ γρήγορα όμως άντελήθηκε ότι μέσα στη γυναίκα αυτή με την αγγελική όμορφη, κρυβόταν ένας δαίμονας έκολασίας! Και σήμερα σε ηλικία 40 χρονών, δεν είχε δικάρα — εκτός από τα μικροπράτα που του έδινε η γυναίκα του — τα προσωπικά του έξοδα — και ήταν υποχρεωμένος να, άνεχεται, τα πάντα. Ήταν χαμένος άνθρωπος! Η Μπέττυ τον έβλεπε σαν σκουλήκι, τον περιφρόνυσε και τον εταπείωνε...

— Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί δεν την επαναφέρετε στην τάξη και την υπέρπεια με μια καλή γροθιά στο στήθος! παρετήρησε ο Τσάρλι ένα απόγευμα, που κάπνιζαν την πίπα τους στην όχθη μιας μικρής λίμνης.

— Γιατί;... Στ' αλήθεια, γιατί;... Σ' όμωσ μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί δεν βρέχει στη Σαχάρα;

Ο Τσάρλι κούνησε θλιμμένα το κεφάλι του. Τη βαθύτερη όμως θλίψη την ένοιωσε όταν άντελήθηκε ότι ο Χάλμπριτς έσκόλευε ν' αγαπά τη γυναίκα του.

Τα κυνηγετικά τρόπαια του Χάλμπριτς και πρό πάντων ο θανυσμός με τον όποιον τον εκύτταζαν οι έλαγνεϊς, άρχισαν να έκνευρίζουν τη Μπέττυ.

— Μπάρ! φάνισα, εξαιρετικά ευχαριστήμενος από τον εαυτούλη σου, χρυσέ μου! τοι έλεγε ένα μεσημέρι. Νομίζω όμως ότι είναι πά καλός να χορηγοποιήσω κι εγώ τον Τσάρλι!

Και κутτάζοντας τον όδηγό καταμματα, η κυρία Χάλμπριτς ρώτησε:

— Τσάρλι, πώς μπορεί κανείς να σκοτώσει εύκολότερα ένα λιοντάρι;

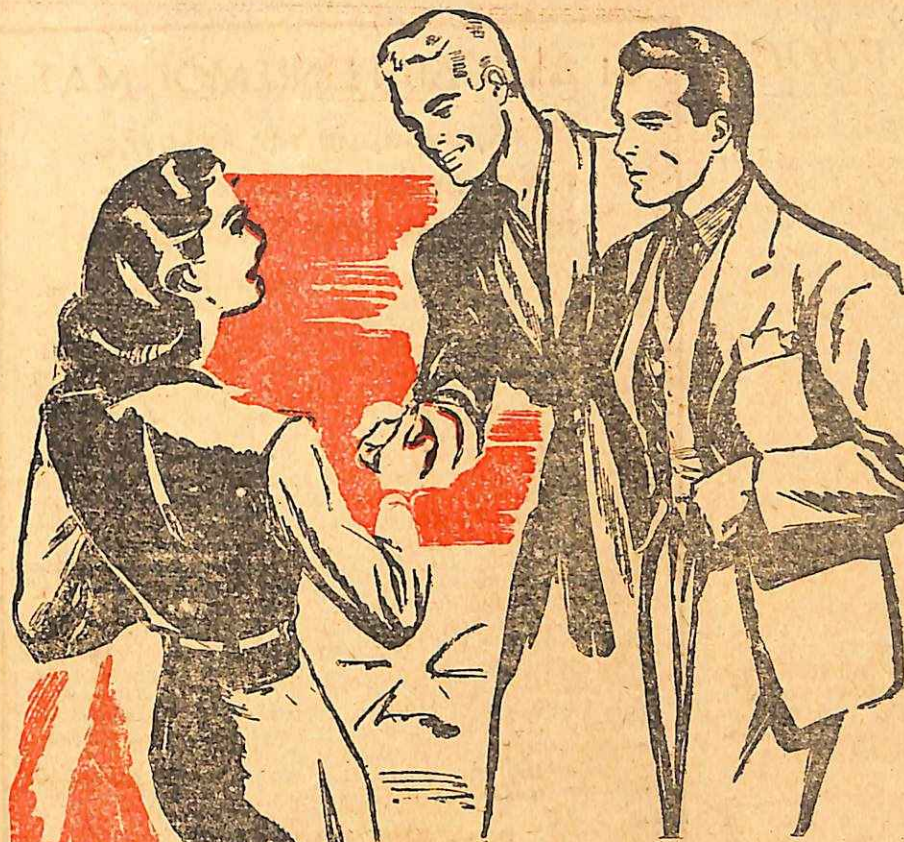
— Με στρυχνίνη! αποκρίθηκε πικρόχολα ο Τσάρλι.

— Χρυσέ μου, είπε η Μπέττυ στον άνδρα της, έχω την εντύπωση ότι ο Τσάρλι θα προτιμούσε να συνεχίσει την έκδρομή του με σένα. Τί θανάσιμη προσβολή για μιά ώμορη γυναίκα! Θεέ μου!... Πάρτε άπόφαση όμως Τσάρλι, και άπάντησε στην ερώτησή μου.

— Ο εύκολότερος τρόπος για να ξεκάνετε ένα λιοντάρι είναι να το πυροβολήσετε κρυμμένοι πίσω από μια μπόμερα.

— Μπέττυ; Τί σημαίνει η βλαβερή αυτή λέξη;

— Σημαίνει ένα φράχτη από αγκάθια, πίσω από τον όποιο στήνουν καρτέρι οι κυνηγοί. Σε μικρή άπόσταση από τη ύπόμιο τοποθετείται το δόλωμα, που είναι συνήθως ένα σκοτωμένο έλάφι. Όταν έμσ νισθεί το λιοντάρι, ο οδηγός ρίχνει τις ακτίνες ενός έσχυρου ήλεκτρικού φαναριού

σχεδόν. Το σώμα όμως του Τσάρλι έμενε άλύγιστο.

— Τί συμβαίνει, άκατάδεκτη Τσάρλι; μουρούισε η Μπέττυ. Μή μου πής ότι στην καρδιά της Αφρικής έπεσα πάνω σε παγόβουνα...

— Ακούστε... «Ηρθαμε εδώ για να κυνηγήσουμε λιοντάρια...

— «Ω! Πάψε Τσάρλι!... Άπόψε μπορείς να δεχθείς ότι, είσαι οδηγός μου...

Την άπόψη άπότομα, σχεδόν βάνουσα. Κι από τα χείλη του έσφυγε μιά βρισιά:

— Παληογυναίκα!...

— Τα μάτια της Μπέττυ έφωσφόρισαν μέσα στο σκοτάδι.

— Θα μετανοήσω γ' αυτό Τσάρλι!... Μόλις επιστρέψουμε στο Νάϊρόμπι, θα φροντίσω ν' άπολυθής!...

— Πάψε! παληογυναίκα! Μου προσέβεις άβδια!...

Όταν επέστρεψαν στην κατασκήνωση, βρήκαν τον Χάλμπριτς και τον Φράνκ και θανένους ακόμα στο τραπέζι. Και οι δύο — σύζυγος και έρωστης — τους έκυτασαν σαστισμένοι.

Πρώτος μίλησε ο Φράνκ.

— Πώς γυρίσατε τόσο γρήγορα; Δεν βρήκατε λιοντάρια;

— Όχι! αποκρίθηκε η Μπέττυ. Μόνο ύανεις!...

— Τί θέλεις να πής Μπέττυ; ρώτησε με ήσυχο τόνο ο άνδρας της.

— Ρώτησε τον αγαπημένο σου Τσάρλι... Μοι ήταν άδύνατο να κυνηγήσω λιοντάρια άπαρκώντας συγχρόνως τη δική του επίθεση!

— Μία καθαρά, Μπέττυ! Δεν σε καταλαβαίνω!

— Ο Τσάρλι λησιμόνησε ότι είχε όδη γός, και μούκανε άνήθικες προτάσεις... Άν είσαι άνδρας, πρέπει να του σπάσης τα μούτρα!...

Ο Χάλμπριτς σηκώθηκε από την καρέκλα του κατάχλωμος. Ο Τσάρλι που είχε μείνει άναυδος μπροστά στην καταπληκτική καταγγελία της Μπέττυ, έτοιμάσθηκε να άμυνθεί. Άν ο δυστυχισμένος σύζυγος έπιχειρούσε να τον χτυπήσει, θα τον κανόνιζε με μιά γροθιά για να μη

του κάνει μεγαλύτερο κακό. Όσο για τον Φράνκ, ο Τσάρλι ήταν άποφασισμένος να του τσακίσει τα πλευρά.

Τα μάτια της Μπέττυ έλαμπαν θριαμβευτικά.

— Τσάρλι, καλέ μου σύντροφε, μην έπιχειρήσης να δικαιολογηθείς! έπε άπορο σδόκητα ο Χάλμπριτς.

Το βλέμμα της Μπέττυ έβόλωσε άπότομα.

— Τί είπες χρυσέ μου; Δεν πιστεύεις λοιπόν; Σου άρκίζομαι ότι...

— Περιττό, να μου άρκισθής, γιατί δεν θα σε πιστέψω! έπε ο Χάλμπριτς. Ποτέ δεν θα σε πιστέψω! Δέκα όλοκληρα χρόνια τώρα προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι εσύ, το πιο έκφυλισμένο πλάσμα που ύπρξε ποτέ στον κόσμο, είχες τουλάχιστον μιά άρετή: Την έλικοκνεία...

Έγώ που σ' αγαπούσα περισσότερο κι από αυτήν ακόμα την τιμή μου, δεν σου έκανα ποτέ την παραμικρή ερώτηση για τις ερωτικές σου περιπέτειες... Πίστευα βλέπεις ότι θα μου έλεγες την αλήθεια, μιά αλήθεια που θα με πίκραινε και που προτιμούσα να μη την άκούσω από το στόμα σου... Άπόψε όμως είπες ψέμματα.

Η Μπέττυ έριξε μιά ματιά στον άνδρα της γεμάτη κακία.

— Σύντομα θα σε δώ χρυσέ μου να περιφέρεσαι πεινασμένος και άδέκαρος, στους δρόμους της Νέας Υόρκης... Καλή νύχτα σας κύριοι! έπρόσθεσε. Α!... Τσάρλι, αύριο το πρωί σε θέλω... Θα πάμε μαζί να σκοτώσουμε το λιοντάρι που μας έσφυγε άπόψε!

Και βγήκε γελώντας από τη σκηνή.

Το πρωί η Μπέττυ και ο Τσάρλι ξεκίνησαν από την κατασκήνωση. Αυτή τη φορά ο Τσάρλι πήρε μαζί του και τον ίθα γενή ύπνρέπη του, τον Κινινί. Η Μπέττυ φανόταν εύθυμη και τραγουδούσε διαρκώς.

— Σιωπή! δέταξε ξαφνικά ο Τσάρλι.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε με θυμό η Μπέττυ.

— Άμέσως όμως ή φωνή της έσβησε στο λαρύγγι της.

Ανάμεσα από τους θάμνους, ακριβώς άπέναντί τους είχε ξεπροβάλει το πελώριο κεφάλι ενός λιονταριού.

Με μιά μηχανική κίνηση η Μπέττυ σήκωσε το όπλο της.

— Μη πυροβολήσετε ακόμα! φώναξε ο Τσάρλι.

Η Μπέττυ όμως είχε πιέσει τη σκανδάλη.

— Θαυμάσια! έπε με όργη ο Τσάρλι. Τώρα έχουμε να κάνουμε με λαβωμένο λιοντάρι... Χρειάζεται μεγάλη προσοχή! Περιμένετε με εδώ.

Και ώρμησε προς τους θάμνους.

Άμέσως όμως μιά κραυγή τρόμου που βγήκε από τα χείλη του Κινινί, τον έκανε να στροφί άπότομα. Πίσω από τη Μπέττυ είχε φανή μιά λέαινα!

Την ίδια στιγμή το λαβωμένο λιοντάρι ξεπροβόλε από τους θάμνους και μ' ένα πηδημα βρέθηκε πλάι στον Κινινί. Για μιτάσαν σαστισμένοι.

Δεν σ' δευτερόλεπτο ο Τσάρλι διάτασε. Δεν προλάβαινε, παρά να ρίξη ένα μονάχα πυροβόλισμό... Τη λέαινα που σκότωσε πρώτα ή το άρσενικό λιοντάρι; Ποιον σ' από τους δυο θα έσφαζε; Τον πιστό του ή την πτηνή ή τον έαυθό σατανά!

Τα θηρία ώρμησαν ταυτόχρονα. Η πρώτη σφαίρα του Τσάρλι κεραυνόβλησε το λιοντάρι. Η δεύτερη πέτυχε τη λέαινα να στο δεξί μάτι. Τα νύχια όμως της θηρίου είχαν ήδη εστιάσει το στήθος της κυρίας Χάλμπριτς και τα δόντια του είχαν βυθισθεί στο λαίμό της...

Ύστερα από τρεις μήνες ο Τσάρλι και ο φίλος του Χάλμπριτς εκάπνιζαν άμέσως μνα τις πίπες τους μπροστά στη σκηνή τους, πέρα από την όροσειρά του Μπέι-βαντι. Ολόγυρά τους άπλωνόταν ένα άπο τα άγριότερα τοπία της Αφρικής.

Ξαφνικά ο Τσάρλι δέκοψε τη σιωπή:

— Στην Αφρική έπε, κανένας δεν μπορεί να ξεφύγει τη μοίρα του...

ΕΝΤΙΣΟΝ ΜΑΡΣΑΛ

Του κ. ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Κατά τα μέσα του Μάη, σαν αρχίζει να ξεθωριάζει στους κάμπους το πράσινο των σταχών, να μαυρίζουν οι παπαρούνες και να πυρώνεται ο αέρας από έναν ήλιο ολοένα και πιο καφετέρ, πολύς κόσμος στην Άθήνα και στον Πειραιά αρχίζει να προετοιμάζεται για τη συνθησμένη καλοκαιριότητα αποδημίας του στα νησιά. Είναι οι πολυάριθμοι νησιώτες που έχουν έγκυρα σταθή μόνιμα στην Άθήνα, από πού κάθε καλοκαίρι ξαναυπνίζονται σάντα χελιδόνια στις αμφοιπλημένες πατρίδες τους: κι είναι κι εκείνοι, που μάθανε να αγαπούν τα νησιά και να τα προτιμούν από οποιαδήποτε άλλη καλοκαιρινή έξοχη.

Στις προτιμήσεις αυτές, οι Κυκλάδες έχουν την πρώτη θέση. Κι όμως συμβαίνει το ίδιο το παρόξενό της Άνδρου, το πιο όμορφο, το δεύτερο σε μέγεθος, κι από πολλές πλευρές το ωμορφότερο κυκλαδονήσι:

Από τους φίλους των νησιών οι περισσότεροι δε συλλογίζονται μήτε και ξέρουν την Άνδρου. Την έχουν ακούσει στα μονάχα πως έχει πολλούς ναυτικούς και εμπολιστές πλούσιους με πολλά και μεγάλα βιοτόκια. Οι περισσότεροι πεσιονηγοί, ένοι και δικό μας, περιερίουν την περιέργειά τους στις κεντρικές Κυκλάδες, τη Μύκονο, την Πάρο, τη Νάξο, τη Σαντορίνη, στα νησιά, δηλαδή που η γύμνια του εδάφους τους και η λευκή απλότητά της αρχιτεκτονικής τους συνθέτουν τον τύπο του αρχαίου κλασσικού ιδεώδους ξαναχρησιμοποιώντας στο αρχικό πρωτοπορικό του ξεκίνημα.

Κι έτσι η Άνδρος, βορεινός φρουρός των άλλων Κυκλάδων, έχει μπροστά της όλον τον βορειοανατολικό Αιγαίο και στρέφει τη ράχη της περφόρνας, όλους εκείνους που έπιμνουν να την αγνοούν. Κανένα νησί δε φράζει την όψη των κατοίκων της ανατολικής της πλευράς και κάθε πορτί εκ θαυδοί χαίρετο τον περφόρσιον ήλιο που ξεπροβάλλει από τα τριανταφυλλένια μάκρη ενός άπεραντου θαλασσινού ορίζοντα.

Όσοι τύχη και γνωρίσουν το παραμερισμένο αυτό μεγαλονήσι των Κυκλάδων, δεν είναι δυνατό να το λησμονήσουν ποτέ! Όχι μονάχα, γιατί ξεχωρίζει αισθητά από τ' άλλα συντροφία του, μια γιατί είναι ένας τόπος, μια περιοχή της Ελληνικής Πατρίδας όπου η φύση κρύβει τη συνθησμένη και πολυτραγουδημένη κλασική της γυμνότητα κάτω από όλα τα χρυσόπρασσινα και μοσκοβολιστά ντύματα και ποικιλύματα των θουμασίων της.

Τί να πρωτοπεί κανείς και τί να περιγράψει αρχίζοντας να μιλά για την Άνδρου; Τι πρώτον τί δ' ύστατον καταλέξω; Για την πανάρχαια και πολυκύμαντη Ιστορία της; για την παλιά της πρωτεύουσα με τα πολλά και σημαντικά λεί-

ψανα της αρχαίας κλασσικής Τέχνης; για τους πύργους της Φραγκοκρατίας; για τα βενετσιάνικα κάστρα της; για τα βυζαντινά της μοναστήρια και τις εκκλησίες της; για τους αγίους κάδους της και τους βασιλείους της κόρφους; για τις όνειρετες κοιλάδες της και τα καταπράσινα αρχοντοχώρια της; για το πλήθος των οπωροφόρων δέντρων της; για τ' αμέτρητα ρυάκια της και τ' αναδυστικά της νερά που άλλα δροσίζουν και ποτίζουν και γονιμοποιούν το πλούσιο χώμα της κι άλλα γιατρέφουν; για τη σύγχρονη ναυτική της ακμή και την προαιώνια παράδοση της ναυτικής ζωής των κατοίκων της, η για το άνεπτο γένο και άνετο αίσθημα της ζωής που έχουν όλοι σχεδόν οι Άνδριώτες;

Κάθε μία απ' αυτές τις περιπτώσεις χρειάζεται και ειδική πραγματεία. Θα περιοριστούμε λοιπόν να σας δώσουμε μερικές γενικές εικόνες.

Είτε μερικοί τόποι που μας ενδιαφέρουν γιατί στην περιοχή τους άκμασε κι άφησε τ' ίχνη τους η αρχαία Ιστορία και πρό παντός η κλασσική εποχή, η Ρωμαϊκή περίοδος, το Βυζάντιο. Η Άνδρος δεν ύστέρησε να παρακολουθήσει και να συμβάλει στην καλλιτεχνική ακμή του 5ου και 6ου αιώνα, και στα βυζαντινά χρόνια σπουδαία μοναστήρια κι' ωράριες εκκλησίες χτιστικά στα διάσελά της και τις βαθύσκιωτες λαγκαδιές της. Όμως και τίποτα απ' αυτά να μην ύπρχε, κι η Παλαιόπολη να μη σώζονταν με τα πρωτοπορικά κλασσικά της έρειπια ή Άνδρος θα διατηρούσε για κάθε επισκέπτη της τη ζωντανή της μαγεία, την παραδεισάκη ωμορφιά που χαρακτήριζε τη λυρική και μελωδική φύση της. Εύκολα θα υπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς τη φύση αυτή ρωμαντική.

Μα ο ρωμαντισμός της αντιωτική φύσης είναι κάτι ξεχωριστό από εκείνο που αισθανόμαστε συνήθως όταν βρισκόμαστε μπροστά στα επίβλητικά, πλούσια, πολυδεντρα και βαθύχωμα τοπεία της Δυτικής Μακεδονίας. Μπροστά στα τοπεία αυτά, μαζί με την ωμορφιά τους νοιώθουμε και κάποιον βάρος, και κάποια άγριότητα, κάτι το καταθλιπτικό και το μελαγχολικό. Θυμάζουμε και μελαγχολούμε. Μα η ρωμαντική φύση της Άνδρου άκτινολοεί με μια τόσο κλασική χάρη και επενεργεί μέσα μας τόσο λυτρωτικά, ώστε δε δυσκολευόμαστε να πομμε πως πραγματοποιεί τον χλοερό παράδεισο που αντιφγγίζουν οι βρασιότεροι στίχοι του Σολωμού.

Πουθενά άλλου ο άνθρωπος δεν αισθάνεται, τόσο έντονα την παρουσία του Θεού όσο στα μέρη εκείνα που η φύση δεν είναι μόνο μια «καλόνιμη» μόνιμα με τα σιτάσια, όπως είπε ο ποιητής αλλά και μια σπολίστρα, μια κολοτεχνίτρα,

ΟΙ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Το «Πρόγραμμα της έκλογής των αναγνωστών μας» δάμεταδοθή την 19ην Ιανουαρίου

Η καταγραφή και ο έλεγχος των Δελτίων συμμετοχής του Διαγωνισμού μας: «ΣΑΣ ΧΑΡΙΖΟΥΜΕ ΜΙΣΗ ΩΡΑ» συνεπληρώθησαν ήδη υπό της Επιτροπής εκ των κ. κ. Αντιγόνης Μεταξά, Σίμωνος Καρρά, Γιάννη Αστεριάδη και Πάνου Τρουμπούνη. Ήδη από τις χιλιάδες των Δελτίων εξήχθησαν τα αποτελέσματα τσόν δια τα προτιμηθέντα τραγούδια, όσον και διά τους προκθέντας καλλιτέχνες εκτελεστές.

Ός ημέρα έκπομπής ώρίσθη η ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947, μετατεθείσης της ημέρας της έκπομπής ήτης είχαν όρσθη διά την μεταπροσέχη Κυριακήν 12 Ιανουαρίου. Τούτο επέβληθη διά λόγους τεχνικούς και ίνα καταβληθή προσπάθεια ώστε και άρτιότερα η οργάνωσις να γίνη, και να εξοικονομηθή περισσότερα άδριακα της έκπομπής ει δυνατόν από ημίσιας εις μίαν ώραν. Είς το επόμενον τεύχος του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» θα δημοσιευθούν όλοι αι λεπτομέρειαι της ειδικής αυτής έκπομπής διά τους αναγνώστας του Περιοδικού μας. Η έκπομπή περιλαμβάνει μίαν όρχήστραν έλαφράς μουσικής, έλαφρά έλληνικά τραγούδια, αθηναϊκές καντάδες και δημοτικά τραγούδια. Θα καταβληθή φροντίς ώστε η έκπομπή να γίνη εις ώραν που να ύπορουν να την παρακολουθήσουν όλοι οι άκροσται.

Αναμειντέ τις λεπτομέρειας του Διαγωνισμού εις το επόμενον τεύχος του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

B. — ΦΩΝΗΤΙΚΑ ΤΑΛΕΝΤΑ.

Ειδική ύπηρεσία του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» συγκεντρώνει ήδη και κατατάσσει τα Δελτία συμμετοχής τα όποια άπέστειλαν όχι όλίγοι βεβαία αναγνώσται και αναγνώστριαί μας: και εξακολουθούν να μας άποστέλλουν. Δεδομένου ότι η προθεσμία της άποστολής των Δελτίων έληξε ήδη, έκρίθη ότι δίκαιον θα ήτο να δοθή μία παράταση χάριν των τυχόν καθυστερούντων, άφού άλλως τε λόγω των ύορτών δεν θα ήτο δυνατόν να άρχισή η εξέτασις των ύποψηφίων μετά 10ήμερον, ότε και θα είχε συμπληρωθή ο έλεγχος των Δελτίων. Η δόθείσα παράταξις έληξε ήδη την 31 Δεκεμβρίου, έλπίζομεν δε ότι εις το πρόμας των ύποψηφίων ως θα έχουν καταχωρηθή εις τον πίνακα της εξέτασεως.

μια φιλόκαλη νοικοκυρά που ξέρει πως να παρουσιάσει καλ λιπενικά διευτετημένα τα δικα της γεννηματα, τους πολυμορφους καρπους και τα φυτικά θαύματα των σπλάχνων της.

Ενας τέτοιος τόπος είναι η Άνδρος! Άλλά πρέπει να τονίσουμε ξεχωριστά πως τις αυθόρμητες και πρωτογενήτες καλλιτεχνικές μορφές της ύπσης αυτής τις έχουν τελειοποιήσει, δουλεύοντάς τις αιώνα τώρα, οι κάτοικοι του νησιού. Η ρωμαντική φύση της Άνδρου είναι άπόλυτα ύποταγμένη στο ανθρώπινο χέρι, στο πανάρχαιο και κλασσικό νησιώτικο σχέδιο που μισεί την ύμωφία, και τα περιμαζεύει όλα σε μικρά, τεχνικώτατα και λεπτοχάρσκα περιγράμματα. Τα περιβάλλοντα, οι κήποι, οι υπαίθριες, τα χωράφια, κυτταγμένα από κάποιο μάκρος φαίνονται όλα σαν θαυμάσια έργα Τέχνης, σαν έργοχαρα που κέντησε το χέρι των γεωργών άπάνω στη μαλακή επιφάνεια μιας πλουσιότατης γής.

Σ' αυτό βοηθήσανε δυο παράγοντες: Η διαμόρφωση της γής και η άνεση της ζωής που μπόρεσε να επιτύχη ο πολυταξιδεμένος Άνδριώτης αναπτύσσοντας χιλιάδες χρόνια τώρα το άδάμαστο και άποδοτικό

τατο έμποροναυτικό του δαιμόνιο. Η Άνδρος είναι ένα νησί όρεινό με βουνα που ξεπερνούν τα 1000 μέτρα και με υερικές κοιλάδες που σχηματίζονται σε λεκάνες ανάμεσα στις πλαγιές των βουνών. Όμως δεν ύπάρχει διακοπή της βλάστησης και της καλλιέργειας ανάμεσα στις κοιλάδες και τα βουνα της Άνδρου. Η βλάστηση των κοιλάδων ανεβαίνει κλιμακωτά στις πλαγιές των βουνών και πολλές φορές ετάει ως τις κορυφές τους, από τις όποιες καταβαίνουν τραγούδια άμέτρητα αυλάκια και νεροσυρμές ποτίζοντας τις κοιλάδες και φτάνοντας ως τις άκρογιάλιες με τους ψηλόνιγνους και δροσρούς καλαμίνες. Κάθε περιβάλλον, κάθε χτήμα και κάθε μπαζέ, κλείνεται μέσα σε ψηλούς, καλοχτισμένους κι άρμονικούς τοίχους που πάνωθε τους τινάζονται προς τον ουρανό πυκνές σείρες από χιόνια, καταπράσινα προφυλακτικά κυπαρίσσια, που έμποδίζουν τους βορράδες και τα μελέμια να πέφτουν με όλη τους την όρη άπάνω στις ροδακινίες, τις πορτοκαλλιές, τις μανταρινιές, τις λεμονιές, τις μουσμουλιές και τάλλα φουτοφόρα δέντρα που μυζηγκιάζουν κλιμακωτά στις έξαισεις (Συνέχεια εις την σελίδα 50)

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

Του ΜΑΡΣΕΛ ΑΛΛΑΙΝ

30Ν

— Δεν ξέρω! άπήντησε ο άξιωματικός, χωρίς να σηκώση το κεφάλι του από τα χαρτιά που διάβαζε. Είδα τον Έκτορα που σκαλίζει...

Ο άστυνομικός Έκτωρ που συνωμύλασε στο βάθος της αίθουσας με κάτι συναδέλφους του, άκουσε το όνομά του και ρώτησε:

— Ποιός φώναζε το όνομά μου;

— Έγώ! είπε ο Άνρ.

Διάβασε τις άναφορές:

— Όχι! Όύτε πλησίασα καν στο τραπέζι...

Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας που άκουσε, παρενέβη:

— Δεν ήσους άσύ; Κι όμως θα έπαινα όρκο!... Είχα αναγνωρίσει το παλτό σου.

— Σωπώτε! φώναζε κάποιος άλλος. Δεν ήταν ο Έκτωρ!

Ήταν ο Ραουλ... Πρόσεξα το μουστάκι του!...

Την ίδια στιγμή έμπαινε μέσα ο Ραουλ.

— Πήρες καμιά άναφορά; τον ρώτησε ο Άνρ.

— Όχι! ήταν η άπάντησή του Ραουλ.

Κάποιος έσκασε στα γέλια. Ήταν ένας άλλος άστυνομικός που είπε:

— Τί πανοκεφαλάτε; Έγώ είδα ποιός διάβαζε τις άναφορές. Ήταν ο Ζανβιέ... Φορούσε το καπέλλό του, που έχει έναν μεγαλοπρεπή λεκέ!...

Τον πρόσεξα. Πέρασαν δέκα λεπτά από τότε... Έξ άλλου ρωτήστε και τον ίδιο!...

Έκείνη τη στιγμή έμπαινε πραγματικά μέσα στην αίθουσα ο Ζανβιέ.

Τον ρώτησαν. Άρνήθηκε όμως κι αυτός.

— Δεν ήμουν εγώ!... είπε. Άλλά έχασα το καπέλλό μου και δεν το βρίσκει κανείς!...

Ποιός διάβολος μου το πήρε; Οί άστυνομικοί εαίρηνχαν άλλες καρβέντες. Δεν έδωσαν καμιά σημασία. Ο Άνρ όμως βρισκόταν σε μεγάλη άγνοια.

Τί συμβαίνει; είπε μέσα του. Το παλτό του ένοχ, το μουστάκι του άλλου, το καπέλλο του Ζανβιέ...

Εσφίξε τις γροθιές του.

— Δεν ύπάρχει άμφιβολία! είπε. Κάποιος μπήκε εδω μέσα κι έκλεψε την άναφορά!...

Άλλά ποιός είχε συμφέρον να την κλέψη; Ποιός ενδιαφερόταν γι αυτή την άναφορά;...

Μονάχα δυο πρόσωπα: Η ο Λεόν Ρούντ ή... ο Έτιγρης!

Ήταν πιά μεσάνυχτα. Ο Άνρ έβαλε το δεξιό χέρι στην τσέπη του, βεβαιώθηκε ότι είχε πάντοτε το πιστόλι μαζί του και βγήκε έξω. Στην άριστερή του τσέπη το χέρι του εχάιδεσε τη δερμάτινη θήκη, μέσα στην όποια είχε ένα μικρό σιλιέττο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Μπορούμε να πληροφορησώ

με τον αναγνώστη ότι την άναφορά δεν την έκλεψε ο Έτιγρης, όπως φηθήθηκε ο Άνρ, αλλά ο... Λεόν Ρούντ!

Όταν ο νεαρός ρεπόρτερ έμεινε για δεύτερη φορά μόνος μέσα στο δωμάτιο του έπιθεωρητή Άνρ, άρχισε να στενοχωριέται. Και πολύ γρήγορα πήρε την άπόφαση να τρέξει κι ο ίδιος στη Γενική Ασφάλεια να διαβάσει μόνος του τα δελτία συμβάντων.

— Ποιός ξέρει; είπε μέσα του. Ίσως ο Άνρ να μη τις προσέξε όπως πρέπει!

Ξεκίνησε λοιπόν άμέσως για την Ασφάλεια όπου έβγαζε πολύ γρήγορα. Βαστικός όπως ήταν, δεν πρόσεξε καθόλου ότι προσέπεσε τον Άνρ, που βάδιζε άργά. Όύτε όμως κι ο Άνρ τον πρόσεξε.

Μόλις ο νεαρός ρεπόρτερ έφθασε στη Γενική Ασφάλεια, ανέθηκε τις σκάλες γρήγορα γρήγορα και μπήκε στο μεγάλο χώρο, όπου οι άστυνομικοί άβιναν τα καπέλλα τους και τα παλτά τους. Φαρόερ όπως ήταν, σκέφθηκε να κάνει μια πρόχειρη μεταμείωση, για να γελήσει.

Το παιδί αυτό, μ' όλη την άγνοια που είχε για τον πατέρα του, δεν έκανε ποτέ την εύθυμία του. Φόρεσε λοιπόν ένα ξένο παλτό κι ένα ξένο καπέλλο κόλλησε κάτω από τη μύτη του κάτι μουστάκια ψεύτικα και μπήκε άτάραχος μέσα στο γραφείο των άξιωματικών της ύπηρεσίας, όπου δεν τον πρόσεξε κανείς. Πλησίασε στο τραπέζι όπου βρίσκονταν οι άναφορές, τις ξεφύλλισε όλες και μη βρίσκοντας τίποτε το ενδιαφέρον σηκώθηκε κι έφυγε χωρίς κι αυτή τη φορά να τον προσέξη κανείς. Άπορημένοι οι άλλοι άστυνομικοί με τις ασχολίες τους ή με την κουβεντά τους ούτε εαίτάσθηκαν ότι αυτός που κάρησε και διάβαζε τις άναφορές, ήταν ξένος προς το Σώμα τους!...

Την ώρα που ο Λεόν έβγαζε από την Ασφάλεια διασταυρώθηκε με τον Άνρ που έμπαινε εκείνη ακριβώς τη στιγμή.

— Εσφίξε τις γροθιές σου, είπε. Κάποιος μπήκε εδω μέσα κι έκλεψε την άναφορά!...

Άλλά ποιός είχε συμφέρον να την κλέψη; Ποιός ενδιαφερόταν γι αυτή την άναφορά;...

Μονάχα δυο πρόσωπα: Η ο Λεόν Ρούντ ή... ο Έτιγρης!

Ήταν πιά μεσάνυχτα. Ο Άνρ έβαλε το δεξιό χέρι στην τσέπη του, βεβαιώθηκε ότι είχε πάντοτε το πιστόλι μαζί του και βγήκε έξω. Στην άριστερή του τσέπη το χέρι του εχάιδεσε τη δερμάτινη θήκη, μέσα στην όποια είχε ένα μικρό σιλιέττο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Μπορούμε να πληροφορησώ

Δεν αναγνωρίσθηκαν όμως και συνέχισαν τον δρόμο τους.

Κάδως προχώρουσε στο δρόμο, ο Λεόν άκουσε έναν έφημο ριδοπώλη που πουλούσε παράρτημα. Άγόρασε ένα και μόλις είδε την εσοχή για τον Δομήνικο Τρυσσέν και για το πτώμα, έδειξε ζωηρό ενδιαφέρον. Επέστρεψε άμέσως στην Γενική Ασφάλεια, χρησιμοποίησε πάλι το ίδιο κόλπο της μεταμείωσης, μπήκε μέσα στο γραφείο κι έκλεψε την άναφορά, που στο μεταξύ την είχε διαβάσει κι ο Άνρ ο όποιος είχε κι άλλες φύγει.

Μια άγωνία εσφίγγε τώρα την καρδιά του Λεόν Ρούντ καθώς επέστρεφε διαστικά στο δωμάτιό του Άνρ.

Τί εσημάνει αυτό το πτώμα που βρέθηκε κι ύστερα έξω φανίσθηκε από το νεκροτομείο του Τρυσσέν; Μήπως είχε καμιά σχέση με την εξαφάνιση του πατέρα του; Η μήπως ο Τρυσσέν αυτός ήταν πράγματι, μεθυσμένος και δεν ήξερε τί έλεγε; Άν πάλι βρέθηκε πραγματικά ένα πτώμα επί πλεον, πώς εξαφανίσθηκε κατόπιν; Και ποιός το έξηφάνισε;

Όταν ο Λεόν μπήκε στο δωμάτιό του Άνρ, είδε ότι ο φίλος του δεν είχε επιστρέψει ακόμα. Άφησε λοιπόν τα σημάδια που έφευγε (τις σφαίρες και την τρυπημένη έφημερίδα) κι έφυγε με άποψη να πάη στο νεκροτομείο του Τρυσσέν, μ' όλο που η ώρα ήταν πολύ προχωρημένη.

Η Ιατρική Σχολή δεν βοίσκειται πολύ μακριά από την οδό Άρπας όπου ήταν το δωμάτιό του Άνρ. Δέκα λεπτά της ώρας άργότερα ο Τρυσσέν ρεπόρτερ έβγαλε μπροστά στο επίβλητικό κτίριο της Σχολής.

— Δομήνικο Τρυσσέν, έμπορος σκελετών! έπαυλαμάναγε κάθε τόσο ο Λεόν. Πού διάβολο θα τον βρώ αυτόν τον άνθρωπο; Πρέπει να συμβουλευθώ κάποιον Όδηγό!...

Μπήκε σ' ένα καφέζιο, έήτησε έναν Όδηγό διευθύνσεων και σε λίγο εύρισκε τη διεύθυνση του Έτιγρης.

— Ελάτε, κύριε είπε, μη θυμώσετε εμένα!... Και μη με περνάτε για λωποδότη!...

— Πας μπήκατε εδω μέσα; ρώτησε ο γίγας.

— Με άντικλειδί!...

— Και το όμολογείτε; Έκανε ο άλλος.

Ταυτόχρονα, με μίαν άστρα πιασά κίνηση έβγαλε από την τσέπη του ένα πιστόλι και το πρότεινε κατά τον νεαρό ρεπόρτερ.

— Όστόσο, ο τελευταίος δεν τρώμαζε καθόλου. Σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και είπε: — Και βέβαια το όμολογώ!... Άνοίξα την πόρτα μ' ένα άντικλειδί!... Και τώρα, άς τελειώνουμε!... Δεν έχω καμιά δουλειά με σάς, κύριε!... Ό'λα να συναντήσω κάποιον που μένει σ' αυτό το σπίτι. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:Εις το επόμενο

κροτομείου, που βρίσκονταν σε μια μικρή πόροδο πίσω από την Ιατρική Σχολή. Χωρίς να χάσει καιρό, ο Λεόν έτρεξε προς αυτή την πόροδο, που έκεινη την ώρα ήταν τελείως έρημη από διαβάτες. Σε λίγο στεκόταν μπροστά στον άριθμό 17 όπου όμως δεν ύπρχε καμιά ταμπέλα.

— Το μαχαίρι θα είναι μέσα στην αλλη, συλλογίσθηκε ο νεαρός ρεπόρτερ.

— Άλλά πώς θα εισχωρήσω αφού η πόρτα είχε κλειδωμένη; Να χτυπήσω το κουδούνι; Η καλύτερα να...!

Και πριν ακόμα συμπληρώσει τη σκέψη του, έβγαλε από την τσέπη του έναν κρίκο με κλειδιά και δοκίμασε να ξεκλειδώσει. Σε λίγο η πόρτα ήταν άνοιχτη κι ο ήρωας μας έμπαινε σ' ένα σκοτεινό και στενό διάδρομο. Βαδίζοντας άκροπο δίνει, προχώρησε στο βάθος, όπου δέκονε μια τζαμόπορτα.

Εξαφνα η πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθηκε στο κατώφλι της ένας γιγαντόσωμος άνδρας που κρατούσε μια λάμπα.

— Ποιός είναι; φώναξε ο άνθρωπος αυτός με βραχνή κι άγρια φωνή.

Ο Λεόν Ρούντ έδωσε τη συνθησμένη άπάντησή που δίνει όλος ο κόσμος και που δεν σημαίνει τίποτε:

— Έγώ είμαι! είπε.

— Έσύ!... Έσύ!... Και ποιός είσαι, σύ;

— Χμ!... Ξερόβηξε ο Λεόν... Είμαι εγώ... να... ο...!

Μα ποιός διάβολος είσαι και τί θέλεις εδω; έγρυλλισε ο γίγας. Πού πήγαίνεις; Μη κάνεις το βλάκα κι άπάντησε!...

Και άφίχνοντας τη λάμπα σ' ένα πεζούλι ο ένοχος του σπιτιού έσφίξε τις γροθιές του άπειλητικά λέγοντας συγχρότως:

— Μία γρήγορα, γιατί, άλλωώς θα σου σπάσω τα μούτρα.

Στο διάστημα αυτό ο Λεόν κατώρως να ξαναδέρη την ψυχράμια του.

— Ελάτε, κύριε είπε, μη θυμώσετε εμένα!... Και μη με περνάτε για λωποδότη!...

— Πας μπήκατε εδω μέσα; ρώτησε ο γίγας.

— Με άντικλειδί!...

— Και το όμολογείτε; Έκανε ο άλλος.

Ταυτόχρονα, με μίαν άστρα πιασά κίνηση έβγαλε από την τσέπη του ένα πιστόλι και το πρότεινε κατά τον νεαρό ρεπόρτερ.

— Όστόσο, ο τελευταίος δεν τρώμαζε καθόλου. Σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και είπε: — Και βέβαια το όμολογώ!... Άνοίξα την πόρτα μ' ένα άντικλειδί!... Και τώρα, άς τελειώνουμε!... Δεν έχω καμιά δουλειά με σάς, κύριε!... Ό'λα να συναντήσω κάποιον που μένει σ' αυτό το σπίτι. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:Εις το επόμενο

κροτομείου, που βρίσκονταν σε μια μικρή πόροδο πίσω από την Ιατρική Σχολή. Χωρίς να χάσει καιρό, ο Λεόν έτρεξε προς αυτή την πόροδο, που έκεινη την ώρα ήταν τελείως έρημη από διαβάτες. Σε λίγο στεκόταν μπροστά στον άριθμό 17 όπου όμως δεν ύπρχε καμιά ταμπέλα.

— Το μαχαίρι θα είναι μέσα στην αλλη, συλλογίσθηκε ο νεαρός ρεπόρτερ.

— Άλλά πώς θα εισχωρήσω αφού η πόρτα είχε κλειδωμένη; Να χτυπήσω το κουδούνι; Η καλύτερα να...!

Και πριν ακόμα συμπληρώσει τη σκέψη του, έβγαλε από την τσέπη του έναν κρίκο με κλειδιά και δοκίμασε να ξεκλειδώσει. Σε λίγο η πόρτα ήταν άνοιχτη κι ο ήρωας μας έμπαινε σ' ένα σκοτεινό και στενό διάδρομο. Βαδίζοντας άκροπο δίνει, προχώρησε στο βάθος, όπου δέκονε μια τζαμόπορτα.

Εξαφνα η πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθηκε στο κατώφλι της ένας γιγαντόσωμος άνδρας που κρατούσε μια λάμπα.

— Ποιός είναι; φώναξε ο άνθρωπος αυτός με βραχνή κι άγρια φωνή.

Ο Λεόν Ρούντ έδωσε τη συνθησμένη άπάντησή που δίνει όλος ο κόσμος και που δεν σημαίνει τίποτε:

— Έγώ είμαι! είπε.

— Έσύ!... Έσύ!... Και ποιός είσαι, σύ;

— Χμ!... Ξερόβηξε ο Λεόν... Είμαι εγώ... να... ο...!

Μα ποιός διάβολος είσαι και τί θέλεις εδω; έγρυλλισε ο γίγας. Πού πήγαίνεις; Μη κάνεις το βλάκα κι άπάντησε!...

Και άφίχνοντας τη λάμπα σ' ένα πεζούλι ο ένοχος του σπιτιού έσφίξε τις γροθιές του άπειλητικά λέγοντας συγχρότως:

— Μία γρήγορα, γιατί, άλλωώς θα σου σπάσω τα μούτρα.

Στο διάστημα αυτό ο Λεόν κατώρως να ξαναδέρη την ψυχράμια του.

— Ελάτε, κύριε είπε, μη θυμώσετε εμένα!... Και μη με περνάτε για λωποδότη!...

— Πας μπήκατε εδω μέσα; ρώτησε ο γίγας.

— Με άντικλειδί!...

— Και το όμολογείτε; Έκανε ο άλλος.

Ταυτόχρονα, με μίαν άστρα πιασά κίνηση έβγαλε από την τσέπη του ένα πιστόλι και το πρότεινε κατά τον νεαρό ρεπόρτερ.

— Όστόσο, ο τελευταίος δεν τρώμαζε καθόλου. Σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και είπε: — Και βέβαια το όμολογώ!... Άνοίξα την πόρτα μ' ένα άντικλειδί!... Και τώρα, άς τελειώνουμε!... Δεν έχω καμιά δουλειά με σάς, κύριε!... Ό'λα να συναντήσω κάποιον που μένει σ' αυτό το σπίτι. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ:Εις το επόμενο

κροτομείου, που βρίσκονταν σε μια μικρή πόροδο πίσω από την Ιατρική Σχολή. Χωρίς να χάσει καιρό, ο Λεόν έτρεξε προς αυτή την πόροδο, που έκεινη την ώρα ήταν τελείως έρημη από διαβάτες. Σε λίγο στεκόταν μπροστά στον άριθμό 17 όπου όμως δεν ύπρχε καμιά ταμπέλα.

— Το μαχαίρι θα είναι μέσα στην αλλη, συλλογίσθηκε ο νεαρός ρεπόρτερ.

Παλιά Πρωτοχρονιά

ΤΟΥ Κ. Τ. ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ

Ένας από τους πιο συμπαθητικούς τύπους της παλιάς αθηναϊκής νύχτας ήταν ο φανοκόρος του Δήμου, που υπήρξε και το πρώτο αξιοθρήνητο θύμα του ηλεκτροφωτισμού. Μετά την δύση του ήλιου και μόλις ξετυλιγόταν ο πρώτος σκιάς, ένας άνθρωπος με μία μπλούζα και ένα κασκέτο με ένα μαύρο κοντάρι, στην κορυφή του οποίου υπήρχε ένα φαναράκι άνοιγε από το ένα μέρος, έπεινε τρεχάλα τους δρόμους και άναβε τα φανάρια της πόλης, νυσταγμένα φανάρια που έκαιγαν με γκάζι. Ο ίδιος άνθρωπος όταν το σκοτάδι άρχιζε να υπαρκωρή γλύστραγε πάλι, σαν μυτηνιώδης σκιά με σα στούς δρόμους κρατώντας τώρα ένα άλλο κοντάρι που είχε ένα γάντζο επάνω και έσβηνε τα φανάρια.

Αυτός ο συγχροτισμός του με το φως και η μακρόχρονη συμβίωσή του με τη λάμψη, τον έκανε κάθε Πρωτοχρονιά από ετερόφωτο αυτόφωτο. Κάθε πρώτη του χρόνου ο άνθρωπος με την μπλούζα και με το άκτινοδόλο κοντάρι που έσείνετο σαν πελώρια λαμπάδα, δεν φώτιζε μόνο την πόλη αλλά σκορπίζε άφθονο και το πραγματικό φως. Κάτι κόκκινα, ή τριανταφυλλιά χαρτάκια έβγαζαν κάτω από την πόρτα για να σάε ευχηθούν με περιέργια τετράστιχα Χρόνια Πολλά για το Νέον Έτος. Την εποχή εκείνη όλοι αυτοί οι άνθρωποι που φορούσαν ένα κασκέτο και μία μπλούζα γινόντουσαν ποιητές, ο φανοκόρος, ο δόδοκαβριστής, ο νεοκράτης.

Σίτιχο, σέ αθλια Πρωτοχρονιάτικη καθορεύουσα διεκτραγωδούσαν τα βάσανα των ανθρώπων αυτών. Ο δόδοκαβριστής έλεγε περίπου τα εξής :

Με τη σκούπα αλώνω εις τους (ώμους) καθαρίζω πεζοδρόμια και δρόμους και σάς δίνω αλώνιαν ωραιότητα κι' υγείαν και εις έτη πολλά.

Τώρα πώς ήταν δυνατό με μια σκούπα που εύρισκετο διαρκώς στους ώμους να σκουπισθούν οι δρόμοι, αυτό το γνώριζε μόνο ο ποιητής με το κασκέτο και τη μπλούζα. . . .

Ο νεοκράτης περιέγραφε και αυτός τους κόπους που κατέβαλλε για να έχει πάντοτε νερό ή βρύση της γειτονιάς, που τότε όπως γνωρίζουν οι ιστορικοί είχε μόνο ένα «δάκρυ» το πρωί και δυο «δάκρυα» το απόγευμα. Έννοείται ότι για τη περισυλλογή των δυο αυτών δακρύων εστήνοντο καυγάδες από τις γειτονισσες γύρω απ' την κλαψού δημοτική βρύση. Το δραματικό όμως ύφος βρισκόταν μόνο στους στίχους του φανοκόρου:

Έν τω μέσω του Χειμῶνος κι' έν

Μοντέρνα Μαγειρική

Θα σας βοηθήσω σήμερα δια να ετοιμάσετε μια ωραία κρέμα, που θα άρεση εξαιρετικά σ' όλους σας. Καί πρώτα - πρώτα, σημειώστε με προσοχή τα μέτρα:

1) 2 όκ. γάλα 2 αυγά, 4 κουτάλια του γλυκού γεμάτα κόρν φλάουερ, 2 κουταλιές της σούπας κονιάκ, λίγα αμύγδαλα καθουρνισμένα, και 4—5 κουταλιές της σούπας ζάχαρι.

— Θα βάλω το γάλα να βράση μαζί με μία φλούδα από λεμόνι. Έν τω μεταξύ θα κτυπήσης τους κρόκους των αυγών με τη ζάχαρι καλά έως ότου άππρίσουν. Σε ένα άλλο δοχείο θα αναλύσης το κόρν-φλάουερ με λίγο κρύο γάλα ή νερό. Όταν το γάλα θα έχει βράση θα ρίχνης μία - μία κουταλιά από το γάλα μέσα στα κτυπημένα αυγά και θα τα γυρίσης διαρκώς ώστε να ψηθούν καλά. Όταν θα έχεις ρίξει αρκετές κουταλιές θα κατεβάσης το γάλα από τη φωτιά και θα χύσης μέσα με το ένα χέρι τα αυγά σιγά - σιγά και με το άλλο χέρι θα τα άνακατώσης κανονικά για να μην ψηθή το αυγό και κόψη ή κρέμα. Έπειτα θα το βάλης πάλι στη φωτιά και θα το άνακατώσης επί δύο έως τρία λεπτά. (Η φωτιά δεν πρέπει να είναι πολύ δυνατή). Άφου λοιπόν το γυρίσης για λίγο θα ρίξης σιγά - σιγά το κόρν φλάουερ, (που θα έχεις προηγουμένως ζεστάνη ρίχνοντας μερικές κουταλιές από το μίγμα και θα άνακατώσης διαρκώς για να μη σβολιάσει) έως ότου πήξει. Όταν πήξει θα την κατεβάσης από την φωτιά και θα της ρίξης 2 κουταλιές της σούπας κονιάκ, και θα την άνακατώσης πάλι. Έπειτα θα κτυπήσης τα άσπράδια μαρέγγα σφιχτή και όταν θα έχει μισοκρυώσει ή κρέμα θα τα ρίξης με προσοχή και θα τα άνακατώσης και αυτά καλά και θα την σερβίρης σε ποτήρια ή πιάτα παγωτού. Από πάνω βάζεις λίγα αμύγδαλα καθουρνισμένα και χονδροκοπανισμένα. Άν έχεις μάλιστα και λίγο σαντιγύ θα είναι πολύ καλύτερα.

(τῷ μέσω των άνέμων Κι' έν τῷ μέσω της θυέλλης και (υπό του ψύχους τρέμων 'Υπό άσπρα τεβλίμμένα κι όμι- (χλώδεις ούρανοὺς Σας άνάπτω τούς φανούς Καί ώς Προμηθεύς σοφός διανέμω σ' όλους φῶς Καί εις έτη πολλά.

Ο άνθρωπος με την μπλούζα και το κασκέτο έπίστευε ότι ήτο και όλίγον Προμηθεύς. Δυστυχώς, οι φωτιζόμενοι δεν έσκέφθησαν να τον δέσουν εις τον Καύκασον. Ήταν όμως τόσοσν συμπαθητικός ποιητής εκείνος της Παλιάς Αθηναϊκής νύχτας! Εφορούσε κασκέτο. Άλλά το κασκέτο εκείνο ήταν κάπως καλλίτερο από την τεράστια ποιητική ρεμπουμπλικά, που ένεφανίσθη λίγο αργότερα στα κεφάλια των ποιητών που δεν υπήρξαν ποτέ φανοκόροι, αλλά μόνο φωτοσθίσται.

Τ. ΜΩΡΑΙΤΙΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΥΔΡΟΔΙΑΛΥΤΕΣ

Του παιδίατρου Κ. Ν. ΖΕΡΒΟΥ

Μας μένει να δοῦμε την βιταμίνη Β. Η βιταμίνη αυτή δεν είναι απλή όπως οι προηγούμενες, μά ένα σύμπλεγμα όλκληρου βιταμινών, από την Β1 έως την Β6, και κάθε μερα μαθαίνουμε και άλλες από την ίδια σειρά.

Η πρώτη ένδειξις για την ύπαρξή της εΐτανε μία άρρώστεια που πάθαιναν στην Άπω Άνατολή, όσοι έτρεφότο αποκλειστικά με καθαρισμένο ρύζι, και που παρουσίαζε νευρικά συμπτώματα, παραλύσεις, πόνους και άλλοτε μεγάλα οίδηματα που πολύ συχνά ήσαν θανατηφόρα. Όσο, έτρωγαν το ρύζι με τη φλούδα, το πτύουρο, δεν πάθαιναν τίποτε. Ήταν εύκολο λοιπόν να καταλάβουν πως ή φλούδα του ρυζιού είχε μία ουσία προστατευτική, μία βιταμίνη. Στα 1926 οι Χημικοί ανέκαλύψαν και άπεμόνωσαν την βιταμίνη αυτήν, που είναι ή Β1 ή Άνευρίνη. Είνε ένδιαφέρον να ζήρη κανείς τον τρόπο της δράσεώς της, για να καταλάβη άκόμη μία φορά τον θαυμαστό μηχανισμό της φύσεως. Στον φλοιό του ρυζιού, του σιταριού κι άλλων δημητριακών, ή φύσις έδωλε την βιταμίνη αυτήν, ίσια - ίσια για να βοηθή στην πέψή τους. Άμο λοιπεί ή βιταμίνη Β1 ή κατεργασία των άλευρωδών γενικά εις τόν όργανισμόν μας σταματά σ' ένα σημείο, που οι ουσίες είναι δηλητηριώδεις για τα νεύρα και τούς ιστούς. Καί σάς φέρνω ένα παράδειγμα: όπως για να δράσει ο μούστος υπάρχει ανάγκη της καγιάς, που την χρειάζομαστε επίσης για ν' άνεβή το ψωμί, έτσι και οι οργανισμός μας για να άφομοίωση τις τροφές χρειάζεται την βιταμίνη αυτήν, που περιέχεται σε μεγάλη ποσότητα στην μαγιά της μύρας.

Συνήθως παίρνουμε τη βιταμίνη αυτή μαζί με την τροφή μας από τα δημητριακά, — σάρι, βρώμη, κριθάρι, σίκαλη — καθώς και από τα όσπρια, την ντομάτα, το σπανάκι, την πατάτα. Επίσης τη βρίσκουμε στο κρέας, το σπκότι, το αυγό, το γάλα. Στα άλευρα όταν είναι έντελώς καθαρά, δεν υπάρχει γιατί ο φλοιός, το πτύουρο δηλαδή, έχει φύγει. Νά ένας από τούς λόγους που θεωρούμε πιο υγιεινό το μαύρο ψωμί.

Στην δια σειρά είναι ή βιταμίνη Β2 ή λακτοφλαβίνη, που χρησιμεύει στην θρέψη και στην άνάπτυξη του όργανισμού — ή αντιπελαγρική βιταμίνη που προστατεύει από την πελάγρα, άρρωστεια γενική ή δερματική. Είναι άκόμη ή βιταμίνη Β6, για την οποία λένε πως ή έλλειψή της δημιουργήσε τις χιονίστρες που πάθαμε όλοι στην πείνα του χειμῶνα του 1942 και που φαίνεται πως όταν λείπει προκαλεί άπνιες, νευρικότητα, λιποθυμίες.

Στην ίδια σειρά, υπάρχει και μία άντιαναιμική ής ποῦμε βιταμίνη, που προλαμβάνει και θεραπεύει την κακοήγη άναμία.

Όλη την σειρά των βιταμινών αυτών την βρίσκουμε όπου και ή βιταμίνη Β1 και δεν χρειάζεται να τις ψάχνουμε χωριστά κάθε μίαν.

Από τις λίγες λεπτομέρειες αυτές καταλαβαίνετε ότι το σύμπλεγμα της βιταμίνης Β έχει μεγάλη σημασία για τόν όργανισμό μας. Γι αυτό άλλωστε είναι ή βιταμίνη της μόδας στην σημερινή θεραπευτική. Του Παιδίατρου Κ. Ν. ΖΕΡΒΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μ' αγαπούσες λοιπόν;..

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

Οποτε ο Ζεράο Μπανσέλ ήτανε μόνος τον κυριεύε κάτι σαν βύθισμα της ψυχής και ή θέλησή του παρέλυε τελείως. Ένόμιζε ότι το πνεύμα του έδραπέτευε και πήγαινε να συναντήσει δυο βελούδινα μαύρα μάτια κι' ένα τρυφερό στοματάκι όπου άνθιζε, σαν κόκκινο τριαντάφυλλο, ένα γλυκό χαμόγελο. . .

Σιγά - σιγά, τα δυο αυτά μάτια και το γλυκό αυτό χαμόγελο μεγάλωναν, μεγάλωναν και στο τέλος ο Ζεράο έδλεπε, με τα μάτια της φαντασίας του, το αγαπημένο πρόσωπο της Μάρθας.

Για να πούμε την αλήθεια ο Ζεράο άγάπησε τη Μάρθα από τη μέρα που την έχασε. Χρόνια όλκληρα είχε ζήσει κι' έοχασή μαζί της στο ίδιο γραφείο. Η στενή αυτή έπαφή είχε άναπτύξει άνάμεσα τους ένα στερεό πνεύμα συναδελφσύνης. Το άμοιβαίο συναίσθημα που τούς συνέδεε ήταν άνάμικτο από έκτίηση, έμπιστοσύνη και άνυπόκριτη φιλία.

Συχνά, μετά τη δουλειά, έπιαναν την κουβέντα και ο Ζεράο διαπίστωνε με μίαν εύχαιστη έκπληξη ότι ο τρόπος με τον όποιον έκριναν οι δυο τουε το κάθε τι και οι προτιμήσεις τους ήσαν οι ίδιες. Συλλογίζονταν :

— Η μικρούλα αυτή είναι χαριτωμένη και σοβαρή. . . Τυχερός όποιος την πάσει. Ποτέ του δεν σκέφθηκε να έρευνήση βαθύτερα μέσα στην ψυχή του.

Και τώρα, ο Ζεράο θυμότανε. "Ήτανε κάποιος βοάδου. . . Στην άοχή, δεν είχε αντίληψη τίποτε. . . Αργότερα και μάλιστα τον πόλν άργότερα, φαναήσαν στη νηή μη του όλες οι λεπτομέρειες αυτής της σκηνης. . .

Το βραδάκι εκείνο, ή Μάρθα μπήκε πολλές φορές στο γραφείο του, χωρίς άφορη. και στριφνούριζε γύρω από το τραπέζι του, τακτοποιώντας τάνα τα χαρτιά του, που δεν είχαν άνάγκη από τακτοποίηση. Στο τέλος την ώρα που θα έφευγε, ή Μάρθα ξαναμπήκε στο γραφείο του Ζεράο. Εκείνος, χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από το γραψιμό του, ρώτησε μηχανικά:

— Τι συμβαίνει Μάρθα; Έχεις άνάγκη από καμιά πληροφορία;

Η κοπέλλα ψιθύρισε με φωνή που μόλις άκούγονταν:

— Όχι, κύριε Ζεράο, αυτό που έχω να σας πω είναι πολύ σοβαρό, για μένα τούλάχιστον. . .

— Σε άκούω, λοιπόν! . . . έίπε ο Ζεράο πρόσχαρα άφινοντας την πένα του.

Εκείνη γύρισε το κεφάλι προς το παράθυρο και έίπε :

— Αυτὸν τὸν μὴνα παντρεύομαι. . . Καί φεύγω από το γραφείο. . .

Πώς μπόρεσε ο Ζεράο να γελάσει και να πη αυτό το έίπε ;

— Μα αυτό είναι πολύ εύχαιστο μικρούλα μου. . . Σου εύχομαι κάθε εύτυχία, όπως σου άξίζει άλλως τε. . .

— Εύχαιριστά, κύριε Ζεράο. . . Σας εύχαριστά πολύ ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε ή κοπέλλα.

Ό! . . . Άν την πρόσεχε περισσότερο ο Ζεράο! . . . Πόσο ήταν άοχή ή Μάρθα εκείνη την ώρα. . . Άλλά δεν το πρόσεξε όσο έπρεπε. Καί δίνοντας το χέρι του, της έίπε :

— Καλή τύχη, λοιπόν Μάρθα! Καί να είσαι βεβαία ότι θα αισθανθώ πολύ την έλλειψή σου. . .

Με τα μάτια της φαντασίας του, έδλεπε το αγαπημένο πρόσωπο της Μάρθας. . .

μπροστά του, όταν ή Μάρθα έγκατέλειπε το γραφείο. Στην άρχή ο Ζεράο αισθανότανε κάτι σαν δυσφορία, όπως όταν χάνουμε κάτι που το έχουμε συνθίσει πολύ. . . Ύστερα, ή άνησυχία αυτή πήρε μορφή πιο συγκεκριμένη. . . Αισθανότανε γύρω του κάποιο κενό που τον άπεμόνωνε από τόν κόσμο, και που κάθε μέρα μεγάλωνε περισσότερο. Χωρίς να το θέλη άναζητούσε τη Μάρθα, το χαμόγελό της την ψυχική γαλήνη που είχε, τόν καιρό της συνεργασίας τους.

Η δουλειά του φαίνότανε τώρα άχαρη. . . Το μαλό του δεν ήταν ικανό για τίποτε. . . Ό! Πόσο την αγαπούσε! . . . Τώρα μονάχα το είχε καταλάβει. . . Τώρα που την έχασε. . .

— Είχα την εύτυχία μέσα στα χέρια μου και δεν τώξερα, έλεγε πολλές φορές μέσα του. . . Την κρατούσα στα χέρια μου και την άφησα να μου φύγει! . . .

Πέρασαν δυο χρόνια. Ο Ζεράο δεν είχε λάβει ούτε μία φορά, νέα της Μάρθας. Καί ούτε έπέδωξε να μάθη. Στις ατέλειωτες, όμως, ώρες της μοναξιάς του, ο νοῦς του έτρεχε διαρκώς κοντά της. . . Τι νάχε γίνει ; . . . Που την πήγε ο άνδρας της; . . . Ήταν εύτυχισμένη; . . . Καί. . . τόν θυμότανε καμιά φορά αυτόν τόν Ζεράο ;

Ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς. . . Βράδυά που όλος ο κόσμος διασκεδάει και που ο καθένας ζητεί να βοεθή με τα πρόσωπα που αγαπά για να χαρή μαζί τους τόν έρχομό του καινούργιου χρόνου. Ο Ζεράο έκανε μοναχός του για βόλτα στα μεγάλα μπουλβάρ κι' έπείσσεψε, με άργό βήμα, στο διαμέρισμά του. . . Ήθελε ν' άργήσει επίτηδες για να μη βοεθή πάλι, σκλαβός της ατέλειωτης μοναξιάς, που έννοιωθε γύρω του. . .

Ένας φίλος του παντρεμένος και με παιδιά τόν είχε καλέσει να περάσουν μαζί τη βραδυά. Ο Ζεράο, όμως άρνήθηκε. "Ήξερε ότι, βλέποντας μια τρυφερή οικογενειακή συνάντηση θα έννοιωθε άκόμη περισσότερο.

Στο δρόμο συναντούσε ζευγάρια που βάδιζαν άγκαλιασμένα. . . Οι γυναίκες φορούσαν άωωρες γούνες και οι άνδρες ήσαν φωταωμένοι με βέματα. . . Τα παιδάκια κρατούσαν τα πρωτοχρονιάτικα δώρα

τους. . . Στα πρόσωπα όλων έδιάβαζε τη χαρά και την εύτυχία. . .

Ο Ζεράο αισθανόταν τόν έαυτό του σαν εξόριστο από αυτή τη γενική χαρά, που πλημμύριζε το Παρίσι. . . Κάποια στιγμή, μπήκε σ' ένα καπνοπωλείο για ν' αγοράση τσιγάρα. . . Βγαίνοντας, σταμάτησε στο πεζοδρόμιο για ν' άνάψη. Ξαφνικά, σήκωσε το κεφάλι του. Για μία στιγμή, έμεινε σαν μαρμαρωμένος με το άναμμένο σπύρτο στο χέρι χωρίς να νοιώσει ότι καιγότανε το δάκτυλό του. Μπροστά του στεκόταν ή Μάρθα !

— Έσύ ; της έίπε. Έσύ είσαι Μάρθα; Καί την κύτταξε, χωρίς να μπορεί ν' άσθρώση άλλη λέξη. Τ' ατύα του βοούζαν, τα γόνάτα του λύνιζαν. . . Η Μάρθα δεν είχε καθόλου άλλόθεν. . . Μονάχα που ήταν λίγο άδυνατισμένη και πιο χλωμή.

— Καλησπέρα Κ. Ζεράο έίπε, άπλώνοντας το χέρι της.

— Καλησπέρα Μάρθα άπάντησε ο νεός. Καί με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή, ρώτησε :

— Πώς είσαι; . . . Περνάς καλά; . . . Είσαι εύτυχισμένη ;

— Η Μάρθα χαμογέλασε με πικρία — Εύτυχισμένη; . . . Πώς θα μπορούσε να είμαι, εύτυχισμένη ;

— Μα ο άνδρας σου ;

— Η κοπέλλα φώναξε μ' ένα τραχύ τόνο!

— Δεν είμαι παντρεμένη. . .

Ο Ζεράο αισθάνθηκε κάτι σαν ζάλη. . . Το κεφάλι του γύριζε. . . Στηρίχθηκε στον τοίχο γιατί έννοιωσε ότι θα έπεφτε.

— Πώς; . . . Δεν είσαι παντρεμένη; . . . όταν έφυγες, μου έίπες ότι. . . Θυμάσαι ;

Εκείνη έστρεψε το κεφάλι της για να μη τόν βλέπη και έίπε βιαστικά:

— Όχι. . . σάς είπα ψέμματα όταν σας άπεχαιρέτησα πριν δυο χρόνια. . . Κανένας άνδρας δεν υπήρχε στη ζωή μου. . .

— Άλλά τότε γιατί αυτό το ψέμμα; ρώτησε ο Ζεράο

Η Μάρθα ψιθύρισε:

— Γιατί. . . Δεν μπορούσα πια άλλω! . . .

— Ήθελα να μάθω. . .

— Τι ήθελες να μάθης, Μάρθα ;

— Ήθελα να μάθω τη σκέψη σας. . . Τι σκεπτόσουν για μένα Ζεράο. . .

Ο Ζεράο αισθάνθηκε ν' άνεβαίνει μέσα του ένα όρημητό κύμα χαράς.

— Μάρθα! φώναξε. Είναι αλήθεια; . . . Μπορώ να το πιστέψω; . . . Μ' αγαπούσες ;

Εκείνη δεν άπάντησε αλλά σήκωσε το κεφάλι της και τόν κύτταξε κατάματα. Τα μάτια της ήσαν βουρκωμένα. Καί αυτό αποτέλεσε την πιο εύχαιτη άπάντησή στην ερώτησή του. . . Εκείνος την έπίσπεσε από τούς ώμους και βύθισε το βλέμμα του μέσα της.

— Μ' αγαπούσες; . . . Μ' αγαπάς άκόμα; . . . Μαθε, λοιπόν ότι αυτά τα δυο χρόνια υπέφερα πολύ Μάρθα. . . Δεν σε έχασα ούτε στιγμή. . . Καί τώρα, βρίσκεσαι μπροστά μου έλεύθερη! . . .

— Ναί έλεύθερη, Ζεράο! . . .

Την άρπαξε από τούς καρπούς των χεριών και την τραβήξε προς το στήθος του. — Μάρθα έίπε. . . Άν έγώ υπέφερα σ' αυτό είμαι εγώ ο ένοχος. . . Έσύ όμως. . . Έσύ! . . . Ό! Πώς θα κάνω να με συγχωρήσεις. . . Υπάρχει τρόπος ;

Εκείνη τόν κύτταξε μ' ένα τρυφερό βλέμμα και έίπε:

— Ναί υπάρχει τρόπος Ζεράο. . .

Τώρα, είμαι βεβαία ότι δεν θα δυσκολευθής πολύ να τόν βοήθεις.

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 31.

ΚΡΗΤΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗ

Η Κρητική δημοτική λογοτεχνία έχει επισκιασθή στη συνείδησή μας από την έντεχνη λογοτεχνία του «Ερωτόκριτου», της «Θυσίας του Αβραάμ», της «Ερωφίλης» και των άλλων γνωστών έργων της Βενετοκρατίας στην Κρήτη.

Η δημοτική όμως λογοτεχνία έχει να μας χαρίσει μεγάλους θησαυρούς ανθρωπισμού και τέχνης. Οι δημιουργοί της δεν είνε βέβαια σοφοί και πολυταξιδευμένοι λογιοί, δεν ξέρουν την Γαλλική Λογοτεχνία της εποχής τους, όπως ο ποιητής του «Ερωτόκριτου», δεν έχουν διαβάσει την Παλαιά Διαθήκη, όπως ο ποιητής της «Θυσίας του Αβραάμ», δεν έχουν γνωρίσει τους αρχαίους τραγικούς, όπως ο Χοροτάσης της «Ερωφίλης». Είνε όμως άνθρωποι, αφοσίωτοι, με αγνές και στέρεες ψυχές, γι αυτό ζουν με βαθύτητα και καθαρά βλέμμα την ζωή τους. Κληρονόμοι καθώς είνε επί πλέον μιας μεγάλης παράδοσης αισθητικής και ήθικης καλλιέργειας, όταν εκφράζονται—λένε λόγια βαθύτατης σοφίας και άρετης.

Ένα τέτοιο παράδειγμα άμεσης καλλιτεχνικής δημιουργίας είνε το μεγάλο έπος του Δασκαλογιάννη, που δεν είνε δυστυχώς όσο θα έπρεπε γνωστό. Αποτελείται από 1032 άμοιοκατάληκτους δεκαπεντασύλλαβους στίχους και έχει για θέμα του την Έπανάσταση του Δασκαλογιάννη το 1769 έναντι των Τούρκων. Ποιητής του είνε ο Μπαρμπά Πεντζελιάς από το χωριό Μαυρί των Σφακιών, τυρκόμαχος στίς Σφακιανές μάδρες.

Ο Μπαρμπά Πεντζελιάς ήταν αγρόμαχος, είχε όμως από τον Θεό το μεγάλο δώρο της ποίησης και είχε ακόμη μέσα στην ψυχή του ανύπνωτο τον πόνο για τα πάθη του Δασκαλογιάννη και των Σφακιανών το 1769.

Κοιμισμένος στίς πλαγιές των Σφακιανών βουνών, όταν έβασκε τα πρόβατα ή όταν ξεκουραζόταν, στα γλέντια και στίς αθιβαές, πολλές φορές θα έπαιρνε το λυράκι του και θα τραγουδούσε τον Δασκαλό τον Γιάννη. Εύτυχως για μας βρέθηκε κοντά του ο Ίωση Γιοπαντράς Σκορδούλης, που έφερε γράμματα, είχε μαζί του «μπένιχα» και καλαμάκια και βάλθηκε να μεταδώσει στους μεταγενέστερους τον πόνο του Μπαρμπά Πεντζελιά.

Η δουλειά του ήταν να ερμηνεύει γαλακτοφόρα πρόβατα, τις ώρες όμως που δεν είχε τί να κάνει έπαιρνε μαζί του τον Μπαρμπά Πεντζελιά και εκεί καθισμένοι και οι δύο τους κάτω από μια αγριοχαρουπίτ, ένα πριν ή ένα κυπιαρίζον και ψηλαγαντεύοντας τις αιματώδεις πλαγιές των Λευκών Όρεων, ο ένας υπαγορεύοντας και ο άλλος γράφοντας, μας χάρισαν ένα από τα ωραιότερα δημιουργήματα της νεοε-

ληνικής λογοτεχνίας.

Ο Δασκαλογιάννης από την Ανάπολη των Σφακιών ήταν από τα μέσα του 18ου αιώνα και πέρα μία από τις πιο ξεχωριστές προσωπικότητες της Κρήτης. Πλούσιος και πολυτάλαντος ειδεμένος έμπορος, θερμός πατριώτης, ευγενικός στην ψυχή και στους τρόπους του, είχε γίνει ο αγαπημένος όχι μόνο της Κρήτης αλλά και όλου του υπόδουλου Έλληνισμού. Ο καύμος της σκλαβιάς του Γένους έκαιγε και την δική του την ψυχή όπως και όλων των άλλων Ελλήνων, γι αυτό και δεν ήταν τίποτε άλλο που να το σκέφτεται τόσο πολύ, όσο η Έπανάσταση και η Έλευθερία.

Γι αυτό και όταν η Ρωσία έστειλε στον υπόδουλο Έλληνισμό τον μισθοφόρο της τυχοδιώκτη Όρλωφ, ο Δασκαλογιάννης ήταν από τους πρώτους που λογάρισε τα σχέδια του Όρλωφ ως μέσο για την έλευθρία της Ελλάδας.

Τα γεγονότα είνε γνωστά. Ο Έλληνισμός από τον βορρὸ πόνο της σκλαβιάς, πήρε στα σοβαρά την απάτη της Αικατερίνης και του Όρλωφ πως τάχα η Ρωσία θα βοηθούσε την Ελλάδα αν επαναστατούσε κατά του Σουλτάνου. Και ο μὲν Έλληνισμός επαναστάτησε, η Ρωσία όμως αδιαφόρησε, και το αποτέλεσμα ήταν να επσκομίσουν άγριες σφαγές στο Μωριά και στην Κρήτη.

Την ιστορία ειδικότερα του Δασκαλογιάννη είνε που μας άγγιζει, το έπος του Μπαρμπά Πεντζελιά.

Θεέ μου και δός μου φώτιση, καρδιά σαν το παγάνι να κάσω να συλλογιώ τον Δάσκαλο τον Γιάννη. Θεέ μου και δός μου λογισμό, καί μπόρεση ν' άσχιζω, τον Δάσκαλο τον Εσκουρτό πικρά να τραγουδάω.

Ο Δασκαλογιάννης ύστερα από συνενώσεις που έκανε με τον Ήγεμόνα της Μολδοβλαχίας και τον Μπέν της Μάνης, έστειλε μηνύματα σε όλους τους προύχοντες των Σφακιών να μαζευτούν για να το συζητήσουν. Στη σύσκεψη που έγινε, μερικοί που ή δεν είχαν έμπιστοσύνη στη Ρωσία ή ήξεραν την δύναμη των Τούρκων, ζήτησαν να τον μεταπέμψουν. Μπροστά όμως στην έπιμονή του και για να μη φαίνονε δειλοί, συμφώνησαν στο τέλος μαζί του.

Και κείνοι άποκριθήκασι, πως θε να τ' άκουθούσι, στη Ρωμισμένη τον άσχηρό δλο, να πολεμούσι. «Δάσκαλε Γιάννη σπούδαζε και κάμε δι,τι σ' άρεσει πριχού σπώκει η Τουρκιά στρατό να μας σπένει. Μά εμείς έτοιμοι ν' είμαστε στον πόλεμο να μπόρμε την Κρήτη από τα βάσανα, λύτερη να τη δώμε. Άρματα δεν μας λείπουντα

Δύο προβλήματα που ζητούν την λύσιν των

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ένας κακοποιός μπήκε στο σπίτι του δόκτορος Χ. ειδικού σε μελέτες επί της ατομικής ενέργειας, παραβιάζοντας την κλειδορία της εξώπορτας. Εφθασε έως το εργαστήριο και έπωφελομένους της απουσίας του δόκτορος, έφωτογράφησε όλα τα σχέδια των πειραμάτων του, χωρίς να έγγισ τίποτε. Η άστυνομία δεν άνευρε κανένα άλλο ίχνος, έκτος από την παραβιασμένη κλειδορία. Η ανάκρισις συνεχίζεται. Τι έχετε να πητε πάνω σ' αυτό;

ΟΙ ΣΑΚΚΟΙ ΜΕ ΤΟ ΑΛΕΥΡΙ

Ένας μωλυνάς έχει 9 σάκκους αλεύρι και ο κάθε σάκκος έχει κι ένα νούμερο από το 1 έως το 9. Τους τοποθετεί λοιπόν εις τρεις σειρές ανά 3 εις κάθε σειράν ως εξής: Εις την πρώτην σειράν τους σάκκους με τους αριθμούς:

7. — 2. 8.

Εις την δευτέραν σειράν τους σάκκους με τους αριθμούς:

1. 9. 6.

Και εις την τρίτην σειράν τους σάκκους με τους αριθμούς:

3. 4. — 5.

Αν πολλαπλασιάσετε τον αριθμό του ζεύγους των σάκκων της πρώτης σειράς (28) με τον αριθμόν του μεμονωμένου σάκκου (7), θα έχετε τον αριθμό 196. Τον ίδιο αριθμό αριθμό που σχηματίζουν οι τρεις σάκκοι που βρίσκονται, τοποθετημένοι στη δεύτερη σειρά. Αν πολλαπλασιάσετε ένωσ τον αριθμό του ζεύγους των σάκκων της τρίτης σειράς (34) με τον παραπλεύρως των σάκκων (5) δίδει δι τον αριθμό 196 της δευτέρας σειράς αλλά τον αριθμό 170.

Πώς πρέπει να τοποθετήσετε τους σάκκους ώστε άμωδωτερα τα ζεύγη των αριθμών πολλαπλασιάζομενα με τον αριθμό του σάκκου που βρίσκεται στο πλάι των να δίνουν τον ίδιο αριθμό των σάκκων της δευτέρας σειράς;

Τις άπαντήσεις στα δύο αυτά προβλήματα θα τις βρήςτε κάπου σ' αυτό το τεύχος.

και χρήματα είνε πλήθια, την Παναγία θάχουμε και το Χριστό βοηθεία.»

Έτσι λοιπόν οι Σφακιανοί άποφασίζουν την επανάσταση. Ο Δασκαλογιάννης στέλνει εκ μέρους των προεστών μίαν άναφορά στον Σουλτάνο και του γράφει:

«Η νά σηκώσει την Τουρκιά από τα τρία κάστρο, η θα του κάνει πόλεμο κι ούλα θα του χαλάσει.»

Την άναφορά και τις προετοιμασίες της μαζαίνει ο Πασάς της Κρήτης και έτοιμάζει στρατό. Στο μεταξύ φτάνει και η άναφορά του Δασκαλογιάννη στο Σουλτάνο, που παραγγέλλει άμεσα στον Πασά, στέλνοντάς του μαζί και ισχυρές στρατιωτικές και ναυτικές δυνάμεις:

«Ούλους τσοι πρώτους των Σφακιών, δεμένους να μου φέρεις. Να μου τσοι πιάσεις ζωντανούς,

κανένα μη σκοτώσεις, μπιστάγκωνα κι άρμαθιστούς έπτά να τσ' άπορώσεις. Και δεύτερό μου βασιλιά θά σ' έχω στο ντιβάνι, αν θά μου φέρεις ζωντανό τον Δάσκαλο τον Γιάννη να τον ιδώ στο πρόσωπο, στο μπόλι κι όμορφα του γιατί πολλά μου το παινούν περίσσια τ' όνομά του.»

Ο ποιητής άφηγείται έπειτα τις προετοιμασίες των Σφακιανών και των Τούρκων. Οι Σφακιανοί πατάνε τα Τουρκο-

χώρια, καίνε τα σπίτια, άνεβάζουν στα βουνά τα γιδωποβάτα και άναγκαίζουν τους άγάδες να κλειστούν κατατομαγμένοι στα τρία κάστρο, των Χανιών, του Ρεθύμνου και του Ηρακλείου.

Στο μεταξύ φτάνουν και οι Τούρκοι, ξεμπαρκάρουν στη Σούστα ενώνοντας με τον στρατό του Πασά και ξεχύνονται προς τα έπάνω. Η πρώτη μάχη δίνεται στο σελί της Κράτης, η δεύτερη στο λαγκό του Κατρέ και από εκεί οι Τούρκοι φτάνουν, έινοντας άδιάκοπα μάχας στη χώρα των Σφακιών.

«Σάββατο μέρα φτάξασι εις τα Σφακιά τη χώρα που η γής κι ο κόσμος έτρεμεν από τα μοιρολόγια.

Η μιά κλαίγε τον άντρα της, η γί άλλη τον υγιό της. Κι η γιάλλη τον άφέντη της κι άλλη τον άδερφόν της.»

ΤΟ ΤΕΛΟΣ: Εις το προσεχές.

Σε κοινή εικονογραφημένη έκδοση έκκυκλοφόρησε το διβλίο της συνεργάστριας του περιοδικού μας και του Ραδιοφωνικού Σταθμού Δ. ΠΟΥΛΙΤΣΗ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ
ΚΙ' ΕΝΑ ΚΑΙΡΟ...

Δέκα λαϊκά παραμύθια για παιδιά. Είναι ένα εύχρηστο άνώνυμο γι' άγόρια και κορίτσια

● ΚΙΤΑΝΤΙΝΑ ●

Ένα παραμυθένιο παλάτι για τους πολυεκατομυριούχους

Κανένα παλάτι στον κόσμο δεν ξεπερνάει σε μυθώδη πολυτέλεια το γιγαντιαίο αυτό οικοδόμημα που ονομάζεται «Κιταντίνα» και που βρίσκεται στη Βραζιλία.

Κτισμένο στην κορυφή ενός βουνού, μέσα σ' ένα παραδεισένιο κήπο, το Κιταντίνα είνε ένας άνεμευμένος τόπος για τους πολυεκατομυριούχους! Και ο πιο ιδιότροπος και ο πιο έκκεντρικός Κροίσοσ του κόσμου μένει σαν μαγεμένος εκεί μέσα και δεν βρίσκει το παραμικρό που να τον έκνευρίσει. Όλες οι έπιθυμίες του και οι πιο παράλογες ικανοποιούνται στο λειπτό.

Το παλάτι αυτό στοίχισε 12 εκατομμύρια δολάρια. Ο ίδιος κτήτης του Ίωακείμ Ρόλλα, που άρχισε τη σταδιοδρομία του κάνοντας τον άγνωστό, σκοπεύει να ξεδέσει άλλα 8 εκατομμύρια για να το κάνει ακόμα πιο πολυτελές!

Η ιστορία του Ρόλλα, του «μουλαρά» όπως τον ονομάζουν και σήμερα οι Βραζιλιάνοι, είνε καταπληκτική. Ο τετραπέρατος αυτός χωρικός μὴν έχοντας σκοπό να ζήσει όλα του τα χρόνια, κάνοντας τον άγνωστό, έκανε ζωή πολύ σκληρή με μεγάλες στέρησης, για να μαζέψει λεπτά. Όταν οι οικονομίες του έγιναν άρκετά μεγάλες, άπεφάσισε να διακινδυνεύσει την τύχη του στή ρουλέττα.

Σταθηκε τυχερός. Η τύχη τον εύνοησε σκανδαλώδως, ενώ γύρω του πολλοί εκατομμυριοεχοί που έχασαν όλα τους τα λεπτά, αυτοκτονούσαν.

Αφού συγκέντρωσε ένα μεγάλο πόντο, σαν έξυπνος που ήταν έγκρατέλης το παιγνίδι, κι άγρόρασε ένα καζίνο. Έότερα άγόρασε δεύτερο, κατόπιν τρίτο και στο τέλος είχε κάτω από τον έλεγχό του όλες τις σάλλες παιγνιδιού της Βραζιλίας. Τον άνώμασαν «Βασιλέα της ρουλέττας».

Η φιλοδοξία του όμως δεν σταματούσε μέχρι εδώ. Διότι είχε στο νου του το παλιό παιδικό του όνειρο: Να κτίσει στην κορυφή ενός ψηλού βουνού ένα παλάτι, όπως το φανταζόταν. Και προς τον σκοπό αυτό συγκέντρωνε διαρκώς χρήματα.

Όταν είδε ότι η περιουσία του έσχημάτισε ζεπενοσίσε και τις πιο άσισδοξες προβέψεις του, πούλησε όλα τα καζίνα του συγκεντρώνοντας έτσι κι άλλα βουνά από χρυσάφι.

Τι τυχερός αλήθεια και σ' αυτό το ζήτημα! Έξη μήνες μετά την πώληση των καζινών του, ψηφίσθηκε στη Βραζιλία ένας ύψιστος νόμος που άπηγόρευε τη λειτουργία όλων των χαρτοπακτικιών λαχών!

Πολύ γρήγορα, χάρις στα άνεξάντλητα πλούτη του, ο Ρόλλα είδε το παιδικό του όνειρο να πραγματοποιηθεί. Το Κιταντίνα έπαινε να είνε άναιρο κι έγινε πραγματικότητα. ... Κτισμένο στο ψηλότερο σημείο ενός βουνού, δεσπόζει έ-

πιβλητικά. Όλα τα μπαλκόνια και τα παράθυρά του βλέπουν σε άπόσταση πολλών χιλιομέτρων. Το θέαμα που απλώνεται γύρω από το παλάτι είνε κάτι περισσότερο από μαγευτικό. Οι γύρω λόφοι και οι άναρίθμητες κοιλάδες έχουν μεταβληθή σε άληθινούς παραδεισούς, με σπάνια δέντρα και λουλούδια και με τεχνητούς καταράκτες. Στην μεγάλη τραπεζαρία του Κιταντίνα, μπορούν να γευματίσουν άνετα 800 άτομα. Τα σερβίτσια του φαγητού είνε από κινέζικη πορσελάνη. Ψαφισμένα όλα με το χέρι από μεγάλους καλλιτέχνες της πολετίας. Τα ασημικά είνε όλα άσθεντικά παλά, άγορασμένα από συλλογές και από Μουσεία. Στο μπάρ μπορούν να παρουν το όρεκτικό τους συγχρόνως 1200 άτομα!

Για την ψυχαγωγία των πελατών υπάρχουν επίσης 12 γιγαντιαίες αίθουσες με μπαλιάρδα και τραπεζαρία του μπριτζ, του θαλιού κλπ. Ο,τι παιγνίδι ζητήσει κάθε πελάτης, το έχει. Έκτος φυσικά, από τυχερά παιγνίδια.

Ειδική άεροπορική συγκοινωνία έξυπηρετεί τους πελάτες του μυθικού αυτού ξενοδοχείου κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να έχουν κάθε μέρα στη διάθεσή τους όλες τις έφημερίδες του κόσμου, καθώς και όποιο βιβλίο σε όποιονδήποτε γλώσσα ζητήσουν, από κάθε χώρα.

Στους άπεραντους κρεμαστούς κήπους του Κιταντίνα υπάρχουν τεράστια γι' άκόλα, για ποδόσφαιρο, για πόλο, για πατινάζ, σίνες για κολύμπι, τεχνητές λίμνες με θελουβένιες άμμουδιές. Για τις άμμουδιές αυτές χρειάστηκε να μεταφερθούν τόννοι άμμου από το Ρίο Ιανέιρο. Υπάρχουν επίσης και ειδικές λίμνες για κωπηλασία, ιστιοπλοία, ψάρεμα κτλ.

Οι καλλιτεροί ηθοποιοί της Αμερικής προσκαλούνται στο Κιταντίνα και δίνουν ειδικές παραστάσεις. Υπάρχει καλίστα και άίδουσα κινηματογράφου, όπου ο Ρόλλα έξησφάτισε την πρώτη προβολή πολλών ταινιών του Χόλλυγουντ, πριν ακόμα προβληθούν στίς αίθουσες του Μπροντουαί!

Φυσικά όλα αυτά ακριβοπληρώνονται...

Στην άπραντη κορυφή του Κιταντίνα υπάρχει άληθινή μυρμηγκιά από μαγεύρους και μαγισσάκια. Οι άμαγισσοί μόνο είνε 600 και τελούν υπό τη γενική διεύθυνση του Ίωακείμ Γκαμπριέλλο Κοντε. Ότι φεγγιτό βελήσκει κανείς, από το «μερόκαρμπορντ» το θνικό φαγητό των Σουηδών, μέχρι το «ντοννέρ - κρεμπι» της Ανατολής θά το έχη. Τα ορούτα, τα λαχανικά, το γάλα και τα πουλικά προέρχονται όλα από τα άγροκτήματα του Ρόλλα. Επίσης θά ψάρεα, από τα έδκτητα ιχθυοποεία του.

Φυσικά οι πελάτες του ξενοδοχείου αυτού πρέπει να έχουν

‘Ο πομπός κ’ η «καρδιά» του

Του κ. Γ. ΜΑΡΙΝΟΥ

Από τα πρώτα βήματα της πολιτισμένης του ζωής, έπιτακτική αισθανθηκε την ανάγκη ο άνθρωπος να στέλνει μηνύματα στους γείτονές του και να τα στέλνει γρήγορα. Οι δρομείς πρώτα, οι καβαλλάρηδες έπειτα χρησιμοποιούνταν για άγγελιαφόροι. Δρομείς έφερε στην Αθήνα το μήνυμα της νίκης του Μαραθώνος. Οι φωτιές άργότερα, χρησιμοποιούνταν για να ειδοποιούν τους γειτονικούς λαούς όταν παρουσιάζονταν κάποιος κίνδυνος. Με φωτιές ειδοποιήθηκαν οι γειτονικές χώρες της Ισπανίας όταν η άρμάδα σαλπάρισε για τον διάπλου της Μάγχης. Φυσικά όλοι αυτοί οι τρόποι της μεταβίβασης μηνυμάτων χρειάζονταν πολλή καιρόν και η άπόσταση που κάλυπταν ήταν περιορισμένη.

Τα πράγματα άλλαξαν ριζικά με την άνακάλυψη του ηλεκτρισμού. Δεν πέρασαν ούτε έκατο χρόνια από τότε που για πρώτη φορά ο Μόρς παρουσίασε στην Αμερική την πρώτη τηλεγραφική του συσκευή. Η έξελξη από την ήμερα εκείνη ίσαμε σήμερα ήταν ραγδαία. Τα έναέρια σύρματα, και τα υποβρύχια καλώδια που συνδέουν σήμερα τις διάφορες χώρες του κόσμου, μετρούντα, σε χιλιάδες χιλιόμετρα. Στην ένσουματο τηλεγραφία διαδίδομε ένα μικρόν πόνον ένεργείας από τη μιά άκρη του σύρματος στην άλλη για να μεταδώσουμε τα σημεία που θέλουμε.

Στα υποβρύχια καλώδια, που το πόνον της ένεργείας που χρησιμοποιείται είνε ακόμα πιο μικρό, μεταχειρίζομαστε ρεύμα έναλλασσόμενης μορφής, αλλά πολύ μικρής συχνότητας, 15 περίπου περιόδων το δευτερόλεπτο. Στις μικρές αυτές συχνότητες, δηλ. σχεδόν η ηλεκτρική ένεργεια που στέλνεται από το χειριστήριο φτάνει στο μηνάνημα λήμους.

Αν όμως σ' ένα κύκλωμα, η συχνότητα του έναλλασσόμενου ρεύματος αύξηθι πολύ, τότε μέρος της ηλεκτρικής ένεργείας εγκαταλείπει το κύκλωμα και διαφεύγει στο έξω.

Υπάρχει βέβαια κάποια σημαντική διαφορά: η συχνότητα των παλμών της καρδιάς μας είνε ελάχιστη σε σύγκριση με τη συχνότητα των ταλαντώσεων του άσσυμπτου. Μία ανθρώπινη καρδιά πάλλει κατά μέσον όρον με 80 παλμούς το δευτερόλεπτο. Ένας πομπός χρειάζεται καρδιά που να πάλλη από 20.000 ίσους (!) εκατομμύρια φορές το δευτερόλεπτο, άνάλογα με το μήκος κύματος που χρησιμοποιεί.

Αλλά κάποιο σοβαρό ζήτημα προκύπτει εδώ: Το κύμα που στέλνει κάθε πομπός πρέπει να είναι άκριβες και σταθερό κι αυτό εξαστάται από την τελειότητα του κυκλώματος ταλαντώσεων. Προκειμένου για ένα πομπό βραχέων κυμάτων παράγουμε άκριβη μία χαμηλή συχνότητα πόνων και πάλι εύκολο να την κροτήσουμε σταθερά, χρησιμοποιώντας κα-

κύλωμα και διαφεύγει στο διάστημα χωρίς να ξαναγυρίζη ποτέ πια στην πηγή του. Αυτή είνε η άκτινοβολούμενη ένεργεια.

Στα συνήθη κυκλώματα φωτισμού, που η συχνότητά τους περιτρέφεται στίς 50 περιόδους το δευτερόλεπτο, το πόνον της ένεργείας που άκτινοβολείται είνε πάρα πολύ μικρό για να μετρηθι. Αλλά αν η συχνότητα αύξηθι και το ρεύμα διατηρηθι σταθερό, όλο και περισσότερη ένεργεια άκτινοβολείται. Και αν η συχνότητα φτάση το μισό εκατομμύριο περιόδους ή και περισσότερες, τότε η άκτινοβολούμενη ένεργεια μπορεί να φτάση σε μεγάλες άποστάσεις.

Έκείνοι λοιπόν που μας ενδιαφέρει σ' έναν πομπό άσσυμπτου είνε να έχουμε στη διάθεσή μας ηλεκτρική ένεργεια ύψηλης συχνότητας για να μπορούμε ν' άκτινοβολή από την κεραία. Η ύψηλή αυτή συχνότητα πετυχαίνεται, μ' ένα κύκλωμα ταλαντώσεων, ένα κύκλωμα δηλαδή, που τα κύρια συστατικά του είνε η άσπεταγωγή και η χωρητικότητα.

Το κύκλωμα αυτό σε συνδυασμό με τη θερμιοκή λυγία, παράγει ηλεκτρικούς παλμούς που τους λέμε «ταλαντώσεις» ή «ύψιςυνα ρεύματα». Για να συντηρούμεν στη ζωή και για να μπορούμε η καρδιά μας, με τις συστολές και διαστολές της, να συμπληρώνη τον κύκλο της κυκλοφορίας από το αίμα μας, είνε άπαραίτητο να εισάγουμε τροφές στον οργανισμό μας. Άλλα τόσο για να μπόρ η «καρδιά» του πομπού να παράγη άδίοκοπτα τις ταλαντώσεις που είνε άπαραίτητες για τη λειτουργία του, έχει ανάγκη ν' άπορροφά ηλεκτρική ένεργεια.

Η θερμιοκή λυγία από κύκλωμα των ταλαντώσεων παίξει τον ρόλο των βαλβίδων της καρδιάς μας στο περίπλοκο κυκλοφορικό σύστημα που έχει δημιουργήσει η Φύση.

Υπάρχει βέβαια κάποια σημαντική διαφορά: η συχνότητα των παλμών της καρδιάς μας είνε ελάχιστη σε σύγκριση με τη συχνότητα των ταλαντώσεων του άσσυμπτου. Μία ανθρώπινη καρδιά πάλλει κατά μέσον όρον με 80 παλμούς το δευτερόλεπτο. Ένας πομπός χρειάζεται καρδιά που να πάλλη από 20.000 ίσους (!) εκατομμύρια φορές το δευτερόλεπτο, άνάλογα με το μήκος κύματος που χρησιμοποιεί.

Αλλά κάποιο σοβαρό ζήτημα προκύπτει εδώ: Το κύμα που στέλνει κάθε πομπός πρέπει να είναι άκριβες και σταθερό κι αυτό εξαστάται από την τελειότητα του κυκλώματος ταλαντώσεων. Προκειμένου για ένα πομπό βραχέων κυμάτων παράγουμε άκριβη μία χαμηλή συχνότητα πόνων και πάλι εύκολο να την κροτήσουμε σταθερά, χρησιμοποιώντας κα-

τάλληλη αὐτεπαγωγή καὶ χωρὶς τικότητα. Τὴ συχνότητα αὐτὴ τὴν πολλαπλασιάζουμε καὶ ἐνισχύουμε περνώντας τὴν ἀπὸ διαδοχικὰ στάδια ὡσὸτου φτάσουμε τὴ συχνότητα ποῦχει ὁρισθῇ γιὰ τὸν πομπό μας. Στὴν ἀκρίβεια καὶ σταθερότητα αὐτῆς τῆς συχνότητας στηρίζεται καὶ ὁλόκληρο τὸ σύστημα τῆς κατανομῆς τῶν κυμάτων στοὺς διάφορους Σταθμούς.

Ἐξωρα ἀπὸ τὴν τεχνητὴ αὐτὴ «καρδιά» θὰ μπορούσαμε νὰ χρησιμοποιήσουμε καὶ μιὰ φυσικὴ, ἄς τὴν ποῦμε καρδιά ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μικρὸ κομματάκι κρυστάλλου, ποῦ τὸ λένε χαλαζία. Τὸ κρύσταλλο αὐτὸ ἔχει τὴν καταπληκτικὴ ιδιότητα, ὅταν τοποθετηθῇ ἀνάμεσα ἀπὸ δύο μεταλλικὲς πλάκες στὶς ὁποῖες διαχετεύεται ρεύμα νὰ ἀλλάξῃ σχῆμα ἀνάλογα μὲ τὴς διαστάσεις καὶ νὰ προκαλῇ ταλαντώσεις ὡσιμῆς συχνότητας. Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἡ φυσικὴ αὐτὴ «καρδιά» εἶνε ἓνα πολὺ εὐαίσθητο ὄργανο καὶ ἐπηρεάζεται πολὺ ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιρικὴ πίεση καὶ θερμοκρασία, μὲ ἀποτέλεσμα κάποια ταχυπαλμία ἢ βραδυπαλμία ὥστε ὁ πομπὸς νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ τὴν ὠρισμένη του συχνότητα. Γιὰ νὰ κρατήσουμε ἀνεπηρέαστη τὴν «καρδιά» τοῦ πομπό μας ἀπὸ τὴς καιρικῆς μεταβολῆς τὴν διατηρούμε πάντα σὲ θερμοκρασία 50—55 βαθμῶν. Ἡ σταθερὴ αὐτὴ θερμοκρασία ἐξασφαλίζεται μὲ ἓνα ἡλεκτρικὸ κλίβανο ποῦ συνδέεται μ' ἓνα θερμοστάτη.

Ἀφοῦ τώρα, μὲ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλον τρόπο, φτιάσαμε τὴ συχνότητα ποῦ χρειάζεται ὁ πομπὸς μας πρέπει νὰ τὴν περάσουμε ἀπὸ διάφορα στῆδια ἐνίσχυσης. Σ' ἕναν πομπό βραχέων κυμάτων τύπου Μαρκόνι ποῦχομε ὑπ' ὄψει μας, στὸ πρῶτο στάδιο ἐνίσχυσης χρησιμοποιοῦται μιὰ λυχνία ποῦ ἐνισχύει 40 περίπου φορές τὴν ἰσχύ τῶν ταλαντώσεων. Ἐπειτα τὸ προϊόν αὐτῆς τῆς ἐνίσχυσης διαχετεύεται σ' ἓνα ζευγὰρι λυχνίας ποῦ ἀποτελοῦν τὸ δεύτερο στάδιο, καὶ ἀπὸ κεῖ στὸν κυρίως ἐνισχυτὴ ποῦ τὸν ἀποτελοῦν δύο τεράστιες λυχνίες ποῦ δέονται, στὴν ἀνοδὸ τους τάση 9000 βόλτ. Μετὰ τὸ τελικὸ αὐτὸ στάδιο ἐνίσχυσης, οἱ ταλαντώσεις μὲ καταπληκτικὴ πᾶσι ἰσχύ, διαχετεύονται στοὺς ἀγωγούς τροφодότης τῆς κεραίας ἀπ' ὅπου ἀρχίζουν πᾶσι τὸ ταξίδι τους στὸ ἀπείρο.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ υπενθυμίσουμε ὅτι ἡ ἀσύρματος ἐπικοινωνία σὲ κάθε τῆς μορφῆς, στηρίζεται στὸν συντονισμό μίᾳς σειρᾶς ἀπὸ κυκλώματα. Στὴν ἐξασφάλιση δηλαδὴ, σὲ κάθε κύκλωμα ὠρισμένων συνθηκῶν ποῦ θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν ν' ἀνταποκριθῇ σὲ μιὰ συχνότητα ὅταν ἀπὸ μιὰ ὁποιοδήποτε πηγὴ εἰσέρχεται στὸ κύκλωμα.

Ἄν π. χ. οἱ ταλαντώσεις ποῦ φεύγουν ἀπὸ ἓνα ὁποιοδήποτε στάδιο τοῦ πομπό, διαβιβασθοῦν στὸ κύκλωμα ποῦ ἀκολουθεῖ χωρὶς τὸ τελευταῖο αὐτὸ νὰναι συντονισμένο στὴ συχνότητα ποῦ πρέπει, τότε ἡ διαβίβαση τῶν ταλαντώσεων

σταματᾷ.

Διάφορα ὄργανα μέτρησης, τοποθετημένα στὰ διάφορα κυκλώματα τοῦ πομπό, ἐπιτρέπουν τὸν ἔλεγχο τῆς διαδοχικῆς μεταβίβασης τῶν ταλαντώσεων ἀπὸ τὴν «καρδιά» τοῦ πομπό ἵσαμε τὴν κεραία.

Αὐτὲς οἱ ταλαντώσεις εἶνε τὸ «φέρον κύμα» ὅπως λέγεται στὴ ραδιοτεχνικὴ γιὰτὶ πάνω του μεταφέρει τὰ μικροφωνικὰ κύματα ποῦ στέλνονται ἀπὸ τοὺς ραδιοθαλάμους στὴν περιπλάνησή τους σ' ὅλες τὶς γωνίες τῆς γῆς.

Εἴτε ἀπὸ ὁμιλητὴ εἴτε ἀπὸ τραγουδιστὴ, εἴτε ἀπὸ ὀρχήστρα προέρχονται τὰ μικροφωνικὰ κύματα, ἀφοῦ περάσουν ἀπὸ διάφορες ἐπεξεργασίες, μέσα στοὺς ραδιοθαλάμους φθάνουν στὸν Ραδιοπομπό. Ἐκεῖ ἐνισχύονται ἵσαμε τὸ κατάλληλο ἐπίπεδο καὶ διαβιβάζονται σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ στάδια ἐνίσχυσης τοῦ πομπό ὅπου γίνεται μίξη μὲ τὰ ὑψίσυχνα ρεύματα καὶ μαζί μ' αὐτὰ προχωροῦν πρὸς τὴν κεραία. Ἡ μίξη αὐτῆς τῶν ἡχητικῶν συχνότητων, ποῦ φτάνουν ἀπὸ τὸ μικρόφωνο, καὶ ποῦ συνήθως κυμαίνονται ἀπὸ 20—8000 περιόδους, μὲ τὴς ραδιοσυχνότητες, ποῦ ὅπως εἴπαμε φθάνουν ἑκατομμύρια περιόδους τὸ δευτερόλεπτο, εἶνε αὐτὸ ποῦ οἱ τεχνικοὶ λένε διαμόρφωση τοῦ ὑψίσυχνου κύματος.

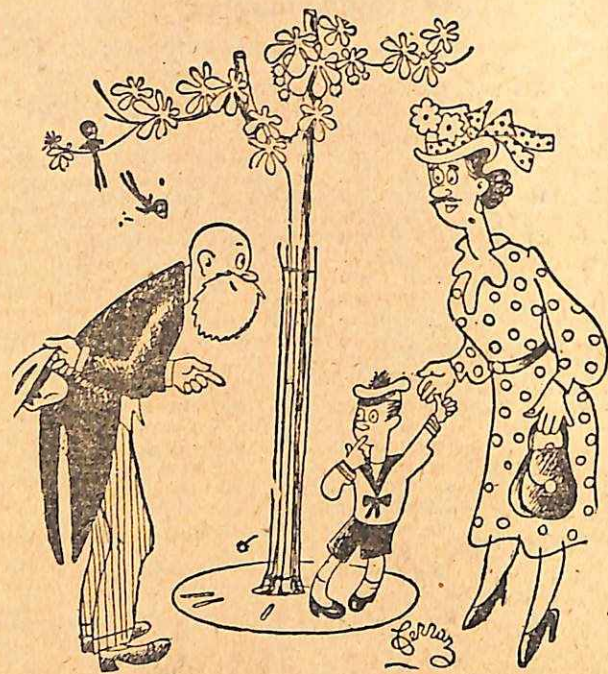
Ἡ διαμόρφωση αὐτὴ, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀποτυπώνονται, μπορούμε νὰ ποῦμε τὰ μικροφωνικὰ κύματα πάνω στὸ «φέρον κύμα» δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, ἀπὸ μιὰ ἀυξομειώση τῆς ἐντάσεως τοῦ «φερόντος κύματος». Ἐπὶ αὐτῇ ἂν δονήσουμε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο τὸ διασπᾶν ποῦ μᾶς δίνει ἕναν ἡχο μὲ συχνότητα 435 περιόδους τὸ δευτερόλεπτο ἢ ἐντάση τοῦ «φερόντος κύματος» θὰ ἀυξομειωθῇ 435 φορές μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο. Τὸ ὑψίσυχνο ρεύμα δένεχαι πᾶσι τὴν προτεινὴν του μορφή. Διαμορφωμένο τώρα ἀπὸ τὰ μικροφωνικὰ κύματα φτάνει στὴν κεραία μὲ ποικίλες ἀυξομειώσεις στὴν ἐντάση του καὶ ἀπὸ κεῖ πᾶσι ταξιδεύει στὸ ἀπείρο φέρνοντας πάνω του ὅλα τὰ στοιχεῖα τῶν ἡχῶν ποῦ ἀκούστηκαν μπροστὰ στὸ μικρόφωνο.

Ὅμοια, ὅπως μεταδίδεται ἡ φωνὴ μὲ τὰ ραδιοκύματα, μπορούν νὰ μεταδοθοῦν καὶ τηλεγραφικὰ σημεῖα τηλεφωτογραφίᾳς σχέδια μηχανικῶν καὶ ἀρχιτεκτονῶν, χρησιμοποιώντας φυσικὰ κατάλληλες βοηθητικὲς συσκευὲς γιὰ τὸ κάθε εἶδος.

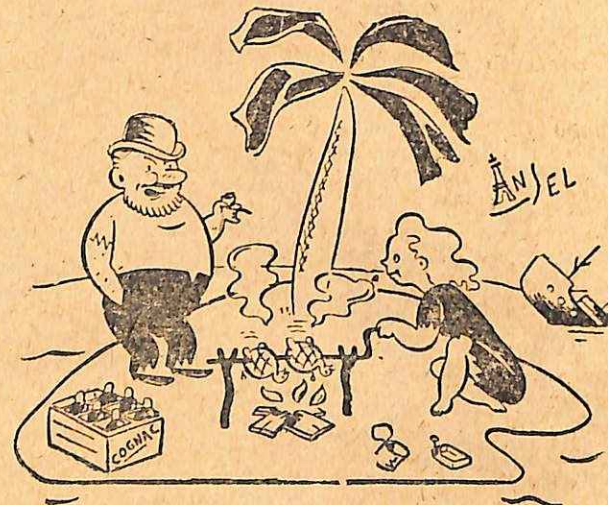
Ὅμως ὁ ἐρευνητὴς τῆς ἀνθρωπίνης προόδου στοχαστικὰ πολλὰς φορές σταματᾷ μπροστὰ στὰ ὅσα καταπληκτικὰ, τὰ τελευταῖα χρόνια ἐπιτεύχθηκαν καὶ ἀναρωτιέται: «Καλὰ ὅλα αὐτὰ; Ἀλλὰ μήπως γιὰ τὴν τραγικὴν τοῦ πολέμου καὶ τὸ μεταπολεμικὸ νῆος φταίει αὐτὴ ἡ πρόοδος;

Στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, μὲ τὴν κινικὴ φιλοσοφικὴ διάθεση θὰ μπορούσε ν' ἀπαντηθῇ καλῶς: «Γι' αὐτὰ δὲν φταίει ἡ τεχνικὴ πρόοδος, ἀλλὰ ἡ ἄνθρωπότης»...

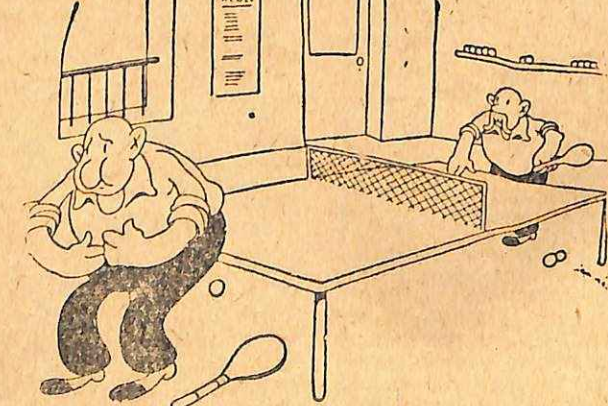
Τὸ γέλιο μας

— Ὁ γυιὸς σας, κυρία μου, σὰς μοιάζει καταπληκτικὰ! Ὅταν μάλιστα βγάλῃ... μουστάκια, θὰ εἶνε ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος!...

Ὁ πρῶτος ναυαγός: — Ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μᾶς στέλνουν ταξιδιωτικὰς περιστερὲς!...

— Μὰ σοῦ εἶπα, καὶμένε, νὰ μὴ παίξεις μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό... Τί σοῦ φταίω ἐγώ;...

Ἡ Λάτιρα τῆς Ἑβδομάδος

ΤΑ ΦΩΤΑ!...

Ἄσε πᾶσι τὰ γινάτια σου
Ἐγὼ, τὰ δυὸ τὰ μάτια σου
Γυρεύω νὰ χορτάσω
Τὰ μάτια σου τὰ Φ ὦ τ α,
Κι' ἀπόψε πρῶτα - πρῶτα
Μαζί τους θὰ γιορτάσω!

Κι' ἂν πάρω ἓνα φιλάκι σου
Ἄπ' τὸ γλυκὸ χεῖλάκι σου
— Ἐνα φιλὶ σου δὲς μου—
Τὸ βλέπεις, σὲ παρακαλῶ
Ἄκου λοιπὸν ποῦ σοῦ μιλῶ
Ἄν θῆς νὰ ἱδῷ τὸ Φ ὦ ς μου!...

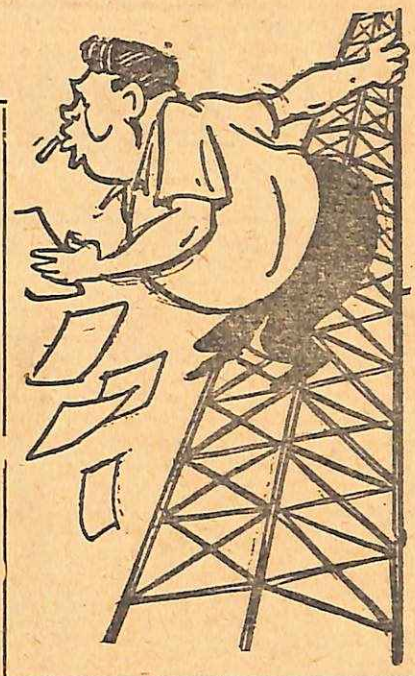
Τὸ θέλω ἀγάπη μου χρυσή
Θέλω νὰ μὲ κυττάξης
Τὸ νοιώθω πῶς μονάχα ἐσύ

Ἀξίζει νὰ γιορτάξης
Γιατὶ—ὅποιον θέλεις ρῶτα—
Γιορτάζουνε τὰ Φ ὦ τ α!...

Καὶ θὰ τὸ πῶ ἐκεῖ κι' ἐδῶ
Ὅτι γιὰ σένα τραγουδῶ
Ν' ἀκούσουν ξένοι καὶ γνωστοὶ
Ξανά καὶ πάλι ν' ἀκουστῇ
Ὁ πόθος ὁ κρυφός μου
Πῶς εἶσαι σὺ τὸ Φ ὦ ς μου!.

Μ' ἂν ἴσως—κι' ἄκου το καλὰ—
Νάξια μοῦ κἀνης παρδουλά
Καὶ σὲ στραδοκυττάξω
Τότε, γιὰ τύχη σου κακί,
Θὰ σοῦ ῥηθῇ φάπα ξαφνικῇ
Τὰ Φ ὦ τ α νὰ σοῦ ἀλλάξω!...

ΓΙΑΝΝ.

Ὁ Βάγγος

Προειδοποιήσις

Νομίζω μὲ μπηχτὲς
Μοῦ μίλησες προχτὲς
Θὰ στὸ υπενθυμίσω:
— Ἄν χάσω στὸ χαρτί
Ἡ μοῖρα τὸ ἀπαιτεῖ
Σ' ἀγάπη νὰ κερδίσω!

Γὸ πίστεψα κι ἐγὼ
Ἀλλὰ σοῦ ὁμολογῶ
Πῶς μ' ἔχει πιάσει φρίκη
Ὁ πόθος μου ὁ κρυφός
Δὲν βλέπει διόλου φ ὦ ς
Οὔτε καὶ χαρτζηλίκι!

Μὲ λόγια τρυφερά
Καὶ χάδια πονηρά
Πᾶψε νὰ μὲ φουσκώνης.
Ἀγάπη τί θὰ πῇ;
Σὰν βρίσκωμαι, ταπὶ
Νὰ μὲ χαρτζηλίκωνης!..
Γιὰ σκέψου τα ὅλ' αὐτὰ
Καὶ πὲς μου ὀρθά-κοφτά
Ἄν θῆς νὰ μ' ἔχης φίλο
Ἄλλοιῶς, μὲ μιὰ πυγμὴ
Φροντίζω στὴ στιγμή
Νὰ σὲ διαλοστείλω!..

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Τῶν Φώτων καὶ τῶν Ὑδάτων

Μεθαύριο ποῦ γιορτάζουμε τὴν Ἑορτὴ τῶν Φώτων
Ἡ Ἑταιρεία Πάσιερ θὰ πρέπει κατὰ πρῶτον

Σὰν γίνῃ νύξ ὀψία
Νὰ καταυγάσῃ τὰς ὁδοὺς μὲ πλήρη φωταγία!
Οἱ ἔραστοι ἄς κρύψουνε τὸν πόθο, τὸν κρυφὸ των
Δὲν θάβρουν μέρος σκοτεινὸ γιὰ τὸ ροινοβουδάκι
Σήμερον ἑορτάζεται ἡ Ἑορτὴ τῶν Φώτων
Κι οἱ δρόμοι θάναι φυσικά, πῶς φωτεινὴ λιγάκι

Σήμερον ποῦ γιορτάζεται ἡ Ἑορτὴ τῶν Φώτων
Πανηγυρίζουν μερικοὶ, μὲ γέλιο καὶ μὲ χάρι
Ποῦ ἔχουν στὸ περίφημο κεφάλι, τὸ σοφὸ των
Φαλάκρα περισπούδαστη, ποῦ λάμπει σὰν φανάρι..
Κι ἐνῶ πανηγυρίζεται τῶν Φώτων ἡ γιορτὴ
Ἄς ἐδῇ κι ἡ Σελήνη
Πεντάμορφη, πεντάχλωμη, ἀλλὰ καμαρωτὴ
Νὰ ἑορτάσῃ φυσικά, μαζί μὲ μᾶς κι ἐκεῖνη!..

Σήμερον ποῦ γιορτάζουμε τὰ Ὑδάτα, προσέτι,
Ἄς εὐχθῶμε ὅλοι μας πολλά—πολλά τα ἔτη
Στὴν Οὐλὲν ποῦ κατὰφερῃ γιὰ νὰ μᾶς ἐκνευρίσῃ
Μόνον τὸ μῆνα μιὰ φορά, ναχὴ νερὸ ἡ δροσὴ!

Εἰς τῶν Ὑδάτων τὴ γιορτὴ χαρὲς καὶ μπενετάδες
Γιορτάζουνε τῶν Ἀθηνῶν οἱ πλεῖστοι γαλατάδες
Καὶ μέσ' τὰ τόσα ἔξοδα ποῦ κάνουν, τὰ μεγάλα
Εἰς τὴς καρδιὰς τοῦ νεαροῦ, ρίχνουν καὶ λίγο γάλα!
Νερὸ τὸ ἀφιλότιμο, καὶ ποῦ καὶ ποῦ δὲν ρεῖ;
Πανηγυρίζουν μερικοὶ λαμπροὶ ταδεραρεῖοι
Καί, ὅπερ φυσικώτατον, ποῦ ρῶτημα δὲν θέλει
Διπλασιάζουν μὲ νερὸ, τὸ σῶμα στὸ βαρέλι!..

Καὶ ὅσοι γάλα πίνουνε, ὅσοι κρασάκι ποσούζουνε
Τὸ παίρνουνε ἀπόφραση ὅτι κακὸ δὲν κάνει
Καί, ἀδιαμαρτύρητα, χωρὶς τυχὸν νὰ σκούζουνε
Πίνουνε γάλα καὶ κρασί κι ὕμνου τὸν... Ἰορδάνη!..
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

...Καὶ ἡ Μανιώ

Πρόκλησις...

Εἶσαι πολὺ χαλδῶς
Κι ἀδίκως μὲ τρεῖδάς
Τὰ κέφια σου νὰ κάνω
Ἐπήρες, μὰ τὸ ναί,
Ψηλά τὸν ἀμανὲ
Μὰ ἐγὼ δὲν χολοσκάνω!..

Μοῦ φαίνεσαι ποῦ λὲς
Ὀλίγον τι χαλῆς
Καὶ βλάκας μὲ πατέντα
Καὶ τὸ «Σαράντα ἑφτά»
Δὲν τὰ σηκώνω αὐτὰ
Καὶ ἄσε τὴν κουδέντα!

Ἐγὼ ἂν σ' ἀγαπῶ
Δὲν ἔχω καὶ σκοπὸ
Νὰ σὲ καλοταίξω
Κι ἂν θέλῃς τράβ' ἄλλοῦ
Μὲ ὕψος ζιγκολοῦ
Ἐγὼ δὲν σ' ἐμποδίζω
Ἐγὼ μὰ μορφοειδῶ
Καὶ κόσμο καὶ νταουνῶ
Ἄν θέλω θὰ τὸν ἔχω
Μοῦ φέρνεις ἐμετὸ
Εὐθὺς σὲ παροῦτῶ
Καὶ σ' αὐτὴ πόρτα τρέχω.
Ἡ ΜΑΝΙΩ

Μετὰ τὸ μπακαρά...

Ἐ! Τί νὰ γίνῃ; Παίξαμε
Γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά
Στὸ μπακαρά ποῦ μπλέξαμε
Μείναμε δίχως φράγκο,
Μιὰ γκίνια λὲς καὶ ἄραξε
Κοντὰ μου μ' ἀπονιά
Καὶ δὲς τοῦ «ὀχτώ» καὶ δὲς τοῦ «ἐννιά»
Ἀγάπη μου, μᾶς τάραξε
Αὐτὸς ποῦ 'κανε μπάνκο!..

Ἀδέκαροι ἐμείναμε
Γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά
Στὰ κουτουροῦ τὰ δίνουμε
Κι οἱ δύο μας ὠρισμένως
Καὶ μοῦ 'δωσες τὸ χάπι μου
Μικρὴ μου μ' ἀπονιά
Πρῶτ-πρῶτ, Πρωτοχρονιά
Πῆγες μ' αὐτὸν, ἀγάπη μου,
Ποῦ ἦταν κερδισμένος!...

Τὰ Ἑκδρομικὰ Ἐωματεῖα μας

Ἡ «Ε.Ο.Φ.» Ἀθηνῶν

Μισή στήλη μὲ «ψιλὰ» στοὶ χεῖρα καταλαμβάνουν στίς ἐφημερίδες οἱ Κυριακάτικες ἐκδόσεις. Ὁ ἀρχαιότερος Ὀμιλος ὁ «Ἀττικός», ὁ «Πάν», ὁ «Οὐμλος Φίλων τοῦ ὑπαίθρου», οἱ «Φίλοι τῆς Ἀκτῆς», ἡ «Υπαίθριος Ζωή», ὁ «Κρυστάλλης» καὶ ἄλλα σωματεῖα κάνουν τὸ «γούγκ — ἐντ» στὰ βουνά καὶ τὰ δάση τῆς πατρίδος μας.

Δὲν εἶναι πρὸς μόδα. Οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Πειραιεῖς καὶ σιγὰ σιγὰ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων «παίρνουν τὰ... βουνά» γιὰ νὰ χαροῦν στὴ Φύση τὴν «Κυριακὴ ἀργία», νοιώθοντας τὴν ἀνάγκη τῆς ἐκδρομῆς Αὐτὴ τὴν ἀνάγκη ἀποδεκνύουν καὶ οἱ ἀναριθμητοὶ ὄμιλοι ποὺ δημιουργοῦν τὶς ἐξορμήσεις των.

Ἐνα ἀπὸ τὰ πρὶν παλαιὰ καὶ τὰ πρὶν ζωερὰ φυσιογνωμικά σωματεῖα εἶναι καὶ ἡ «Ἐνωσις Ὀρειβατῶν Φυσιολατρῶν» ποὺ καλλιεργεῖ μὲ εὐρύ ὄριζον τὴν ἀγάπη τὸν ὑπαίθρο. Ἡ δριμύτης πολλὰ χρόνια πρὸ τοῦ πολέμου κατ' ἀρχὴν σὺν ἐκδρομικοῦ ὄμιλου ὁ «Φοίνιξ» καὶ μετὰ τὸν καιρὸ πῆρε τὸ σημεῖον ὅτι νῦν ἀφ' ὅπου πλάτυνε καὶ τὶς δραστηριότητές της.

Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι οἱ κατασκευαστικὲς ποὺ σὲ μεγάλῃ ἔκτασι δημιουργεῖ κάθε κυλοκαίρι στὸ Ζωμπερι. Τὰ καλοκαίρια τοῦ 1945 καὶ 46 δύομιση χιλιάδες μέλη τῆς Ε.Ο.Φ. πέρασαν τρεῖς ἀξέχαστες βδομάδες στὸ ὑπαίθρο. Τὸ 1946 τετρακόσια παιδιά φιλοξενήθηκαν στὴ κτήμα Κάργα στὸν Ἀγ. Ἀνδρέα στίς κατασκευαστικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Ε.Ο.Φ. ποὺ δοχεῖται ἀπὸ τὴν «Οὐρα» καὶ τὸ Ὑπουργεῖο Προνοίας. Πολλὰ ἀπ' τὰ παιδιά αὐτὰ ἀποτελοῦν σήμερα τὸν πυρῆνα τῶν νεαρῶν ὀρειβατῶν.

Ἄλλα πεδία δράσεως τῆς Ε.Ο.Φ. εἶναι οἱ ἀθλοπαιδιές καὶ ὁ ἀθλητισμὸς στίβου. Στὶς κατασκευαστικὲς δημιουργήσεις καὶ θάυμαστος διὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ Μπάσκετ — μπόλλ καὶ μὲ τὴν ἐγκρίσιν τοῦ ΣΕΓΑΣ ἔγιναν πρὸ τριμήνου ἀγωνες «ἐβὰ» ἐπὶ δημοσίᾳ ὁδοῦ ποὺ εἶχαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία.

Ἡ Ε.Ο.Φ. ἐκτός ἀπ' τὸ φυσιογνωμικὸ τῆς περιεχόμενον φροντίζει καὶ γιὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀνάπτυξιν τῶν μελῶν της. Στὶς φυσιογνωμικὲς ἐξορμήσεις της δίνει μερικὲς φορές τὸ χρόνο καὶ τουριστικὸ χαρακτὴρ μὲ τὴν δημιουργίαν ἐορτῶν, στίς ὁποῖες συμμετέχουν καὶ ἐκλεκτοὶ καλλιτέχνες (Κολάσης — Γαλανός — Μπορλός).

Μιὰ τέτοια γιορτὴ εἶναι ὁ «ἑβὰ»

«ΕΒΔΑ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 36.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἐπεράτωσε τὰς ἐργασίας τῆς Σχολῆς Βασικῆς Ἐκπαιδεύσεως Βαθυφύρων Προσκόπων Ἀττικῆς τῆς Σχολῆς αὐτὴν παρηκολούθησαν ἐπίσης δαμφοφόροι ἐκ Κερκίρας, Ἰωαννίνων, Ζακύνθου καὶ Καΐρου. Πενήντα πέντε ἐν ὅλῳ Ὑπαρχηγοὶ καὶ Ἐφοροὶ, διαφορετικῶν ὁμάδων Ἐφορειῶν καὶ ἡλικίων εἰργάσθησαν καθ' ὅλην τὴν λειτουργίαν τῆς Σχολῆς μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχίαν, ἀντὶ λαμβανόμενοι πληρῶς ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἐπιπέδου τῶν γνώσεων των θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ὀρθὴ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας ἔχουν ἀναλάβει.

Εἰς τὰς ὀλίγας συγκεντρώσεις τῆς Σχολῆς αὐτῆς οἱ ἐκπαίδευμένοι ἐξήσαν τὴν πραγματικὴν προσκοπικὴν ζωὴν.

ποχαιρετισμὸς τῆς Θάλασσης» ποὺ γίνεταί πανηγυρικὰ κάθε Σεπτέμβριο. Παρόμοιες γιορτές ὅπως τῆς «Ἐλευθερίας καὶ τοῦ δόξους» ποὺ ἐγίνετο πέρυσιν ἡ τῆς «ἀνδοσιώσεως» δημιουργοῦν ρεῖμα ὑπαίθρου φίλων.

Οἱ μεγάλες ἐκδρομὲς στίς ἐλληνικὰς ἐπαρχίας εὐνοῦν τὴν σύσπρην καὶ ἐπαρχιακῶν τμημάτων φυσιολατρῶν. Τώρα ἡ Ε.Ο.Φ. ἔχει τμήματα στὴν Πάτρα, τὸ Ἀγρίνιο, στὰ Χανιά καὶ τὸ Ρέθυμνο. Τὰ δύο τελευταῖα τμήματα φιλοξένησαν τελευταῖα τοὺς Ἀθηναίους ἐκδρομικοὺς ποὺ ἀναρρίχθηκαν στὰ Λευκά Ὄρη καὶ στίς κορφές τοῦ Ψηλορείτη. Εἰδικῶς αὐτὴ ἡ τελευταῖα ἀνάβασις χαρακτηρίζεται ὡς ἡ μεγαλύτερη μεταπολεμικὴ πρὸς τὸ παρὸν βέβαια.

Τὸ τμήμα Ἀθηνῶν τῆς Ε.Ο.Φ. ἔδωκε καὶ τὸ περιοδικὸ «ΕΛΛΗΝΙΚΟ ὙΠΑΙΘΡΟ». Εἶναι ἕνα κομμοδανεισμὸ φυσιολατρικὸ ἐντυπὸ ποὺ τιμὰ τὴ χώρα μας καὶ αὐτοὺς ποὺ τὸ ἐκδίδουν.

Πρὶν κλείσω τὶς γραμμὲς αὐτὰς θὰ ἀναφέρω τὸν προσκεκλημὸν συμβόλιον ποὺ διευθύνει τὴν κίνησιν τῆς Ἐνώσεως Φυσιολατρῶν: Πρόεδρος: Π. Κυριακίδης, Ἀντιπρόεδρος: Ἀλ. Κνεκίπουλος καὶ Ι. Ἀναπολιτάνος, Γεν. Γραμματεὺς: Φ. Γελαδίου, Λογ. Εἰδ. Γραμματεὺς: Μ. Στε

«Δῶρο» ὁλὸν ἀδελφισμὸς μας

Μόνον σὰ «δῶρο» στὸν ἑλληνικὸ Ἀθλητισμὸ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ θαυμαστὸ ἐπιστημονικὸ καὶ ἱστορικὸ σύγγραμμα τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῆς Ἑθνικῆς Ἀκαδημίας Σωματικῆς Ἀγωγῆς κ. Τάκη Σακελλαρίου «ΕΛΛΑΣ — ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ». Ἡ ἱστορία αὐτῆς τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ αὐτὲς τὶς ἡμέρες στολισμένη μὲ ὠραιότατες πολυχρωμίες, τιμὰ τὸν συγγραφέα καὶ πλουτίζει τὴν ἀθλητικὴν μας βιβλιογραφία. Ὁ κ. Σακελλαρίου, μὲς ἔκανε τὸν καλύτερο «μπουναμά».

ΤΑ ΕΙΚΟΣΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΑΟΦ.

Τόση δράσις σὲ τόσο λίγα χρόνια! Τὸ «Φαληράκι» οἱ ἀθληταὶ τοῦ καὶ τὰ ἄλλα φίλαθλα μέλη του πρέπει νὰ ὑπερηφανεύονται γιὰ τὰ ὅσα ἀπέδωσε ὁ Ὀμιλος. Τὰ εἰκοσι χρόνια ποὺ γιγνώσκειται πρὸ ἡμερῶν, μὲ κάθε ἐπισημότητα, ὁ Ὀμιλος Παλαιῶν Φαληρέων εἶνε συνυφασμένα μὲ τὴν σύγχρονη ἑλληνικὴ ἀθλητικὴ προσπάθεια.

Ἐνα μεγάλο μέρος ἀπ' τὴν ἀθλητικὴν μας δάφνην στολίζει τὸ Σημεῖα τοῦ Λαμπροῦ Ὀμίλου. Τὴν ἀναγνώριση τῆς συμβολῆς αὐτῆς ἀπεδείκνυε ἡ παρουσία τοῦ Κράτους διὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῶν ὑπουργῶν, τῶν ἀθλητικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν φιλάθλων στὴ γιορτῇ. Κι' ὅσα ἀκούστηκαν ἐκεῖ ἦταν μιὰ ἐνθουσιώδης παρότρυνσις γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ «Φαληράκι» τὸν δρόμον του. Τὶ ἄλλο νὰ προσθέσουμε ἐμεῖς; Νὰ τοῦ ἐνυθούμε μὲ δύο λέξεις: «Πάντα ἐμπρός», γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ.

ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Πρῶτο τὸ «Ἐβδ. Ἀθῆναι» ἀνῆγγελε τὴν προσπάθειαν τοῦ Ε.Ο.Σ. νὰ δημιουργήσῃ νέους χιονοδρομικοὺς. Ἐνῶ γράφονταί οἱ γραμμὲς αὐτὲς οἱ χιονοδρομοὶ μας στίς πλαγιὰς τῆς Ζήρειας ἐξασκούνται, κι' ἀγωνίζονται. Τὰ «σκί» χάρις στὸν ἐνθουσιασμὸ ἀγνῶν φιλάθλων, ἀρχίζουν νὰ γίνονται κτήμα ὁλῶν. Ἰσως ἔτσι φθάσουμε μὲ ἀξιώσεις στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τῶν χειμερινῶν σπορ.

Τὸ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕCHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

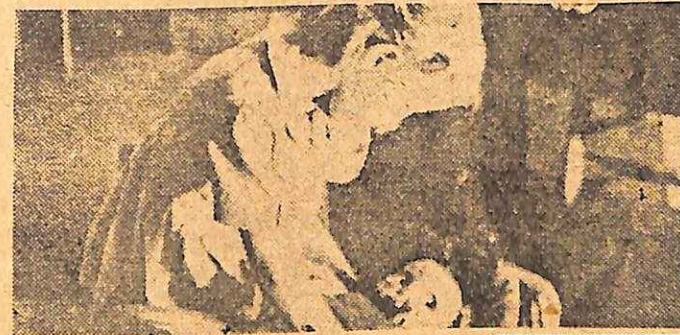

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΥΠΩΜΕΝΗ

Ἡ Ἑφημερίδα μας!

Ο ΠΑΙΔΟΚΟΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΕΝΤΙ ΤΟΥ

Πρωτοχρονιάτικο παραμῦδι

Χρονογράφημα

Βιτρίνες

Μεγάλος μπελάς, νὰ σὰς πῶ, τοῦτες οἱ πρωτοχρονιάτικες βιτρίνες. Ὅχι πῶς ἂν δὲν ἦταν αὐτὲς δὲ θάχα τὶς ἴδιες σκοτούρες, μὰ βρε παιδί μου, στέκονταν μπροστά τους σαστίξεις καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ προτοδιαλέξῃς. Ὅταν μάλιστα, ἔχεις, ὅπως ἐγώ, τόσο λίγα λεπτὰ στὴ τσέπη ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε γιὰ «ζήτω», τότε ἡ σαστισμάρα σου μεγαλώνει ἀκόμα πρὶν πολὺ. Τί νὰ πρωτοπάρῃς; Κάτι γιὰ τὴν μητέρα, κάτι γιὰ τὸν πατέρα, γιὰ τὴν γιαιά, γιὰ τὸ μεγάλο ἀδερφὸ γιὰ τὴν μικρὴν τὴν ἀδερφοῦλα, γιὰ τὸ κοριττιό, Μπαίνει ὁ Ἀν-Βασίλης μέσα στὴ σκοτεινὴν κόμαρα, πλησιάζει τὸ στολισμένον Δέντρο κι' ἀρχίζει ν' ἀδειάζει τὸ σακκούλι του.

Βγάζει πρῶτα ροκάρες, σφυρίχτρες καὶ μιὰ φισαριόμικα, καὶ τ' ἀκουμπάει ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ὑστερὰ μὲ πολλὴ προσοχὴ ξετυλίγει μιὰ ὑπερόπτη καὶ διστυχῶς δὲν κερδίζει τίποτα (δὲ βρισκόταν καὶ σεις πῶς εἶνε ἄδικο νὰ μὴ μὰς πλῆρουν στὸ σχολεῖο γιὰ τοὺς κόπους μας; Ἀς εἰπῇ) γι' αὐτὸ ποὺ λέει ἐφορμώστηκαν αὐτὴν ὅλην ὁικονομίαν ὅλον τοῦτο τὸ μήνα. Οὔτε κινηματογράφος, οὔτε γλυκὺ, οὔτε τραμ. Ποδαρόδρομος τὸ πρῶτο κι' ἅγιος ὁ Θεός. Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, εἶναι πολλὸ ἀστέρι τὸ ποσό ποὺ μάζεψα καὶ πολλὴ τραγικὴ οἱ τιμὲς στίς βιτρίνες. Τὴν παραμονὴν ὥρῃσιν κυριολογικὰ τοὺς δρόμους. Ἀνέβηκα τὴν Σταδίον, κατέβηκα τὴν Αἰόλου, ξαναβῆκα τὴν Σταδίον, κατέβηκα τὴν Πανεπιστημίου. Ἀπελπίσθαι. Δὲ μποροῦσα νὰ συμβιδίσω τίς ἐπιθυμίες μου μὲ τὰ λεπτὰ μου. Κατασπασμένους ἀπὸ τὴν κούραση πῆρα τὸ τραμ νὰ γυρῶ σπιτί. Τ' ἀπόγευμα θὰ ξαναβγαίνα. Μὰ νῦν μὲς εἶχε ξεκινήσει τὸ τραμ, βλέπω μπροστά μου μιὰ βιτρίνα ποὺ δὲν τὴν εἶχα δῆ πρωτύτερα. Μπᾶ! τὴν ξεσπάρω; Πῶς ἀμέσως ἀπὸ τὸ τραμ καὶ τρέχω κοντὰ της. Τί ὠραία πράγματα μὰ καὶ τί μικρὲς τιμὲς! Ἐκίκα ἀμέσως τὸ λογαριασμὸ. Ἐνα ὥραιο μαντήλι γιὰ τὴν μάνα μὲ θαυμάσια ταμποκέρα γιὰ τὸν πατέρα, παντοφάρες γιὰ τὴν γιὰ, μιὰ κούκλα τῆς ἀδερφοῦλας μου, ἕνα βιβλίο τοῦ ἀδερφοῦ μου, κι' ἄλλα, κι' ἄλλα ἔνα σωρὸν πράγματα καὶ περὶ σεύων φίλοι μου καὶ λεφτά! Μὲν πῶς μόλις ἔβλα τὸ χέρι στὴ τσέπη γιὰ νὰ πάρω τὰ λεπτὰ μου... Ἐμπρησα! Τὸν εἶχα πάρει ὁ κακομοῖρος μὲς στὸ τραμ. Ἄλλα νὰ ποὺ μοῦ ἦρε

Τάπ! τάπ! τάπ! Βαρεῖα καὶ κουρασμένα ἀκούγοντα, τὰ δῆματα τοῦ Ἀν-Βασίλη τὴν Παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονίας στὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ. Μπαίνει ὁ Ἀν-Βασίλης μέσα στὴ σκοτεινὴν κόμαρα, πλησιάζει τὸ στολισμένον Δέντρο κι' ἀρχίζει ν' ἀδειάζει τὸ σακκούλι του.

Βγάζει πρῶτα ροκάρες, σφυρίχτρες καὶ μιὰ φισαριόμικα, καὶ τ' ἀκουμπάει ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ὑστερὰ μὲ πολλὴ προσοχὴ ξετυλίγει μιὰ ὑπερόπτη καὶ διστυχῶς δὲν κερδίζει τίποτα (δὲ βρισκόταν καὶ σεις πῶς εἶνε ἄδικο νὰ μὴ μὰς πλῆρουν στὸ σχολεῖο γιὰ τοὺς κόπους μας; Ἀς εἰπῇ) γι' αὐτὸ ποὺ λέει ἐφορμώστηκαν αὐτὴν ὅλην ὁικονομίαν ὅλον τοῦτο τὸ μήνα. Οὔτε κινηματογράφος, οὔτε γλυκὺ, οὔτε τραμ. Ποδαρόδρομος τὸ πρῶτο κι' ἅγιος ὁ Θεός. Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, εἶναι πολλὸ ἀστέρι τὸ ποσό ποὺ μάζεψα καὶ πολλὴ τραγικὴ οἱ τιμὲς στίς βιτρίνες. Τὴν παραμονὴν ὥρῃσιν κυριολογικὰ τοὺς δρόμους. Ἀνέβηκα τὴν Σταδίον, κατέβηκα τὴν Αἰόλου, ξαναβῆκα τὴν Σταδίον, κατέβηκα τὴν Πανεπιστημίου. Ἀπελπίσθαι. Δὲ μποροῦσα νὰ συμβιδίσω τίς ἐπιθυμίες μου μὲ τὰ λεπτὰ μου. Κατασπασμένους ἀπὸ τὴν κούραση πῆρα τὸ τραμ νὰ γυρῶ σπιτί. Τ' ἀπόγευμα θὰ ξαναβγαίνα. Μὰ νῦν μὲς εἶχε ξεκινήσει τὸ τραμ, βλέπω μπροστά μου μιὰ βιτρίνα ποὺ δὲν τὴν εἶχα δῆ πρωτύτερα. Μπᾶ! τὴν ξεσπάρω; Πῶς ἀμέσως ἀπὸ τὸ τραμ καὶ τρέχω κοντὰ της. Τί ὠραία πράγματα μὰ καὶ τί μικρὲς τιμὲς! Ἐκίκα ἀμέσως τὸ λογαριασμὸ. Ἐνα ὥραιο μαντήλι γιὰ τὴν μάνα μὲ θαυμάσια ταμποκέρα γιὰ τὸν πατέρα, παντοφάρες γιὰ τὴν γιὰ, μιὰ κούκλα τῆς ἀδερφοῦλας μου, ἕνα βιβλίο τοῦ ἀδερφοῦ μου, κι' ἄλλα, κι' ἄλλα ἔνα σωρὸν πράγματα καὶ περὶ σεύων φίλοι μου καὶ λεφτά! Μὲν πῶς μόλις ἔβλα τὸ χέρι στὴ τσέπη γιὰ νὰ πάρω τὰ λεπτὰ μου... Ἐμπρησα! Τὸν εἶχα πάρει ὁ κακομοῖρος μὲς στὸ τραμ. Ἄλλα νὰ ποὺ μοῦ ἦρε

Ξαναβάζει ὁ Ἀν-Βασίλης τὸ χέρι του στὸ σακκούλι καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα ἑλάνιο Καρδουθραύστη μ' ἕνα πελάσιο ρυθμιζόμενον καλὸν καὶ μ' ἕνα ἀσπρὸ ἀτλάζωτο φουστάνι. Τὴν ἀκουμπάει προσεκτικὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι, κι' ἡ κούκλιτσα φωνάζει χολιάρικα καὶ συρτά :

— Μα-μὰ ἄ ἄ !

Ξαναβάζει ὁ Ἀν-Βασίλης τὸ χέρι του στὸ σακκούλι καὶ βγάζει ἀπὸ μέσα ἕνα ἑλάνιο Καρδουθραύστη μ' ἕνα πελάσιο ρυθμιζόμενον καλὸν καὶ μ' ἕνα ἀσπρὸ ἀτλάζωτο φουστάνι. Τὴν ἀκουμπάει προσεκτικὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι, κι' ἡ κούκλιτσα φωνάζει χολιάρικα καὶ συρτά :

— Μα-μὰ ἄ ἄ !

Τώρα ποὺ σὰς τακτοποῖ ἡσυχία, νὰ καθήσεται φρόνιμα καὶ νὰ μὴν θάλατε τοικοδομᾷ ! Νὰ μὴν κινεθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν σας, γιὰ τὸ χάρος εἶνε στένος κάτω ἀπ' τὸ Δέντρο καὶ λίγο νὰ κινεθῇ, θὰ πέσει κάτω καὶ θὰ χτυπήσεται !

Σὰν εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, πῆρε ὁ Ἀν-Βασίλης τὸ σακκούλι του καὶ ἀνέβηκε πρὸς τὴν γιαιά.

Μιὰ καλύτερη ἰδέα: Καὶ τὸ ἀπὸ γευμα ἀγάρῃ ἕνα μπουκέτο φρέσκα λουλούδια καὶ στολισὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο τραπέζι μας. Δῶρο γιὰ ὅλους μαζί. Κι' ὅχι μόνο αὐτὸ. Κι' εὐχὲς κι' ὑποσχέσεις γιὰ καλύτερα δῶρα, ὅταν θ' ἀρχίσω νὰ κερδίζω καὶ νὰ λεπτὰ μόνος μου.

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ

ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΑ

Τούτη μόλις τὴν αἰγὴ ἀπ' τ' αὐτὰ τοὺς ἔχουν βγῇ τὰ πουλάκια τὰ καμμένα καὶ εἶνε τόσα δὰ μικρά, σὲ βελούδινα φτερά, καὶ ὀλοκίτρινα ντυμένα.

Κι' ἔχουν πρῶτη τους δουλειὰ μόλις βγοῦνε τὰ πουλάκια καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἰδοῦνε, νὰ κυττάζουν γιὰ φαγί, νὰ σκαλίσουν τὴ γῆ, σκουληκάκια γιὰ νὰ βροῦνε.

Καὶ ἡ κλώσσα σὰν καλὴ μητερούλα, στὴν αἰγὴ, καὶ στὸν κῆπο τὰ πηγαίνει καὶ στὰ τέτοια αὐτὴ σοφῇ, πῶς νὰ βροῦνε τροφὴν τὰ ὀδῇ καὶ τὰ μαθαίνει.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐχει ρολόγι μέσα στὸ κεφάλι του ;

Ἐνας νεαρὸς Ἀμερικανὸς ὀνομαστὴ Τζακ Χούσμαν, ἡλικίας δέκα ἔξ ἐτῶν, ἀπασχολεῖ ἐξαιρετικὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ τοὺς γιατροὺς τῶν Ἰνδιάνων Πολιτειῶν. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει καταπληκτικὴ νευρασθενία καὶ ἀπὸ ἐναν παράξενο καὶ ἀνεξήγητο ρυθμικὸν κρότον ποὺ ἀκούει μέσα στὸ κεφάλι του, σὰν νὰναι ρολόγι ! Ὁ κρότος αὐτὸς ἀκούεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐνας μάλιστα γιὰ σπρὸς τὸν ἀκούει καὶ ἀπὸ τὴν λεγόμενη τὸ ἀκατάπαυστον αὐτὸ τὴν — τὰ εἶνε δύο φορές ταχύτερο ἀπὸ τὸν σφυγμὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὶς ροκάρες, τὶς σφυρίχτρες καὶ τὴν φισαριόμικα κι' ἀρχισαν ἔνα νὰ τραβᾷ γλέντι. Μὰ ἔφηνε καὶ ἕνα μικρούλης τοὺς φώναζε :

— Κυττάχτε, παιδιά κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι !

Ἐσκύψαν τὰ παιδάκια καὶ σήκωσαν ἀπ' τὸ πάτωμα ἕνα ἀξιοθαύμητο Καρδουθραύστη μὲ σπασμένη μὴν καὶ ἕνα φασουλὴ ποὺ κρατοῦσε στὸ ἕνα τοῦ χέρι ἕνα σπασμένον βολὴ καὶ στ' ἄλλο τὸ μισὸ δοῦλο.

Κι' ἡ κούκλιτσα βλέποντας τὰ χεῖρα τῶν δύο συνταδῶν τῆς εἶπε μὲ τὴ λεπτὴ φωνίτσα της :

— Αὐτὰ παθαίνουν αὐτοὶ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καθήσουν φρόνιμα !

Β. ΡΟΝΤΗΡΗ

Τὸ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕCHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

«ΕΛΔ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 37.

«ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΧΩΡΙΟ!»

Τῆς εἶπανε γιὰ μεγάλη, θεόρατα σπιτία, γιὰ μεγάλα ἀμάξια γιὰ τράινα μὲ ἡλεκτρισμὸ γιὰ θεάτρα καὶ σινεμάδες.

Ἡ καυμένη ἡ Γιαννοῦλα δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά της δταν τ' ἀκούγε... Εἶχε μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Προσπαθεῖ νὰ δεινέει νὰ πιάσῃ τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς Πρωτεύουσας: «Ὅστε θὰ δῇ τόσα πράγματα: Μεγάλη ὑπόθεση αὐτὸ γιὰ τὴν Γιαννοῦλα! Ἀφοῦ θὰ χάριται Ἀθήνα καὶ γύριζε πάλι στὸ χωριό, τί δὲν θὰ ἱστοροῦσε στίς φίλες της...

«Ὅταν βρέθηκε στὴν Ἀθήνα, ἡ Γιαννοῦλα τάχισε: μὲ στομάχι ἀνοιχτὸ ἐξέλεπε τίς πολυκατοικίες, τὰ τράι, τὰ αὐτιά, τοὺς ἀνθρώπους πού ἐτοίχαν στοὺς δρόμους, τίς φωτεινὲς διασημότητες τῶν μαγαζιῶν.

— Γιαννοῦλα περπάτα, τὴν σκοντοῦσε ἡ θεὰ της. Ἐκεῖνη ἀνοίγε τὸ πτόν τῆς, μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἀφηνόταν. Ἐνὰ τοῦτο δρόμος: τί γὰρ πρωτοκοττάξῃ; «Ὅσο γὰρ χαρτὰς τὸ ἔνα, φανερανόταν ἄλλοι! Ἀρχίζε νὰ κουράζεταί: — Ἀκόμα θεῖα; — Περπάτα, λίγο ἀπὸ πόμῃ καὶ φθάνουμε. Μὰ πού νὰ φθάσῃ... Πέρασε μισὴ ὥρα καὶ ἄκομῃ περποτοῦσαν! Ἐννοιοῦσε πόνους πιά στὰ πόδια, ἡ Γιαννοῦλα.

— Ἐλα καὶ φθάσαμε ἐπρόφερε ἡ θεῖα. Περπάτησαν διακόσια μέτρα κι' ἐπὶ τοῦτος στάθηκαν! Ἡ Γιαννοῦλα ἔπεσε βαρεῖα στὴν καρέκλα. Πι, ταλαίπωρα, θεέ μου! — Λοιπὸν Γιαννοῦλα σοῦ φέρεσθαι ἡ Ἀθήνα; ῥώτιζε ἡ θεῖα.

«Ναί», ἀπάντησε ψυχρὰ ἐκεῖνη, καὶ γύρισε τὸ πρόσωπὸ της ἄλλοι νὰ μὴ φανοῦν τὰ δύο δάκρυα πού κώλησαν στὰ μάγουλά της.

— Πότε θὰ φύγῃς θεῖα; Ἐκεῖνη ἐξαφάνισκε: — Βορέθηκες κι' ὅλας; Δὲν ντρέπεσαι ἐσὺ κορίτσι, στὸν καιρὸ σου, νὰ θέλῃς νὰ γυρίσῃς στὸ χωριὸ πού δὲν θὰ βλέπῃς τέτοια πράγματα, ὅπως ἐγὼ! Ἡ Γιαννοῦλα δάκρυσε: — Θεῖα θέλω νὰ γυρίσω σ' ὁ χωριὸ εἶπε παραπονοῦρικά. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφτασε στὸ χωριὸ ἡ Γιαννοῦλα! Μόλι, κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, στάθηκε, ἀγνόησε πέρα στὴν οὐρανοῦ πού βούζε ρούφη ξε καθαρόν ἀέρα καὶ ψιθύρισε: «Ἀγαπημένο μου χωριό...»

ΖΗ Σ. ΠΡΩΤ-Σ

Ἀταλάντη

ΛΥΡΑ ΜΟΥ!

Τραγουδοῦσα λύρα μου βραχνή στὸ δρόμῳ τῆς ζωῆς μου. Μόνον ἐσὺ ἡ φωνὴ τῆς ψυχῆς μου.

Ἐσὺ γιὰ κάθε συμφορὰ, γιὰ πένθος, γιὰ κόμα πού δώχνει κάθε μου γὰρὰ εἶσαι ἀνοιχτὴ σὰ μνήμη.

Μὲ τὴ δική σου τὴ λαλιὰ κάθε πηχτὸ μου δάκρυ λιώνει καὶ γίνεται σταλάξ στὸ πόνου μου τὴν ἀκρῇ.

Σὰν ἔρθῃ μέρα θλιθερῇ τῆς ζωῆς μου ἡ στράτα μπροστὰ στὰ μάτια μου κοπῇ τότε κι' ἐσὺ στομάτια.

Σ ΠΥΡΟΣ ΔΑΓΛΑΣ

ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ἀλλ' ἔθελ' ἀπὸ πού ἐρχεται; πού τάχα νὰ πηγαίῃ; Γυροφόρος σὰν τὸ πούλι μοιᾶκα σὰν περνᾷ Μία φαρμακώγει τὴν καρδιά καὶ μιά τινε γλυκαίνει. Τὸ γέλιο καὶ τὸ κλάμμα ἀντάμα μᾶς κερνά.

Διαβάνει καὶ στὸν ἀνθρώπο δῶρα πολλὰ χαρίζει Ἐδῶ σκορπᾷ ἀμέτρητα τὰ πλούτη τῆς χαρᾶς Πιὰ πέρα δάκρυα πικρὰ καὶ μαύρη συμφορὰ Ψυχὴ πολλὰς στὸ ρεῖμα τοῦ ἀλύτῃτα βυθίζει.

Φεύγε, ὁ χρόνος ὁ παλῆς καὶ χρόνος νεῖος γεννιέται Ὁ νέος εἰς τὰ στήθη μαρ γλυκεῖα ἐλπίδα φέρει Ἀφίει τὴν Ἀνάμνησι ὁ χρόνος ὅπου σπένεται Ποιὴς ἀπ' τοὺς δύο καλλίτερος εἷας Θεὸς τὸ ξέρει...

ΓΕΩΡΓΙΑ Σ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

ΣΤΟ ΜΝΗΜΑ

Βαρὺς πού θάν' ὁ θάνατος, μὰ πὶδ πολὺ τὸ χῶμα, σὰ θὰ σκεπᾶσθαι γιὰ στεριὰ τὸ νεκρωμένο σῶμα.

Φτυαργιές, ἀχόρταγ' ἄς οἰκτυνὸν κ' ἄς βγάλλῃ γῇ θεριοσκουλιὰ, τίς σάρκες νὰ τρυγῇσιν!

Μὴ κλάψῃ ἀνθρώπος κανεὶς ποῖος τάχα νὰν' ὁ λόγος; Πάντα στὴ στράτα τῆς ζωῆς προσβάλλει αὐτὸς ὁ δρόμος

ΜΕΜΑΣ

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Στ' ἀκρογιαλὴ καθισμένοι, Ἐγὼ κι' Ἐσὺ ἀγκαλιασμένοι, τ' ἀπαλό.

Σὰ χαρᾶς, Σὲ κυττάζω καὶ νὰ μάτια σου θαυμάζω καὶ γέλω. Μὲς στὴ θάλασσα οἱ βαρκούλαι σὰν μικρὲς κοιμῆς νυφούλαι, στὴ σειρὰ.

Καὶ στὴν ἄμμο σὰν πουλῶνια δίνουμε γλυκὰ φιλάκια, — Τὴ χαρὰ! Τὴν ἀγάπην πρῶτα γάδια, Μακρυὰ σου εἶνε ἄδεια ἡ ζωὴ.

Πιὰ τὸ κόμα δὲν μουγγρίζει, Πάει ἡ ἀντίφατα μουρμουρίζει, κι' ἡ βοή!

Γ. Σ.Τ.,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. Σεῖτον, Πειρ: Πολὺ προ χειρογραμμένο, Μ. Λουλάκι: Ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει τὴν δημοσίευσιν πολλῶν χειρογράφων. Στεῖλα τέ μας κατὰ τὸ σύντομο. Φ. Κοντογιάννην: Γιάτ' τόσο μ' ἐρεθίζει πρᾶγματ' Ἀρχίζετε ἀπὸ κατ. πὶδ ἀπλό. Γ. Τρελ.: Διὰ ὁ δημοσίευσθ' στὸν ἔδω Ἀθήνα, ὅσοι πρᾶγματ' νὰ διατεθῇ δὲν τὸ ἔδω Ἀθήνα. Πιὰ μικρὸ. Γ. Γιαννῖν: Μὴ βλέπετε δεινὰ. Γράψτε κατὰ τὴν πρᾶγ ματικότητά. Ἀσφαλῶς θὰ εἶνα, καλλίτερο, Ἐργασθεῖτε ἔπειτα στ' ἄλλα δύο καὶ στελεχάτε τὰ μαρ διωθόμενα, Μ. Κ.Β.: Ὁχι, τρεῖς σελίδες. Πρέπει νὰ μείνῃ γῶρος καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Σταυροῦλαν Καταλομήτη: Πολὺ καλὸ, ἀλλὰ μεγάλο γι' αὐτὴν τὴν σελίδα. Περιμένουμε κατὰ μικρότερο. Πέτρον Βαλμάν: Ἐναλλακτικῶς: Ὁχι πολλὰ χειρόγραφα. Σπ. Δάγλαν. Καλὸ ὁ Ῥωμῆος κι' ἡ Λίζα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιεῖθ' Μαλέιναν: Ἐλήφθῃ. Θὰ δημοσιεῖθ'.

ΘΕΛΩ...

Θέλω γλυκεῖα μου ἀγάπη ἀσύνκριτη καὶ παρτοτεῖνῃ ὅσο κρατῇ τὸ δόσθαι μονοπάτι πού μᾶς προδίδει ἡ μοῖρα νὰ περᾶσῃ ἐνῶμενοι στὴ ζωὴ. Τὴν ἀγάπην μᾶς νὰ μὴ παρᾶξ κανεὶς σὺν μέγας δυσπιστίας, οὔτε καὶ τὴν ἀγάπην μᾶς νὰ μετριᾶσιν στὴ θερμῇ καὶ δυνατῇ τῇ κατὰ μικροπρᾶγ' ἀγάπῃ τῆς ζωῆς.

Θέλω ἡ κάθε μας σκέψη καὶ ὁ κάθε μας παλμός νὰ εἶναι καὶ μιά καὶνοῦργια τῆς ἀγάπης μας ζωῆς.

Θέλω τὸ μουσικὸ συμπόλαιον πού γιὰ τίς καρδίαις μᾶς ὑπεργραφᾷ τὰ μάτια μᾶς ποτὲ κολλῇ μου ἀγαποῦσα δὲν θέλω νὰ τὰ σκεπᾶσιν πόνου, πίκρας ἀμφιβολίας καὶ οὔτε καὶ μετανοίας δάκρυα.

Θέλω μονάχα στὴ βουρκομένη λήμῃ τῶν ματιῶν σου ν' ἀγοσπλέουν σὰν ἄφρονεμένα νοῦφαρα στίς τίς δάκρυα πόνου, ἡ εὐτυχία, ἡ χαρὰ, καὶ ἡ πρωτόγνωρ ἀγάπη μᾶς.

Θέλω μ' ἐμπιστοσύνην ν' ἀκολουθῇσιν τὸ μακρινὸ δρόμῳ τῆς ζωῆς μᾶς πού ἡ ἀτακτοσύνη σὰν τὴν δική μας ἀγάπην θὰ μᾶς ὀδηγῇ καὶ πού στὸ τέμας τοῦ κατὰ τὴν γοῆνιαν ἐνός γλυκόφωτου φάου θὰ μᾶς προσμένῃ ἡ εὐτυχία μὲ λογὴν, λογὴς μωρῶμενα λουλούδια καὶ μὲ μοδιμένα πέταλα ρόδων καὶ γλαστρῶν, ἀλλὰ ἀγνὰ καὶ λιγυρὰ σὰν τ' ἀπαλό σου γῶμα καὶ ἄλλα ἄλλα σὰν τὰ δύο σου χεῖλη, πού μὲ τὰ θερμά τους φιλὰ μὲ χάρισαν μιά εὐτυχία ἀτακτοσύνη πρᾶγμῳ γιὰ νὰ τὰ στρώσῃ στὴ διάδα μᾶς χωρὶς νὰ νοιώθουμε ποτὲ νοσταλγία γιὰ τὰ παλὰ πού γιὰ ἐμᾶς θὰ εἶνε ἀγύριστα σθημένα.

Ἀθήνη, 10/12/46.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓ. ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΩΡΙΜΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ὠριμῆς κυρίας σὺν νοῦφαρα τῆς ἀνέλετης ταξιδεύουσιν (Μισοσθημένους, κάποιες ἱστορίας οἱ θυμίζε, στὸν ῥοῦ τρεμοσύναν) (λεῖψον).

ΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΩΡΙΜΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ὠριμῆς κυρίας σὺν νοῦφαρα τῆς ἀνέλετης ταξιδεύουσιν (Μισοσθημένους, κάποιες ἱστορίας οἱ θυμίζε, στὸν ῥοῦ τρεμοσύναν) (λεῖψον).

Ἡ κουρασμένη τῆς μορφῆς διαθαί (ναι) στὰ τρέμουλα νερά μ' ἀτακτοσύνην (Λοιπὴ γλυκεῖα στὸ πρόσωπο τῆς (ραίνει...)

— Βανάσιμ τὸ πάροκο δὲμῃ ἀνα (δίνει)

Τὴ ζῶναι, μὲς στοῦ βελιῶν τὴν (ῶρα) μελᾶγχολο ἔνα φῶς κι' ὄγο τ' ἀ (στερε).

(Ἀνέφελα σὰν ὠριμὴν ὄπαρ, θὰ γύρει, μὲ τὰ φύλλα, στὸ παρ (τέρ).

ΦΩΤΗΣ ΓΑΡΟΞ

ΟΛΑ ΕΞΕΧΝΙΟΥΝΤΑΙ

Ὅλα ἐξεχνιοῦνται στὴ ζωὴ στὸ πρᾶγμα τοῦ χρόνου, καὶ φεύγουν στὴν ἀνάμνησιν ἀγαθῶν τῆς θεοῖς Ἀγάπη, μῖσος, δάκρυα κι' οἱ στεναγμοὶ τοῦ πόνου περνοῦν, καὶ ἄλλα ἀπρόσμενα μᾶς ἐρχοῦνται στὴ μέση.

Ἐτσι, περνοῦμε τῆς ζωῆς τὸ δρόμο, πού ἀπλώνει πόνους, καμνὺς καὶ δάκρυα χαρὰ καὶ εὐτυχία, μέχρι τὴν ἀνῳστη στιγμῇ π' ὁ ἔρως τελειώνει κι' ὅλα περνοῦν στὴ λησμονία χωρὶς ἀνησυχία.

Ὅλα περνοῦν. Μὰ ἐρχοῦνται, κάποιες στιγμὲς μπροστὰ μᾶς καὶ ὅλα κατακτοῦν, μέσῃ σὲ σωθικά μᾶς. Τί θέλουν; Ποῖος τὰ κάλεσε βῆσιν νὰ γυρίσιν;

Ὅλα περνοῦν καὶ φεύγουν, μὰ ἡ ζωὴ τ' ἀφίει, ὡς τὴν στιγμῇ π' ὁ θάνατος ἐπιστὰ τὰ σπένει. Ἐτσι, ἐρχοῦνται καὶ φεύγουν, ἐκεῖ ὅλα σέβουν.

Ἀθήνη ΜΑΝΩΛΗΣ Γ. ΦΩΤΑΚΗΣ Ὁ Ἀμαρτανός

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Ἡ Μάννα Ἑλλάδα, ἡ τραυοστυμένη (Χρισμένη) —Μαρμαρωμένη Νιότη—τὰ παιδιὰ (τῆς κλαίει

κι' ἀπάνω ὑψώνει, τὴν ματιά της (βουρκομένη) στὸν οὐρανὸ καὶ κλαίοντας λέει:

—Μεγαλοδύναμη Θεέ, πάψε τὴν ὄρ (γῆ) Σου, κάμε ἔλεος πιά καὶ ὥστε τὰ παι (διά) μου τὰ ἔρημα καὶ τὰ σκότεινα Λυ (τήσου) Θεέ, τὴ μητρική καρδιά (μου)!

Πόσο φυχτὸ μαρτύριο, στὴ μητέρα νὰ ἐλθῇ τὰ παιδιὰ τῆς σκοτω (μένη) ἀλλήλους τοῦ ἐνα μὲ τ' ἄλλο (κάθε) μέρα!

—ὦ, κάλλιο νὰ μὴν τάχα πρᾶγμῳ (μένη)!

—Παιδιὰ μου ἀγαπημένα, ποῖα κα (τάρτα), ποῖα δάμονα, ὅσε χιύπρε, Ποῖα (μάννα) τὰ μάτια σου πλανεύουν καὶ ποῖα (ἀντάρα), τὸν νοῦν σας τὸν σαλεύει: Τὰ (τρίσγυα).

τὰ γῶματ' αὐτὰ μὲ αἶμα ποτισμένα τῶν Ἑμῶν καὶ τῶν Ἑμῶν, (τὰ) τὰ μολεῖ, τὸ αἶμα τῶν δολοφόνων—κι' ὅχι (μένη), τῶν προδοτῶν—ποῖος τὸ πιστεύει!

Φεῖδι, φαρμακωμένο, μὲ τυλίγει, ὁ πόνος κι' ἀνέλετης μὲ δαγκώνει! νοιώθω πῶς τὸ μυαλό μου πάει νὰ (φύγῃ) καὶ νοιώθω ὁ πόιος νὰ μὲ θάνα (τῶν)!

Πάντως τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὴ ἐρεχνοῦνται οἱ γούνες.

Τὰ σημεῖα πού λερώνογναι εὐκολότερα σ' ἕνα γυναικίκο, εἶναι ὁ γάιος, οἱ ἀκρες τῶν μανικιών καὶ γύρω ἀπὸ τὴν τσέπη. Γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε, ζεσταίνετε σὲ μιά καθαρή κατὰ ρῶλα πίτουρο καὶ ἀφοῦ ζεσταθῇ καλὰ (χωρὶς νὰ καί, γι' αὐτὸ θέλει συνεχῶς ἀνοκότερα μὲ εὐ λινὸ κουτάλι) πασπολίζετε ἀ-

Φεῖδι, φαρμακωμένο, μὲ τυλίγει, ὁ πόνος κι' ἀνέλετης μὲ δαγκώνει! νοιώθω πῶς τὸ μυαλό μου πάει νὰ (φύγῃ) καὶ νοιώθω ὁ πόιος νὰ μὲ θάνα (τῶν)!

— Ἀκουσε τὴν παρακλησὴν μου αὐτὴ ἀπ' τὴν Κρήτη, Θεέ μου, γιὰτ' ἡ μονάχα ἡ δύναμῇ (Σου) μπορεῖ νὰ μᾶς φυλάξῃ: Θεέ μου (Δικαιοκρίτη) σώσε μᾶς, τὴν Ἑλλάδα μᾶς λυ (τήσου)!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ Χανιώ—Κρήνη

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ!..

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΟΓΙΑ

Γιὰ τὴν ὑγεία σας: Μία φορὰ τὴν ἑβδομάδα, τρώτε μόνο χόρτα, δρᾶ στὰ ἡ ὠμά καὶ φρούτα. Τώρα τὸν χειμῶνα μιά χορτοσούπο εἶναι ὠφέλιμη καὶ εὐχάριστη. Ἡ ὥφε λεία εἶνε πολλοπλή: ἀποφεύγετε τὰ ἀρθρῖτικά, ξεκουράζετε τὸ στομάχι, τὰ νεφρά, τὸ σπῆναι καὶ κρατᾶτε θαυμάσια... σιλουέτα.

Γιὰ τὴν ὁμορφιά σας: Ἄν δῆτε τὰ μάτια πρὶν σμέναι ἡ κουρασμένα κάντε μερικὲς κομπρέσες μὲ χαμομήλι ἢ βορικό ἢ ἀπὸ πέταλα τριαντάφυλλων.

Γιὰ τὰ παιδιὰ σας: Φροντίστε νὰ γίνετε φίλοι μαζί τους, ἐνδισφερόμενη γιὰ τὰ ζητήματα πού τὰ ἀπασχολοῦν καὶ κουδεντῖνα στέ μὲς τοὺς ἡμέρα καὶ φιλικὰ γιὰ τὸ κάθε τους ζήτημα.

Γιὰ τὸν ἄντρα σας: Θυμίστέ του, μὲ τρόπο, μιά ἐπέτειο πού φάνει. Γιατί, σίγουρα, θὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ ἡμερομηνία καὶ αὐτὸ, ἴσως γίνῃ ἀφορμὴ μεγάλῃς ψυχρότητος.

Οἱ ροῦνες μας

Πῶς νὰ τίς περιποιούμεθα γιὰ νὰ διατηροῦνται περισσότερο.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος, πρέπει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ βουρτίζουμε καὶ νὰ χτυποῦμε τὰ γυναικίκα.

Προμηθεύετε δύο λεπτές, γερές καὶ εὐλύγιστες βέργες, κρατᾶτε μιά ἀπὸ τὸ κάθε χεῖρ καὶ χτυπάτε ἐλαφρὰ τὴ γούνα, ἀπλωμένη πάνω σ' ἕνα στρώμα.

Προμηθεύετε δύο λεπτές, γερές καὶ εὐλύγιστες βέργες, κρατᾶτε μιά ἀπὸ τὸ κάθε χεῖρ καὶ χτυπάτε ἐλαφρὰ τὴ γούνα, ἀπλωμένη πάνω σ' ἕνα στρώμα.

Βουρτίζετε τὴ γούνα μὲ μιά πολὺ μαλακὴ βούρτσιν (πρὸς τὴν κατευθύνση τῆς τρίχας πάντοτε) ἢ καλύτερα μὲ ἕνα ταμπὸν ἀπὸ βελούδο.

Ἐν ἡ γούνα σας βραχὴ λίγο τινάζετε τὴν γούνα, γρήγορα καὶ ἀπότομα καὶ ἀφισατέ τὴν νὰ στεγνώσῃ μακρυὰ ἀπὸ φωτιά.

Ἐν ὅμως τύχει καὶ βραχὴ τὴν τινάζετε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, θὰ τὴν ἐπαλοῦσε κάπου καὶ θὰ τὴν ραντίσετε καλὰ καὶ ὅλο κληρὸ μὲ βορικό δῶ. Μετὰ 24 ὥρες θὰ τὴν τινάζετε γιὰ νὰ καθαρίσῃ.

Πάντως τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὴ ἐρεχνοῦνται οἱ γούνες.

Τὰ σημεῖα πού λερώνογναι εὐκολότερα σ' ἕνα γυναικίκο, εἶναι ὁ γάιος, οἱ ἀκρες τῶν μανικιών καὶ γύρω ἀπὸ τὴν τσέπη. Γιὰ νὰ τὰ καθαρίσετε, ζεσταίνετε σὲ μιά καθαρή κατὰ ρῶλα πίτουρο καὶ ἀφοῦ ζεσταθῇ καλὰ (χωρὶς νὰ καί, γι' αὐτὸ θέλει συνεχῶς ἀνοκότερα μὲ εὐ λινὸ κουτάλι) πασπολίζετε ἀ-

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ σπίτι

Στὸν τόπο μᾶς λίγοι εἶνε ἐκεῖνοι πού ξαίρουν νὰ ἐκτιμῇσιν τὸ σπίτι ὅσο τοῦ ἀξίζει.

Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ καταφύγιο τῆς ζωῆς μᾶς ἔχομεν κάπως παρεξηγήσει ἡ μάλλον, νομίζουμε πῶς ὁ προορισμός του εἶνε καθαρῶς ξενοδοχειακός.

Ἀντιθέτως ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρη ἐκτιμᾷ ἀφάνταστα τὸ σπιτικό καὶ δίνει ἰδιαίτερη σημασία στὸν ἀνεκτίμητο αὐτὸ φίλο πού μὲ τὴν ἀγκαλιὰ πάντα ἀνοιχτῇ, μᾶς δέχεται, χαρουμένους ἡ ποινμένους.

Στενοχωριέται ὁ Ἕλληνας, ἀν τύχη νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι ἕνα—δύο μέρες ἢ καὶ λιγώτερο. — «Ὀὐφ, κλείστηκε μέσ' στὸ σπίτι», τὸν ἀκούτε συχνὰ νὰ λήη παραπονοῦμενος.

Πόση διαφορά ἀπὸ τὸν Εὐρωπαῖο πού λαχταρᾷ νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ του γιὰ νὰ τρέξῃ σπῆναι του!

Βέβαια, τὰ σπιτία ἐκεῖ καὶ τὰ φτωχότερα ἀκόμα εἶνε ὠργανωμένα καὶ χαρούμενα. δὲν εἶνε ὅμως δύσκολο νὰ τὸ πετύχουμε καὶ ἐμεῖς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Φτάνει νὰ τὸ θέλωμε καὶ νὰ καταλάβουμε τὴ σημασία του.

Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες πρέπει ν' ἀναλάβουμε τὴν πρωτοβουλία αὐτή. Ἐτσι, δίδεται ἡ εὐκαιρία στὴν κάθε μᾶς, νὰ δειξοῦμε τὸ νοῦστο μᾶς καὶ ὅλες τίς ἱκανότητές γι' αὐτὸ.

Ἐάν εἴθετε πλοῦσια, τόσο τὸ καλύτερο. Ἐάν ὅμως τὰ οἰκονομικά σας εἶνε περιορισμένα, μὴν ἀπογοητευθεῖτε γι' αὐτὸ γιὰτ' ἡ στὴν προκειμένη περίπτωση ὁ πλοῦτος δὲν εἶνε ἀπαραίτητος. Γούστο καὶ δουλειὰ χρειάζονται μόνον.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀπολαύστε ἀπὸ κάθε περιττὸ καὶ ἀκατασπῆτο ἐπιπλο. Εἶνε ἀσκοπὸ νὰ διατηροῦμε ἀχρηστὰ πράγματα πού γεμίζουν μόνο τὸν χώρο καὶ ἀσχημίζουν τὸ περιβάλλον. Μὴν ἀνακατέυετε πολλοὺς χρωματισμούς γιὰ τὴν διακόσμηση καὶ προτιμᾶτε πάντα γιὰ τοὺς τοίχους χρώματα ἀνοικτὰ κλασσικά.

Τὸ ἀσπρὸ—ζαχαρὶ ἢ κρέμ, ταιριάζει εὐκόλῃ μὲ πολλὰ χρώματα. Φωτίζει, τὸ δωμάτιο καὶ ἀναδεικνύει ἀφάνταστα τὰ ἐπιπλά.

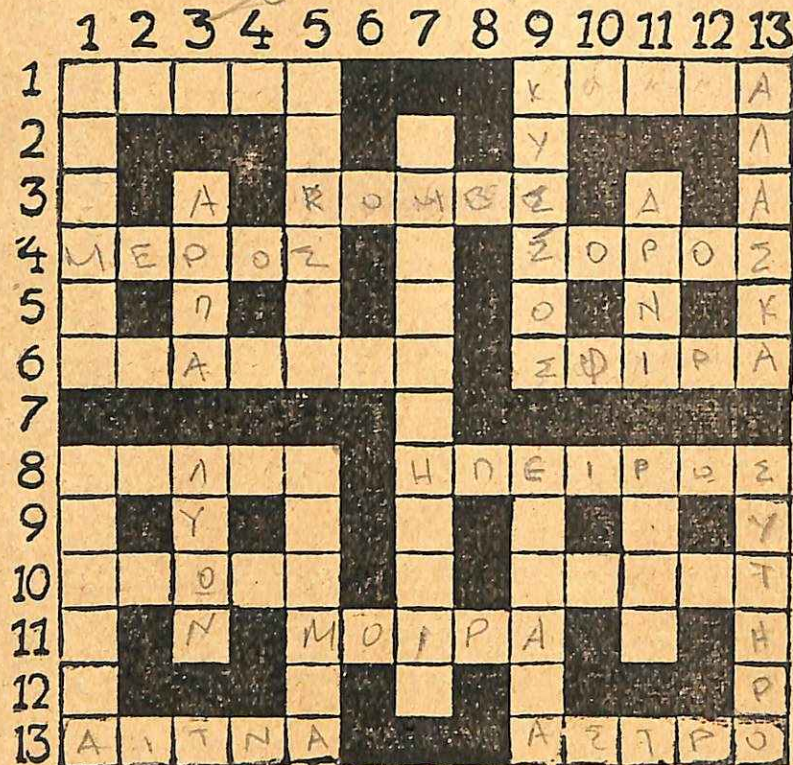
Σ' ἕνα μεγάλο διαμέρισμα, μπορεῖτε νὰ χεῖτε σὲ κάθε δωμάτιο διάφορο χρωματισμὸ καὶ φθονα τὰ λερωμένα σημεῖα μὲ τὸ ζεστό πίτουρο καὶ τὸ τρίβετ' πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις. Ἐάν δῆτε πῶς τὸ πίτουρο λερώνεται ἀλλάξτε το μὲ καθαρό. Μετὰ ἀφοῦ καθαρίσῃ στρώνετε τὸ τρίχωμα προσεκτικὰ.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μπορεῖτε νὰ καθαρίσετε ὅλες σχεδὸ

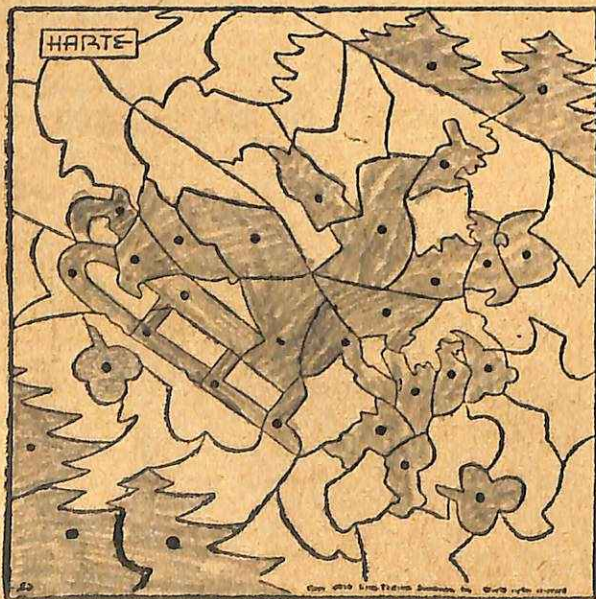
ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

Σταυρόλεξον υπ' αριθ 14

- *Οριζοντίως :
- 1) Έργασία των γεωργών. — Κάθε χώρα έχει το δικό της.
 - 3) Γεωμετρικόν σχήμα.
 - 4) Τα περισσότερα... της Αττικής φημίζονται για το κρασί τους (ένικ.). — Πολύ πράγματα μαζεύονται σ' ένα σημείον.
 - 6) Χορταρικό. — Έξαρτημα του άργα λειού και της ραπτο μηχανής.
 - 8) Γνωστό πουλί. — Υπάρχουν πέντε στην Ύδρουμεν!! (ε νικ.).
 - 10) Νόημα (δημ.). — Κατοικία βλαδερών εντόμων.
 - 11) «Όπου φτωχός και ή...» λέει η παροιμία!
 - 13) Ιταλικόν ήφαιστειον. — Ουράνιον σώμα.
- *Καθέτως :
- 1) Έργον ποιητού. — Ο μη γνωρίζων τίποτα (ούσ.).
 - 3) Μουσικόν όργανον. — Πόλις της Γαλλίας γνωστή για το κρασί της.
 - 5) Έτσι τριγυρίζουν οι τεμ πάλιν. — Πήλινο δοχείο.
 - 7) Γίνονται καθημερινώς στην Αγορά.
 - 9) Αναρριχόμενον φυτόν. — Γίνεται στους νεκρούς μετά ά-

ΓΙΝΕΣΘΕ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΙ

*Αν γεμίσετε τα κενά με τις τελείες, θα έχετε ένα ωραίο σκίτσο.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙΣ — Σελίς 40.

Αίνιγμα

Μ'έχεις και στα δύο σου μάτια

και δικαίως καμαρώνεις
θές; Μου κόβεις το κεφάλι
μά μ' αυτό δεν με σκοτώνεις
ίσσα - ίσα μ' όμορφαίνεις
για να με θαυμάζουν όλοι
σαν με βλέπουνε στη γλάστρα
σαν με ίδούν στο περίβόλι.

Γρίφος

Κέ-κε, το-το-το καλών,
το κ.κ.κ.κ.κ.κ.κ.κ.κ.κ.
δνου δ' άπας.

Πρόβλημα

Πάρτε από μια τράπουλα τις 12 φιγούρες και τους 4 άσους και τοποθετήστε τα 16 αυτά χαρτιά σε τέσσερες σειρές ώστε να σχηματίσουν τετράγωνον, υπό τον όρον όμως: Είς την ίδιαν γραμμήν καθέτως και οριζοντίως να μη υπάρχουν ούτε δύο της αυτής φυλής (βαλές και ρήγας), ούτε δύο του αυτού είδους (άσσοι, ρηγάδες, λτάμες, βαλέςδες) ούτε δύο σπαθιά, καρρά κλπ. Πώς θα τοποθετήσετε τα 16 αυτά χαρτιά εις το τετράγωνον;

Κυβόλεξον

Α Β Γ Δ Ε
Α Β Γ Δ Ε
Α Β Γ Δ Ε
Α Β Γ Δ Ε

Να συμπληρωθούν οι άσπε-
ρίσκοι ώστε να διαβάζονται κα-
θέτως και οριζοντίως αι ίδιαι
λέξεις.

563

ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Τόν τελευταίο και-
ρό παρετηρήθησαν ά-
θροκι έγγραφκι μαθη-
τριών εις τόν Οίκον
ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικει-
ων Φορεμάτων :
«ΚΕΛΑΔΕΝ».
Ός πληροφορούμεθον
τόν μήνα Δεκέμβριον
θα διδχχθώσι πεντακά-
σια έξήκοντα τρία κο-
τσια!

Συνιστώμεν εις τούς
γονείς και κηδεμόνας
να στείλουν τα κορί-
τσια των να μάθουν
την άπαραίτητον αυ-
τήν τέχνην και να τή
έμπιστευθών στην Καν
ΚΕΛΑΔΕΝ.

Πλατεία Άνίας Ειρή-
νης 11. Τηλ. 24.263.
Ζητήσατε Κανονισμόν
ΚΕΛΑΔΕΝ.

Λύσεις των προηγουμένων

ΑΙΝΙΓΜΑ: Το γράμμα Β
ΓΡΙΦΟΣ: Μηδενί συμφοράν δ-
νειδισής.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Το λυχνάρι.

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Κυριακή 5 Ιανουαρίου.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ 5 ΙΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 14.00 (Το λογοτεχνικό τέταρτο του κ. Στράτη Μυριόλη).
 - 16.20 (Για να γνωρίσουμε την Έλλάδα: «Κατάδυση του Σταυρού σε νησί από συ νεργάτη μας).
 - 17.50 (Ομιλία).
 - 19.30 (Πολιτική ομιλία).
 - 20.45 (Τα ελληνικά ζητήματα, από τον κ. Χ. Χρηστίδη).
 - 14.30 ΣΚΕΤΣ
 - ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 07.45 (Παληά μουσική του Τέλε-
μαν).
 - 11.00 (Αναμετάδοσις από το θέατρο «Όλύμπια» της συ-
ναυλίας της Κρατ Όρχη-
στρας Αθηνών).
 - ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ
 - 22.00 (Η Α' και Β' Πράξεις ά-
πό την όπερα «Τροδάρτες»
του Βέρντι).
 - ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 10.30 (Δίσκοι).
 - 19.40 (Δίσκοι).
 - 16.00 Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ
ΣΤΑΘΜΟΥ.
 - ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 13.30 (Η όρχήστρα Σουγιουλ-
Τραγουδι ό Ρένος Τάλ-
μας).
 - 17.15 (Χορευτικό πρόγραμμα).
 - 21.30 (Η «Όρα των Άκροα-
τών).
 - 23.00 (Ποικίλο έλαφρό πρόγραμ-
μα).

Δευτέρα 6 Ιανουαρίου

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 08.10 (Το πεντάλεπτο της ύγει-
ας: «Οι νεροί μικροβιο-
φόροι» του καθηγητού κ.
Γ. Χατζηδασυλίου).
 - 18.20 (Πνευματικές μορφές: «Α
λέξανδρος Ραγκαβής» από
την Κα Σ. Χατζακλή).
 - 19.30 (Η «Όρα των φλων του
Ραδιοφώνου: «Συντονι-
σμός των κυμάτων εις τούς
αίθερας» υπό του κ. Ι.
Παπαδόκη).
 - Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
 - 17.30 (Νηπιακή «Όρα).
 - 22.30 (Η ύψιφανος Κα Μαίρη
Κουράκου σε έργα για
τραγουδι).
 - ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 12.00 (Μουσικές σελίδες).
 - 21.15 (Εκλεκτοί δίσκοι).
 - ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 19.40 (Τραγουδι από τον όμιλο
Γ Σταθουλοπούλου).
 - ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 16.15 (Βιεννέζικοι σκοποί).
 - ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 13.30 (Διάφορες ρομπές).
 - 14.30 (Έλαφρό πρόγραμμα).
 - 17.00 (Μουσική για τόν καθε-
να).
 - 18.00 (Ελληνικά τραγουδι).
 - 22.00 (Τραγουδι από την Κού-
λα Νικολαΐδου).

Τρίτη 7 Ιανουαρίου

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 12.20 (Ομιλία).

- 13.50 (Τέχνη και Ζωή: «Τοπο-
γραφική λογοτεχνία» από
τον κ. Α. Καραντώνη).
- 17.30 (Η «Όρα των νησιών: «Το
νησί της Κώ» από τον κ.
Λιδριωτάκη).
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 14.30 (Η «Όρα των Άκροατών).
- 22.00 (ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜ-
ΦΩΝ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.15 (Δίσκοι στην τύχη).
- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 13.30 (Δίσκοι).
- 17.50 (Δημοτικά τραγουδι και
έθνικοι ελληνικοί χοροί).
- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 07.45 (Ελληνικά τραγουδι).
- 12.00 (Ποικίλο πρόγραμμα).
- 17.00 (Μουσική για τόν καθενα).
- 21.20 (Έργα για συμ ανική
τζάζ).
- 23.15 (Χορευτικό πρόγραμμα).

Τετάρτη 8 Ιανουαρίου

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 08.10 (Το πεντάλεπτο του σπι-
τιού: «Η άνατροφή του
παιδιού και η φυσιολογική
και παιδαγωγική διαφύλι-
σις» από την Κα Δώρα
Παπακωνσταντίνου).
 - 12.20 (Η «Όρα των Σκακι-
στών. Από τόν συνεργά-
τη μας κ. Ι. Κουταλίδη).
 - 13.30 (Η Έλλάδα στον άγώ-
να).
 - 19.30 (Πολιτική ομιλία).
 - 22.00 Μ ΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΒΡΑΔΥΑ.
 - Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
 - 17.30 (Για παιδιά 8-12 έτών).
 - ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 13.40 (Επιλογές από έργα δια-
σημων συνθετών).
 - 17.50 (Εκλεκτοί δίσκοι).
 - 23.30 (Η εκτενής μουσική).
 - 22.20 (Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ
ΣΤΑΘΜΟΥ.
 - 21.20 (Έργα για φλάουτο από
τόν κ. Σωκράτη Ζαργά-
νη).
 - ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 08.00 (Η όρχήστρα Ρισαργι
Κρήν).
 - 14.40 (Η όρχήστρα «Ερικ Κέ-
αυς).
 - ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 07.45 (Δίσκοι).
 - 19.40 (Δίσκοι).
 - ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 08.15 (Ποικίλο πρόγραμμα).
 - 12.00 (Ελληνικά τραγουδι).
 - 17.00 (Μουσική για τόν καθε-
να).

Παρασκευή 10 Ιανουαρίου

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 13.30 (Η «Όρα για τόν σύγχρο-
νο προβληματισμό: «Μετα-
φράσεις των Αρχαίων ά-
πό συνεργάτη μας).
 - 17.50 (Η «Όρα της Έγκυκλο-
παιδείας: «Η τεχνική μέ-
ταξας» από τον κ. Κ. Δό-
στο).
 - 18.20 (Η Θρησκευτική «Όρα:
«Επιστήμη και Θρη-
σκεία).
 - 17.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥ-
ΧΑΙΩΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΘΕ-
ΝΩΝ.
 - ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 12.00 (Μουσικές σελίδες).
 - 13.40 (Έργα για βιολι).
 - 22.00 (Βραδυό κονταότο).
 - ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 18.00 (Δίσκοι).
 - ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
 - 07.45 (Ελληνικά τραγουδι).
 - 08.15 (Έλαφρά μουσική).
 - 14.30 (Η «Όρα των Άκροα-
τών).
 - 16.15 (Μουσικό κόκτεϊλ).
 - 17.00 (Μουσική για τόν καθε-
να).
 - 21.20 (Τραγουδι από την Δα-
νική).
 - 23.15 (Χορευτικό πρόγραμμα).

Πέμπτη 9 Ιανουαρίου

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 03.70 (Το πεντάλεπτο της γυναί-
κας: «Ασπασία» από συ-
νεργάτη μας).
 - 12.20 (Ομιλία).
 - 13.50 (Η Φυσιολατρική «Όρα).
 - 19.30 (Για να γνωρίσουμε την
Έλλάδα: «Χιονισμένη Δίρ-
φυς» από τον κ. Πάνο

- 22.20 (Τέχνη και Ζωή: «Η ση-
μασία του Βιβλίου στη
ζωή μας» από τον κ. Παύ-
λο Φλώρο).
- 18.00 Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ
ΣΤΑΘΜΟΥ.
- Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
- 17.30 (Για παιδιά 12-14 έτών).
- ΡΕΣΙΤΑΛ
- 22.30 (Έργα για πιάνο από τη
Δίδα Μαρία Μαρκογιάν-
νη).
- ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΟΠΕΡΕΣ
- 23.15 (Διάφορες επιλογές).
- ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ
- 16.15 (Διάφορα άποσπάσματα
και επιλογές).
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 14.30 (Μουσική από όλον τόν κό-
σμο).
- 21.20 (Παληές κομμάδες από τη
χορωδία του κ. Γ. Άθα-
νασιάδη).
- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 07.45 (Δίσκοι).
- 19.40 (Κρητικά τραγουδι από
τόν όμιλο Ποθουλάκη).
- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.00 (Τραγουδι από τούς Πίλς
και Ταμπέ).
- 12.00 (Ποικίλο πρόγραμμα).
- 17.00 (Μουσική για τόν καθε-
να).
- 22.00 (Έλαφρά ελληνικά τρα-
γουδι).
- 23.45 (Μουσική για κινηματο-
γραφικό όργανο).

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΟΠΕΡΕΣ

23.15 (Διάφορες επιλογές).

ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΠΟ ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ

16.15 (Διάφορα άποσπάσματα

και επιλογές).

ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

14.30 (Μουσική από όλον τόν κό-
σμο).

21.20 (Παληές κομμάδες από τη
χορωδία του κ. Γ. Άθα-
νασιάδη).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

07.45 (Δίσκοι).

19.40 (Κρητικά τραγουδι από
τόν όμιλο Ποθουλάκη).

ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

08.00 (Τραγουδι από τούς Πίλς
και Ταμπέ).

12.00 (Ποικίλο πρόγραμμα).

17.00 (Μουσική για τόν καθε-
να).

22.00 (Έλαφρά ελληνικά τρα-
γουδι).

23.45 (Μουσική για κινηματο-
γραφικό όργανο).

Παρασκευή 10 Ιανουαρίου

ΟΜΙΛΙΑΙ

13.30 (Η «Όρα για τόν σύγχρο-
νο προβληματισμό: «Μετα-
φράσεις των Αρχαίων ά-
πό συνεργάτη μας).

17.50 (Η «Όρα της Έγκυκλο-
παιδείας: «Η τεχνική μέ-
ταξας» από τον κ. Κ. Δό-
στο).

18.20 (Η Θρησκευτική «Όρα:
«Επιστήμη και Θρη-
σκεία).

17.30 ΕΚΠΟΜΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥ-
ΧΑΙΩΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΘΕ-
ΝΩΝ.

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

12.00 (Μουσικές σελίδες).

13.40 (Έργα για βιολι).

22.00 (Βραδυό κονταότο).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

18.00 (Δίσκοι).

ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

07.45 (Ελληνικά τραγουδι).

08.15 (Έλαφρά μουσική).

14.30 (Η «Όρα των Άκροα-
τών).

16.15 (Μουσικό κόκτεϊλ).

17.00 (Μουσική για τόν καθε-
να).

21.20 (Τραγουδι από την Δα-
νική).

23.15 (Χορευτικό πρόγραμμα).

Σάββατον 11 Ιανουαρίου

ΟΜΙΛΙΑΙ

08.10 (Το πεντάλεπτο της οικο-
γενείας).

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙΣ — Σελίς 43

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 5-11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 5 Ιανουαρίου

Πρωινό Πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.30 Α' δελτίον ειδήσεων
07.45 Παλιά μουσική (δ).

Τέλεμον : Σούτα μουσικής δωμάτιου. (Εισαγωγή, Φλαπέρ, Μενουέτο, Φινάλε). Η ορχήστρα του «Κολλέγιου Μουσικού» του Βισμπάντεν. Διευθ. Βάλτερ.

- 08.00 Αναμετάδοσις της θείας λειτουργίας από τον Ιερό Ναό της Μητροπόλεως.

- 10.30 Δημοτικά τραγούδια και χοροί (δ).

- 10.50 Έκπομπή για την ψυχαγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

Μεσημερινό Πρόγραμμα

- 11.00 Συμφωνική συνκυλία (δ)

Μότσαρτ : «Έτσι κάνουν όλες», εισαγωγή. Η Φιλαρμονική Συμφωνική Ορχήστρα της Νέας Υόρκης. Διευθ. Μπρόνκο Βάλτερ.

Μότσαρτ : Συμφωνία αρ. 41 σε ντο μείζ. («Συμφωνία του Διδε»), με τα έξι μέρη : Αλλέγκρο, βιάτο, Αντάντε, καντάμπιλε, Μενουέτο, Αλλέγκρο - Φινάλε (Αλλέγκρο μάλτο). Η ίδια ορχήστρα με τον ίδιο διευθυντή.

Μότσαρτ : Κοντσέρτο σε ρε μείζ. για πιάνο και ορχήστρα, με τον Μπρόνκο Βάλτερ που διευθύνει συγχρόνως από το πιάνο τη Φιλαρμονική της Βιέννης.

Ρίχαρντ Στράους : «Θάψος και εξορκισμός», συμφωνικό ποίημα. Η Συμφωνική Ορχήστρα της

κυρίας : Οδηγία για το ροκκοκωρικό.

- 12.20 (Ομιλία)

- 13.30 (Τέχνη και Ζωή : «Ο Ερνάουλος ως Παιδαγωγός» από την Κα Γ. Τασούλη)

- 17.30 Η ΕΦΗΒΙΚΗ ΩΡΑ. (Αρχαία μυθολογία).

- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ (Ποικίλο πρόγραμμα).

- 23.15 (Μουσική δωμάτιου με έργα Μπετόβεν - Μπράνν).

- 21.20 ΤΟ ΣΕΞΤΕΤΤΟ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.

- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ 07.45 (Δίσκοι).

- 18.00 (Δημοτικά τραγούδια από τον όμιλο Ν. Χειροπούλου).

- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ 08.00 (Μουσική για άρπα).

- 08.15 (Ελαφρά πρόγραμμα).

- 12.00 (Ελαφρά πρόγραμμα).

- 13.30 (Ελαφρά τραγούδια).

- 14.30 (Διάφορες ελαφρές ορχήστρες).

- 17.00 (Μουσική για τον καθένα).

- 22.00 (Έκπομπή από το «Μεθυμένο φεγγάρι»).

Φιλαρμονίας. Διευθ. Λεοπόλδος Στοκόφσκι.

Γλαζουρόφ : Η Εισαγωγή πάνω σε ελληνικά θέματα, έργ. 3. Η Συμφωνική Ορχήστρα της Μινεαπόλεως. Διευθ. Δημήτρης Μητρόπουλος.

Στο διάλειμμα της συναυλίας θα μεταδοθεί ομιλία του κ. Αγγελίου Προκοπίου με θέμα : «Η αισθητική του διδίου».

- 13.00 Ειδήσεις στην αγγλική. Αναμετάδοσις από το Λονδίνο.

- 13.10 Έκπομπή για την ψυχαγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

- 13.30 Η ορχήστρα Σουγιούλ. Τραγούδι ο Ρένος Τάλλας.

«Μπίμπλα», ταγκό (Φάρι).

«Πού νάσαι τώρα» (Σουγιούλ).

«Γιά σένα», άμπανέρα (Μαράκη).

«Τραγούδι για μένα», ρωμάντο (Ντέ Κούστις).

«Γιατί να σε ποθώ» (Ουάρεν).

«Αν μπορούσα μιά νυχτιά», ρωμάντο (Χαιροπούλου).

«Σ' έχω πάντα στην καρδιά μου» (Λεκουόυ).

- 14.00 Το λογοτεχνικό τέταρτο του κ. Στράτη Μυριόλη.

- 14.15 «Εμείς κι' ο κόσμος».

- 14.30 Σκέψ.

«Μιά νύχτα του Γενάρη στο Μάγερλινγκ». Κάτι ανάμεσα στην ιστορία και στην φαντασία. Σκέψ. του κ. Δημήτρη Κωνσταντινίδη.

Ραδιοφωνική σκηνοθεσία του κ. Κώστα Κροντηρά.

Εσπερινό Πρόγραμμα

- 16.00 Η Ορχήστρα του Σταθμού.

Κέλερ Μπέλα : Εισαγωγή σε μιά κωμωδία.

Κάιν : Ρωμάντο.

Κάλμαν : Επιλογή από την οπερέτα «Η πριγκίπισσα της Τσάντας».

- 16.20 Για να γνωρίσουμε την Ελλάδα.

«Κατάδυση του Σταυρού σε νησί», από συνεργάτη μας.

- 16.30 Συνέχεια του προγράμματος της Ορχήστρας του Σταθμού.

- 16.45 Γαλλική έκπομπή.

- 17.15 Χορευτικό πρόγραμμα (δ).

- 17.50 Ομιλία.

- 18.00 Συνέχεια χορευτικού προγράμματος (δ).

- 18.30 Έκπομπή για την ψυχαγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

- 19.00 Ειδήσεις στην αγγλική. Αναμετάδοσις από το Λονδίνο.

- 19.10 Συνέχεια έκπομπής για τις Βρετ. Δυνάμεις.

- 19.30 Πολιτική έμμιλ.

- 19.40 Δημοτικά τραγούδια (δ).

- 20.00 Έκπομπή για τις Ένο

πλες Δυνάμεις μας.

- 20.30 Β' δελτίον ειδήσεων.

- 20.45 Τά ελληνικά (ηγήματα, από τον κ. Χρ. Χρηστίδη).

- 21.00 «Εμείς κι' ο κόσμος».

- 21.20 Αθλητικές ειδήσεις.

- 21.30 Η ώρα των άκροτων Δίσκοι της έκλογής των.

- 21.00 Έκπομπή για τον καθένα.

- 22.00 Μελοδραματική έκπομπή (δ).

Α' και Β' πράξεις από την οπερά του Βέρντι «Τροβατόρες» με έρμηνευτές των ρόλων τήν υψίφων Μπίλγκα Σκασιότι ως Λεονώρα, τήν Τζιουζέππιν Τινέτι ως Αλβιόνα, τήν Κόρρατο Τζαμπέλλι ως Φερράντο, τήν Τίνα Μανουρίνι ως Ίνες, τήν Αιμίλιο Βεντουρίνι ως Ρουίς και τήν Έντσο Αρνάλντι στο ρόλο ενός γεροτσιγγάνου, με τήν ορχήστρα και τήν χορωδία της Σκάλας του Μιλάνου. Διευθυντής της ορχήστρας Λορέντσο Μαλαγιόλι. Διευθυντής της χορωδίας Βιττόριο Βενετσιάνι.

- 23.00 Ποικίλη ελαφρά μουσική (δ).

«Χορεύοντας στο σκοτάδι» (Ντίτς και Σβάρτς).

«Η ορχήστρα Αντρέ Κουστελάντε».

«Οι τρεις κομπολιέρες» (Εσπερόν, Γκιλμπερτ, Κορτσάρ) και «Η πόλη της Νίκης» (Κάαν, Στάιν). Οι Αντρίους Σίστερς, τραγουδ.

«Μονοξία» (Ντιούκ) Ελβινγκτον). Σόλο πιάνο ο συνθέτης.

Ρομπά από τη «Σούτα του Νότου» (Μόνια Λίτερ).

«Ο συνθέτης με το συγκρότημά του».

«Το γερμανικό άπδόν» επιλογή. Η υψίφωνος Έρνα Ζάκ με τήν ορχήστρα της Γερμανικής Οπερας του Βερολίνου. Διευθ. Βίλλυ Τσέρνικ.

«Καλοκαίρι» (Χέιγουαρντ, Γκέρσουίν). Η ορχήστρα Ράσελ Μπένετ.

«Η πρώτη μου, η τελευταία μου, η μοναδική μου» (Σήζαρ, Γκρήντο).

«Ο Άντυ Ράσελ με τήν ορχήστρα Πάλ Ουέστον».

«Το κορίτσι της Βραζιλίας» (Μάρσεντ). Η Μονδολιτά Τρόϊς.

«Μορ λες τ'ονεϊρό σου» (Ντάνιελ, Μπράουν, Ράις) και «Ωραίο ούρανε» (Φερνάντες). Οι Μίλλες Μπράνδερς.

Επιλογή από μελωδίες του Μπίλλυ Μέγαλ. Πιάνο σόλο ο συνθέτης.

«Θέλεις να φύγω με μιά μέρα» (πάνω στο «Ταγκό» του Άλμπενιθ). Τραγούδι ο Ζορζ Γκεταρτ με τήν ορχήστρα του Μαρσέλ Κασβέν.

Επιλογή από μελωδίες της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Το Πρόγραμμα το έποιον κατάρτισε η Υπηρεσία του Ραδιοφωνικού μας Σταθμού και δημοσιεύεται εις τας σελίδας αυτές, υφίσταται ένιοις μικράς μεταβολάς, είτε συνεπεία γεγονότων που παρουσιάζονται κατά την διάρκειαν της εκπομπής και πρέπει να μεταβούν εκ του Ραδιοφωνικού Σταθμού, είτε συνεπεία αδυναμίας έκτακτων ώριμένων μέσων του Προγράμματος, είτε εξ άλλης ανάγκης. Έξ αυτής της άφρονης παρουσιάζονται ένιοις άριστα μεταβολαί, δια τας οποίας δεν ευθύνονται φυσικά ούτε η κατάρτις του Προγράμματος Υπηρεσία, ούτε η Συνταξίς του «ΕΛΩ ΑΘΗΝΑΙ».

«Μ' ένα τραγούδι στην καρδιά» (Ρότζερς και Χάρντ). Η ορχήστρα Αντρέ Κουστελάντε.

- 23.45 Χορευτική μουσική (δ).

ΔΕΥΤΕΡΑ, 6 Ιανουαρίου

Πρωινό Πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινή μουσική (δ)

- 07.20 Πρωινή γυμναστική

- 07.30 Α' δελτίον ειδήσεων.

- 07.45 Δημοτική μουσική (δ)

- 08.00 Κινηματογραφικό έργον (δ)

- 08.10 Το πεντάλεπτο της ύγειας.

«Οι γεροί μικροβιοφόροι», από τον καθηγητή κ. Γρηγόριο Χατζηβοσιλείου.

- 08.15 Ελαφρά μουσική (δ)

Μεσημερινό Πρόγραμμα

- 12.00 Μουσικές σελίδες (δ)

Παγκανίνι : Παράλλαιγες σ' ένα θέμα του Παϊζέλλο. Νεώτερη επεξεργασία και έκτελες από τον βολιστή Πρασέντα με συνοδεία πιάνου από τον Όττο Γκρόφι.

Ντεμπουσύ : «Πεσμένη φύλλα», προλόγιο αρ. 2 από το Β' βιβλίο. Σόλο πιάνο ο Φραντς-Γιόζεφ Χίρντ.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

Ρεσπίγκι : «Τα πεύκα της Ρώμης», συμφωνικό ποίημα (Τα πεύκα της Βίλλας Μπαργκές, Γκέντα κοντά σε μιά κατακόμβη. Τα πεύκα του Τζονικόλο, Τα πεύκα της Άπτεας (Οδοί). Η ορχήστρα της Ένωσης Συναυλιών του Όδεϊου. Διευθ. ο Πέρο Κάπνικα.

χαγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

- 13.00 Ειδήσεις στην αγγλική. Αναμετάδοσις από το Λονδίνο.

- 13.10 Συνέχεια της έκπομπής για τις Βρετ. Δυνάμεις.

- 13.30 Διάφορες ρομπές (δ)

- 13.50 «Εμείς κι' ο κόσμος»

- 14.10 Μουσικό διάλειμμα (δ)

- 14.15 Β' δελτίον ειδήσεων.

- 14.30 Ελαφρά μουσική (δ)

«Το κορίτσι των Κουέζερ», επιλογή (Μόνκτον). Η ορχήστρα Άλφρέντο Κάμπολι.

«Κάποια μέρα θα με αποζητήσης» (Ρίτσοντς, Λάμπερτ) και «Είμαι ένας κατάδικος με τήν παλιά δόξα στην καρδιά μου» (Μάκ Ένερν Μάλλερ). Το συγκρότημα των κάου-μπόυζ «Χίλλ Μπίλ-λίζ».

«Ο Πέτρο Κρόνιντσερ σε διάφορες επιτυχίες του».

«Μη μιλάτε παρακαλώ για μένα αφού φύγω» (Κλέρο, Στέπε). Τραγούδι, από τήν Κάσ Ντέιλυ με τήν ορχήστρα του Τόμμου Ντόρσο.

«Καβαλένιτ», επιλογή (Κάουαρντ, διασκ. Τζέ-σους). Η ορχήστρα Ρίτσαρντ Κόην.

«Η θεία μου ή Άμρ-σούλα» (Άνδρ. Βέμπο). Η Σοφία Βέμπο με τήν ορχήστρα Σουγιούλ.

«Μαντινάδες» (Γούναρη, Σουγιούλ). Ο Γούναρης και ο Μαρούδας με τήν ορχήστρα Σουγιούλ.

«Ζηλιάρα μου», εφές-τρότ (Σέμψη). Η Χρυσούλα Στίνη με τήν ίδια ορχήστρα.

18.20 Πνευματικές μορφές. «Αλέξανδρος Ραγκαβής», από τήν Κα Στεφάνια Χατζάκη.

- 18.30 Έκπομπή για την ψυχαγωγία των Βρετ. Δυνάμεων.

- 19.00 Ειδήσεις στην αγγλική. Αναμετάδοσις από το Λονδίνο.

- 19.15 Συνέχεια έκπομπής για τις Βρετ. Δυνάμεις

- 19.30 Η ώρα των φίλων του Ραδιοφώνου.

«Συντονισμός των κυμάτων εις τους αθηναίους», από τον κ. Γιάννη Παπαδάκη.

- 19.40 Δημοτικά τραγούδια από τον όμιλο Γεωργίου Σταθούλου.

«Σαράντα παλληκάρια από τη Λειβαδιά».

«Βαστάτε Τούρκοι τάλογα», κλέφτικο.

«Ενας σκοπός με σόλο βιολί».

«Στο Παπαλάμπου τήν αλή», τσάμικο.

20.00 Έκπομπή για τις Ένοπλες Δυνάμεις μας

- 20.30 Γ' δελτίον ειδήσεων και σχόλια.

- 21.00 Έκπομπή για τον καθένα

- 21.15 Εκλεκτοί δίσκοι

Μότσαρτ : Κοντσέρτο για βιολί και ορχήστρα σε ρε μείζ. (Αλλέγκρο, Αντάντε καντάμπιλε, Ρόντο).

«Το παγκόσμιο λοντε» για βιολί και ορχήστρα σε ρε μείζ. (Αλλέγκρο, Αντάντε καντάμπιλε, Ρόντο).

«Το παγκόσμιο λοντε» για βιολί και ορχήστρα σε ρε μείζ. (Αλλέγκρο, Αντάντε καντάμπιλε, Ρόντο).

«Το παγκόσμιο λοντε» για βιολί και ορχήστρα σε ρε μείζ. (Αλλέγκρο, Αντάντε καντάμπιλε, Ρόντο).

«Το παγκόσμιο λοντε» για βιολί και ορχήστρα σε ρε μείζ. (Αλλέγκρο, Αντάντε καντάμπιλε, Ρόντο).

«Το παγκόσμιο λοντε» για βιολί και ορχήστρα σε ρε μείζ. (Αλλέγκρο, Αντάντε καντάμπιλε, Ρόντο).

«Το παγκόσμιο λοντε» για βιολί και ορχήστρα σε ρε μείζ. (Αλλέγκρο, Αντάντε καντάμπιλε, Ρόντο).

«Το παγκόσμιο λοντε» για βιολί και ορχήστρα σε ρε μείζ. (Αλλέγκρο, Αντάντε καντάμπιλε, Ρόντο).

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

5-11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

- 17.30 Η ώρα του παιδιού (Νηπιακή ώρα)

«Παρασκευάσι» (Η άτακτη Μπλου-μπλου) (Ευθυμική Ιστορία). «Το γουρου νάκι», τραγουδάκια, παιχνίδια.

- 18.00 Ελαφρά ελληνικά τραγούδια (δ).

«Μιά φορά μονάχα ζούμε», σλόου (Τραϊφόρου, Γιαννίδη). Η Βέμπο με ορχήστρα. Διευθ. Γιαννί

διοδ καί η φυσιολογική
καί παραγωγική διασώσι-
σις, από την Κω Δώρα
Παπακωνσταντίνου.
9.15 Έλαφρά μουσική (5).

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά ελληνικά
τραγούδια (5).

«Θά περιμένω», ταγκό
(Κοφινιώτη, Ραπίτη). Η
Βέμπο με την ορχήστρα
Σουγιούλ.

«Ποιος σε πήρε και
μούφους», ταγκό (Κοφι-
νιώτη, Γουνάρη). Ο Γού-
ναρης με την ίδια ορχή-
στρα.
«Κάνε λιγάκι υπομονή»
(Σουγιούλ). Τραγούδι, ο
Βισβάρδης με συνοδεία
πιάνου.

«Λόντρα, Παρίσι, Άθή-
να», ρούμπα (Τραϊφόρου,
Ραπίτη). Η Δανάη με
την ορχήστρα Γεωργιάδη.
«Κρυστάλλω», ταγκό
(Ρηγοπούλου, Παπαδοπού-
λου). Ο Βισβάρδης και ο
Τάλλμας με την ορχήστρα
Σουγιούλ.

«Δύο πράσινα μάτια»,
βάλς (Κιούση, Καπριτίσι-
ου). Η Καίτη Παρίση και
ο Τάλλμας Μαρούδας με
την ίδια ορχήστρα.

«Τό τελευταίο ταγκό»
(Ρηγοπούλου, Παπαδοπού-
λου). Ο Βισβάρδης και ο
Καδβαδίας με την ορχή-
στρα Σουγιούλ.

12.20 Η ώρα των σκακι-
στών.

Από το συνεργάτη μας
κ. Ιωάννη Κουτσολίδη.

12.30 Έκπομη για την ψυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της έκπο-
μης για τις Βρετ. Δυ-
νάμεις.

13.30 Η Ελλάδα στον ά-
γωνα.

13.40 Επιλογές από έργα
διασημών συνθετών (5).

Αποσπάσματα από έρ-
γα του Γκρήγκ. Η Φιλαρ-
μονική του Βερολίνου.

Φαντασία πάνω σε έρ-
γα του Τσαϊκόφσκυ. Η
Ουφίφονα Αννίτα Γκούρα
και ο τενόρος Πέτερ Άν-
τερς με τη Φιλαρμονική
του Βερολίνου. Διευθ.
Κούρτ Σράντερ. Γκράν-
σολο ο Βίλλυ Στέχ.

14.00 Έμεις κι' ο κόσμος.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Αθλητικές ειδήσεις.

14.40 Η ορχήστρα Έρικ
Κόουτς (5).

Έσπερινό Πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο. — Ά-
νακοινώσεις.

16.15 Μελωδίες και ρυθ-
μοί (5).

16.45 Γαλλική έκπομη.

17.00 Μουσική για τον κα-
θέναν (5).

«Θησαυρό μου» (Μπε-
κούτσι). Η ορχήστρα
Μαντοβάνι.

«Τζίνγκλ, τζάνγκλ
τζίνγκλ», από την ταινία
«Φόρεστ Ρέιντζερ» (Λέσ-
σερ, Λίλλυ). Το συγκρό-
τημα από φυσιοματικές
του Έρικ Ούινστον. Τρα-
γούδι ο Άλαν Κέιν.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίδα 46.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

5-11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

«Μισσούρι», βάλς (Λο-
γκάν, Σανόν). Η ορχή-
στρα Πάλ Λαδάλ.

«Μπλάκ δάντιζ», επι-
λογή. Το συγκρότημα
Ντεμπρού Σάμερς.

«Τίποτε άλλο παρά η
έρση καρδιά» (Τσαϊκόφ-
σκυ - Ουέστμπερ). Τρα-
γούδι, ο Φράνκ Σινάτρα
με την ορχήστρα Άξελ
Στόνταλ.

«Κάθαλκέντ», επιλο-
γή (Κάουαρντ, διασκευή
Τζόνσον). Η ορχήστρα
Ρίτσαρντ Κρήν.

«Χέυ, Μέιμπελ» (Στρά-
νκερ). Το συγκρότημα
από φυσιοματικές του Έ-
ρικ Ούινστον. Τραγούδι
η Τζούλυ Ντάν και τρία.

«Αγαπημένα βάλς». Το
ντουέτο πιάνων Ράιτς
και Λάντσερ.

17.30 Η ώρα του παιδιού
(Για παιδιά 8-12 ετών)

Κουκλοθέατρο, μάθημα
ρυθμικής.

17.50 Έκλεκτοι δίσκοι

Τσαϊκόφσκυ : 6η Συμ-
φωνία («Παθητική») έργο
74 (Αντάτζιο, Άλλεγκ-
ρο κόν γκράτσια, Άλλε-
γκρο μάλτο διδάτσε, Άν-
τάτζιο λαμμέντοζο). Η
Συμφωνική του Λονδίνου.
Διευθ. Άλμπερτ Κούτς.

18.30 Έκπομη για την ψυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.

19.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

19.15 Συνέχεια έκπομης
για τις Βρετ. Δυ. δμεις.

19.30 Πολιτική έπιλία.

19.40 Δημοτική μουσική (5).

20.00 Έκπομη για τις Ένο-
πλες Δυνάμεις μας.

20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων
και σχέλια.

21.00 Έκπομη για τον κα-
θέναν.

21.20 Ρεσιτάλ φλόουτου
του κ. Σωκράτη Σαρ-
γάνη.

Μπετέδεν : Σονάτα σε
σολύφες μεζόν (Άλλέ-
γκρο μόντεράτο, Πελο-
ναίτζι, Λάργκο, Άλλεγκ-
ρέττο μάλτο με παρολλοι-
γές).

21.40 Η σημερινή Άγγλια.

21.55 Έμεις κι' ο κόσμος.

22.00 Μουσικοφιλολογική
βραδυά.

22.20 Η Ορχήστρα του
Σταθμού.

Κέλλερ Μπέλλα : «Εί-
σαγωγή σε μια σύγχρη-
κη κωμωδία».

Ντ' Αμπρότζιο : «Ο-
νειρο».

Λέχαρ : Έπιλογή από
την οπερέτα «Τσάρβετς».

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων.

23.15 Τραγούδια από τον
Μάρις Σεβαλιέ (5).

23.30 Νυχτερινή μουσική (5).

Συμπέλουε : 3ο κύ-
κλος της Τουονέλλα, συμ-
φωνικό ποίημα, έργο 22
α. 3. Η Ορχήστρα Κον-
σέρταγκεμπόου του Άν-
στερτσπι. Διευθ. Έντου-
αρντ Μπάινουμ, Σόλο άγ-

γλικό κέρας : Λέο δάν
ντέρ Λέκ.

Κράισλερ : «Τσιγγάνι-
κο καπρίτσιο». Σόλο βιο-
λί, ο συνθέτης με συνο-
δεία πιάνου από τον Κάρλ
Λάμσον.

Μποροντίν : «Νυκτερι-
νό» από το Β' Κουαρτέ-
το σε ρε μείζ. Το κουαρ-
τέτο εγχόρδων Λένορ.

Σαίν-Σάνς : «Ο κύ-
κλος», από το έργο «Τό
κρινθαβίλ των ζώων».

Σόλο βιολοντσέλλο ο Σέν-
τρικ Σάρπ.

Φωρέ : Πρελούδιο από
το έργο «Πελλάσας και Με-
λισσάνθη». Η Φιλαρμονική
του Βερολίνου. Διευθ. Άλ-
μπερτ Βόλφ.

Φωρέ : Πρελούδιο από
το έργο «Πελλάσας και Με-
λισσάνθη». Η Φιλαρμονική
του Βερολίνου. Διευθ. Άλ-
μπερτ Βόλφ.

24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό
υπαγορευσεως.

ΠΕΜΠΤΗ, 9 Ιανουαρίου

Πρωινό Πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (5).

07.20 Πρωινή νυνμαστική.

07.30 Α' δελτίον ειδήσεων.

07.45 Δημοτική μουσική (5).

08.00 Τραγούδια από τους
Πίλς και Τζαμπέ (5).

08.10 Τό πεντάλεπτο της
γυναικας.

«Ασπασία», από συν-
εργάτη μας.

08.15 Δίσκοι στην τύχη.

Μεσημερινό Πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (5).

«Μη με ξεχνάς», Ίντερ-
μέτο (Άλλαν Μασκμπέθ).

Ο Ζωρζ Μπουλανζέ και η
ορχήστρα του.

«Ένα χωριατοκόριτσο»
(Μόνκτον). Ορχήστρα θε-
άτρου του Λονδίνου.

«Μπίγκ Μπέν» (Γζώτς
Μελκρινό). Ορχήστρα
με διευθυντή τον συνθέτη.

«Λυπητερό βάλς» (Βέ-
στεν). Η ορχήστρα Ζωρζ
Μπουλανζέ.

«Ορε στακάτο» (Ντι-
νίκου, Χάιφες, Ένορχ.
Σμύτ). Η Ορχήστρα Πε-
ριπαίου της Βοστώνης.

22.20 Όμιλία.

12.30 Έκπομη για την ψυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της έκπο-
μης για τις Βρετ. Δυ-
νάμεις.

13.30 Ο Πέτερ Κρόβιντερ με
το συγκρότημά του (5).

13.50 Η φυσιοματική ώρα.

14.00 Έμεις κι' ο κόσμος.

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Μουσική από έλεον
τον κόσμο (5).

«Άννυ Λάου», λαϊκό
(διασκ. Μάροου). Ο τε-
νόρος Σιντνέϊ Μάκ Γου-
να με συνοδεία από τρία
εγχόρδα.

«Μέσα στους κήπους

της Γαλλίας», έπιλογή ά-
πο παλιά τραγούδια (δι-
ασκ. Νταρσέ). Η Υδών-
νη Μπίρον με την ορχή-
στρα Γκουττινγκέρ.

«Τό Σουζάννα!» (Φό-
στερ). Ο τενόρος Ρί-
τσαρντ Κρούκς και οι
Μπαλλαντιέρες με συνο-
δεία πιάνου από τον Λά
Φόρς, και κιθάρας από
τον Κολίκιο.

«Γαρυφαλλάκια» (Βαλ-
νέρδε). Η μεσόφωνος Κον-
τσίτα Σουπερβί με όρ-
χήστρα.

«Κολίνα», ρωσικό λα-
ϊκό. Χωρωδία και μπαλα-
λάικες. Διευθ. Αλεξάν-
τροφ.

«Φωτιά εκεί κάτω» και
«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

«Χαλαμπαλού υπάλλη-
λος» (Χάρρις). Ο δαρτύνος
Τζών Γκός και άνδρικό
κουαρτέτο.

ΕΥ. ο συνθέτης.
«Δέν είνε κακή διαγω-
γή», σλόου-φός (Ραζάφ,
Ουάλλερ, Μπουρς). Άρ-
πα ο Μάριο Λορέντι με
το ρυθμικό του συγκρότη-
μα και τραγούδι.

17.30 Η ώρα του παιδιού
(Για παιδιά 12-14 ετών)

«Τό παραμύθι της Α-
ταλάντης», «Ελάτε να
παιξουμε».

18.00 Η Έφημερίδα του
Σταθμού.

18.30 Έκπομη για την ψυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων.

19.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

19.15 Συνέχεια έκπομης
για τις Βρετ. Δυνάμεις

19.30 Για να ννορήσουμε
την Ελλάδα.

«Χιονισμένη Αίρφυς»,
από τον κ. Πάνο Σαμάα.

19.40 Κρητικά δημοτικά
τραγούδια από τον έμι-
λο Πεδουλάκη.

Συρτός μαλαμάνος.
Κοντιλές μαλεδιζιώτι-
ες.

Συρτός ρεθυμωτικός.
Πεντοζάλη χρονώτικη.

20.00 Έκπομη για τις Ένο-
πλες Δυνάμεις μας.

20.30 Γ' δελτίον ειδήσεων.
και σχέλια.

21.00 Έκπομη για τον κα-
θέναν.

21.20 Πάληδες καντάδες ά-
πό την χορωδία Γεωρ-
γίου Αθανασιάδη.

«Στην ξανθή ους» (Κακ-
κίνου).

«Τά περασμένα ώραια
χρόνια» (Χατζηπατσό-
λου).

«Έλα πάμε εις τα έξ-
να» (Κακκίνου). Σόλο ο
τενόρος Πανταζινάκος.

«Η τσελλή ξυροφύλας»
(Τσαλαπατάνη). Σόλο ο
τενόρος Τραγοδής.

«Σφιξ' με» (Σκελλά-
ριδης).

21.40 Η σημερινή Άνυλκ.

21.55 Έμεις κι' ο κόσμος.

22.00 Έλαφρά ελληνικά
τραγούδια (5).

«Ηρθες σαν την Άνοι-
ξη», ταγκό-άμπανέρα (Κο-
σινιώτη, Μωρόκη). Η
Στέλλα Γκρέκα με την ορ-
χήστρα Σουγιούλ.

«Αγαπούλα, αγαπού-
λα», ταγκό (Άκαβίδη,
Μαργαρίτη). Ο Φώτης
Πολυμέρος με την ορχή-
στρα Βέλλα.

«Αγάπη μου ή ώρα
φθάνει», σλόου-φός (Τα-
τφόρου, Ραπίτη). Η Σο-
φία Βέμπο με ορχήστρα.

Διευθ. Γιαννίδης.

«Κάνε μου λίγο συντρο-
φία», σλόου (Μανιατάκη-
Σουγιούλ). Ο Κώστας
Μονιατάκης με την ορχή-
στον Γεωργιάδη.

«Δέν πειράζει» (Χαίρο-
πούλου). Η Στέλλα Γκρέ-
κα με ορχήστρα. Διευθ.
Γιαννίδης.

«Πού νάσαι τώρα»; (Σα-
κελλαρίου, Γιαννακοπού-
λου, Σουγιούλ). Ο Μα-
νιατάκης με την ορχήστρα
Α Γεωργιάδη.

«Λάντρα Παρίσι Άθή-
να», μπενκίν (Τσαφόρου,
Ραπίτη). Η Βέμπο με
την ορχήστρα Σουγιούλ.

22.20 Τέχνη και ζωή.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

5-11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

«Οι σημασίες του βιβλί-
ου στη ζωή μας», από τον
κ. Παύλο Φλώρο.

22.30 Ρεσιτάλ πιάνου της
Διδος Μαρίας Μαρκε-
γιάννη.

Τζών Μπλόου (1648 -
1708) : Δύο πρελούδια.

Τόμας Άρ. (1710-73) :
Γκαβόττα.

Μοτσαρτ : Φαντασία
και Φούγκα σε ντο μείζ.

Πρόκοφφ : «Οκτώ φε-
υλίες οπτασίες».

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων.

21.20 **Θένκ**
Τραγουδι από την
Δανία.
«Ονειρα που σβή-
νουν», σλόου (Καπνίσση).
«Πέρα τέτοιοι καιρό»
(Γιαννίδη).
«Έλα γι' απόψε», ρω-
μάντσα (Χαριστούλου).
«Γύρνα πάλι», σλόου
(Καστριώτη).

21.40 **Η σημερινή 'Αγγλία**.
21.55 **Εμείς κι' ο κόσμος**.
22.00 **Βραδυνό κοντσέρ-
το (δ)**
Μπάς : Σονάτα για
βιολιά και πιάνο. Ο Ού-
ίλλιαμ Πρίμορτζ και η
Χάρριετ Κόεν.
Ουάλλος : «Κόρπους
Κρίστι» και «Χριστούγεν-
νάτικα κάλαντα της Κορ-
νουάλης». Χορωδία του
BBC. Διευθ. Λέσλι Γούντ-
γκέιτ.
Βών-Ουίλλιαμ : Σουί-
τα γι' α βιολιά και πιάνο.
Ο Ουάλλος Φόρμπετ και
η Ντενίς Λασσινμόν.
23.00 **Δ' Δελτίον ειδήσεων**
23.15 **Χορευτικό πρόγραμ-
μα (δ)**
24.00 **Ειδήσεις σε ρυθμό ύ-
πνου**

ΣΑΒΒΑΤΟ, 11 'Ιανουαρίου

Πρωινό Πρόγραμμα
07.00 **Πρωινή μουσική (δ)**
07.20 **Πρωινή γυμναστική**
07.30 **Α' δελτίον ειδήσεων**
07.45 **Δημοτική μουσική (δ)**
08.00 **Μουσική για άρρα (δ)**
08.10 **Το πεντάλεπτο της
νοικοκυράς**
«Οδηγία για το νοι-
κοκυριά».

08.15 **Ελαφρά μουσική (δ)**

Μεσημβρινό Πρόγραμμα

12.00 **Ελαφρά μουσική (δ)**
Βάλε από την όπερ-
τα «Οι κομπάνες της Κορ-
νεβίλλης» (Πλανκίτ, δια-
σκ. Μερτά). Η ορχήστρα
Μάρκε Βέμπερ.
«Ιντερλούδιο για αϊ-
σθημα» (Μπρίτζγουότερ,
διασκ. Λίτερ). Ο Μόνια
Λίτερ με το συγκρότημά
του.
«Το δίσκο έτος», βάλε
από την ταινία «Τα χορευ-
τικά χρόνια». Η ορχή-
στρα θεάτρου του Ντρού-
ρυ Λέιν. Διευθ. Τσάρλς
Πρέντις.
«Μεσανυχτα στο Μέν-
φαιρ» (Νιούελ Τσέις). Η
Πατρίσια Ρόσμπορ και ο
«Αϊδορ Ντένις σε δύο
πιάνο.
«Τζιγκ» (Μπλάκ, διασκ.
Λίτερ). Ο Μόνια Λίτερ
με το συγκρότημά του.
12.20 **Ομιλία**
12.30 **Εκπομπή για την φυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων**
13.00 **Ειδήσεις στην αγγλι-
κή**. «Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο».
13.10 **Συνέχεια της εκπομ-
πής για τις Βρετ. Δυ-
νάμεις**
13.30 **Ελαφρά τραγου-
δία (δ)**
«Λέγε με χρυσό μου, λέ-
γε με αγάπη μου» (Ντίκ,

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 5-11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ρέιφελντ, Φράνκμπεργκ,
Μάρμποτ). Οι Κίνγκ Σί-
στερς με την ορχήστρα
Μπάντ Κόουλ.
«Για τα τά, για τα τά»
(Μπέρκι, Φαν Χάουζεν).
Οι ίδιες με την ορχήστρα
Φρέντ Μάρτιν.
«Το βάλε της νοσταλ-
γίας» (Μπράνκ, Τραγου-
δι ο Ζωρζ Γκεταρό, με
την ορχήστρα Μαρσέλ Κα-
ριβέν.
«Φέρε κι' άλλο πιετό»
(Μπράνκ, Μπέρλ). Το
τρίο Κίνγκ Κόουλ.
«Αντίο καρδιά μου»,
από την ταινία «Αστέρια
χωρίς φως» (Μουσική Μον-
νι, στίχοι Κοντέ). Η Έ-
νιτ Πλάφ με την ορχή-
στρα Λουπέρετς.
«Είπε στο σπίτι για λί-
γι» (Πόελ, Σαπίρο) και
«Γκούντ, γκούντ, γκούντ»
(Φίσερ, Ρόμπερτς). Τρα-
γουδι, η Άννιτα Έλνις.
«Μην τριγυρνάς πιάν»,
φόν-τρώτ (Ελληνικόν-
Ράσελ). Ο Γκλέν Γκρέυ
με την ορχήστρα Κόζα
Λόμα. Τραγουδι, η Κέννυ
Σάουζαντ και οι αδελφές
Λέ Μπρέν.
13.50 **Αθλητικές ειδήσεις**
14.00 **Εμείς κι' ο κόσμος**
14.15 **Β' δελτίον ειδήσεων**
14.30 **Μισή ώρα με τις όρ-
χήστρες Τζέου Λέας**

**Πόλ Λαβόλ και Γκλέν
Μίλλερ (δ)**
Εσπερινό Πρόγραμμα
16.00 **Χρηματιστήριο. — 'Α-
νακοινώσεις**
16.15 **Ποικίλη μουσική (δ)**
Μπιζέ : Ποιμικό από
τη σουίτα αρ. 2 της «Αρ-
λεζιάνας». Η Φιλαρμονι-
κή του Βερολίνου. Διευθ.
Χάινς Σμιτ-Ισσερσντετ.
Σούμπερτ : Ρόντο (δι-
ασκ. Φρήντμπεργκ). Ο
διοικιστής Γιάσα Χάιφες
με συνοδεία πιάνου από
τον «Ιζιντορ Αχρών».
Μποροντίν : «Στίς στέπ-
πες της Κεντρικής Ασί-
ας». Η Συμφωνική Ορχή-
στρα του Λονδίνου. Διευθ.
«Αλμπερτ Κόουτε».
Λίστ : «Ψιθουροί του
δάσους», σπουδή κοντσέρ-
του. Ο πιανίστας Σίγκ-
φριντ Γκρόντνίτς.
Ντέ Φάλλια : «Ιντερλού-
διο και Χορός από το
μπαλέτο «Η σύντομη
ζωή». Η Φιλαρμονική του
Βερολίνου. Διευθ. Αλμπερ-
τ Βόλφ.
16.45 **Γαλλική έκπομπή**
17.00 **Μουσική για τον κα-
θέναν (δ)**
«Μετά που έφυγες», φόν-
τρώτ (Κρήμερ-Λέυστον).
Το τρίο Μπέννυ Γκούντ-
μαν.
«Το τέλος του ταξεί

Ο κ. Σωτ. Ζαργάνης εις το πρόγραμμα της Πέμπτης.

διού, σλόου-φόν (Σάαρλ,
Μίλλερ). Η ορχήστρα
«Αμπρουζ, Τραγουδι η
«Ανν Σέλτον».
«Επιλογή από μουσικές
κωμωδίες (Μπίλλυ Μέ-
γερλ). Σόλο πιάνο ο συν-
θέτης.
«Τι απομένει απ' την
αγάπη μας», σλόου, Στί-
χοι, μουσική και έκτελε-
σις Σάρλ Τρενέ. Συνο-
δεύει η ορχήστρα Λεό
Σωλίσκ.
«Ο σοκολατένιος στρα-
τιώτης», επιλογή («Οσ-
καρ Στράους, διασκ. Μπέν-
νεντκτ»). Η ορχήστρα Μά-
ρεκ Βέμπερ.
«Ποτέ δεν περνά μια
ώρα», σλόου-φόν (Κέννε-
νι). Η ορχήστρα «Αμ-
προουζ, Τραγουδι ο Τζέορτζ
Μελακρίνο.
«Κυρία, να είστε καλή»
φόν-τρώτ (Γκέροουίν). Το
τρίο Μπέννυ Γκούντμαν.
17.30 **Η εφημερίδα**
«Αρχαία μυθολογία».
18.00 **Δημοτικά τραγουδι-
α από τον ήμιλο Νικο-
λάου Χειροπέδου**
«Βουνά μην κοιμάνε-
τε», τσάμικο.
«Μάρκος Μπότσαρης»,
κλέφτικο.
«Μοδ παρήγγειλε τ' α-
ηδόνι», κολαματιανό.
«Μια κόρη τα μεσάνυ-
χτα», τσάμικο.
«Με πήρε το ποτάμι»,
συρτό.
18.20 **Η ανοικτοδόμησις της
Ελλάδας**
18.30 **Εκπομπή για την φυ-
χαγωγία των Βρετ. Δυ-
νάμεων**
19.00 **Ειδήσεις στην αγγλι-
κή**. «Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο».
19.15 **Συνέχεια εκπομπής
για τις Βρετ. Δυνάμεις**
19.30 **Τέχνη και ζωή**
«Ο Εξοπύλλος ως ποι-
δαγωγός», από την Κα Γε-
ωργία Ταρανιλή.
19.50 **Πείραμα τηλεεξέτα-
σεως** «Ασθενών με τη μέ-
θοδο του καθηγητού κ.
Σκέρου Ζερβού».
20.00 **Εκπομπή για τις Ένο-**

πλες Δυνάμεις μας.
20.30 **1' δελτίον ειδήσεων**
και σχέλια.
21.00 **Εκπομπή για τον κα-
θέναν**
21.20 **Το Σεξτέττο του Στκ
θμευ**
21.40 **Η σημερινή 'Αγγλία**.
21.55 **Εμείς κι' ο κόσμος**.
22.00 **Εκπομπή από το «Με-
θυσμένο φεγγάρι»**
23.00 **Δ' δελτίον ειδήσεων**
23.15 **Μουσική δωμάτιου (δ)**
Μπετόβεν : 3η Σονάτα
για πιάνο και βιολί, σε
μείζ. μεζ., έργ. 12 αρ.
3 με τα έξης μέρη : «Αλ-
λέγκρο κόν σπρίτο», «Αν-
τάτζιο κόν μόλτο έσπρεσ-
σιόνε», Ρόντο («Αλλέγκρο
μόλτο»). Ο Ρούντολφ Σέρ-
κιν και ο «Αντολφ Μπούς».
Μπράνκ : Τρίο για πιά-
νο, βιολί και βιολοντσέ-
λο σε ντό μεζ., έργ. 87
(«Αλλέγκρο, Αντάντε κόν
μάτο, Σκέρτσον, Φινάλε».)
Το τρίο της Βένης.
24.00 **Ειδήσεις σε ρυθμό ύ-
πνου**

**ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕΣΠΕΡΙΟΝ
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ**

**ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΑΙ
ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ**
★
**ΑΙ ΡΥΤΙΔΕΣ, ΑΙ ΠΑΝ-
ΔΕΣ, ΤΑ ΜΗΜΙΚΙΑ ΑΝΗ-
ΚΟΥΝ ΠΛΕΟΝ ΣΤΙΣ ΚΑ-
ΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ
ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ.**
Τούτο οφείλεται στο
μυστικόν της ωραιότη-
τος της ΚΡΕΜΑΣ προ-
σώπου ΚΕΝΤ.
**Η ΚΡΕΜΑ ΚΕΝΤ πε-
ριέχει μυστική ουσία
από φλοιούς δένδρων
εὐδοκίμωντων εἰς τὰ
ἀπρόσιτα παρθένα δά-
ση τῆς Νοτίου Ἀφρι-
κῆς καὶ Ἀσίας.**
Χάρις στήν οὐσίαν αὐ-
τήν ἐν συνδυασμῷ με-
τὰ τῶν ἀλλων συστα-
τικῶν ἀποκτᾷ τὴν ἰδι-
ότητα νὰ ἀναζωογο-
νῇ, τὸν ὄντη, λευκαίνῃ
τὴν ἐπιδερμίδα, νὰ ἀ-
φαιρῇ Πανάδες καὶ
σὺν τῷ χρόνῳ τῆς ρυ-
τίδας καὶ διδῇ διαρκή
ΝΕΟΤΗΤΑ καὶ ΟΡΑΙΟΤΗΤΑ
ΚΡΕΜΑ ΚΕΝΤ
Φανίε

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 5-11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Κυριακή 5 'Ιανουαρίου.
6.00 Ειδήσεις
6.30 Κλασική μουσική. Χάουδν,
Ουάλτον, Βέμπερ.
8.00 Ειδήσεις
10.00 Ειδήσεις
11.00 Μουσική χορού.
13.00 Ειδήσεις
14.15 'Ορχήστρα Β. Β. C.
15.00 Ειδήσεις
16.00 Μουσική παρέλασις.
17.30 'Η «Ωρα του Παιδιού».
18.00 Ειδήσεις
18.30 Μουσική και τραγούδι.
19.00 Βαριετέ.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετράωρο.
23.45 Στρατιωτική Μπάντα.
00.45 Ειδήσεις

Χαϊντελ, Μπάχ.
22.00 Ειδήσεις.
23.45 'Ορχήστρα Σταθμού.
Τετάρτη, 8 'Ιανουαρίου
8.00 Ειδήσεις.
8.15 'Ορχήστρα Β. Β. C. Βέμ-
περ, Μπερλιόζ.
10.00 Ειδήσεις.
10.35 'Ορχήστρα.
11.00 Κουαρτέτο έγχορδων.
12.30 'Ελαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις
16.00 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
18.00 Ειδήσεις
19.15 Μουσική χορού.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετράωρο.
21.20 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
22.00 Ειδήσεις
23.15 'Ελαφρά μουσική.

Δευτέρα 6 'Ιανουαρίου
8.00 Ειδήσεις.
8.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
10.15 'Ορχήστρα ελαφράς μου-
σικής.
13.00 Ειδήσεις
13.15 Κλασική μουσική: Ντή-
λουις, Σοστάκοβιτς
14.30 Μουσική χορού. 'Ορχήστρα
Τζιμμι Μάλλερ.
15.00 Ειδήσεις
16.30 'Ορχήστρα Β. Β. C.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετράωρο.
20.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
21.00 Συμφωνική 'Ορχήστρα:
«Αιόλαντ, Ντεμπουσσύ, Μπε-
τόβεν».
22.00 Ειδήσεις
22.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
23.15 Ποικίλον πρόγραμμα.
00.45 Ειδήσεις

Πέμπτη 9 'Ιανουαρίου
7.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
8.00 Ειδήσεις
9.15 'Ορχήστρα Τζάκ Κόλς.
10.00 Ειδήσεις
10.15 'Ορχήστρα Σταθμού.
11.00 Χορευτική μουσική.
12.30 'Ελαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις
13.15 Μουσική από κινηματογρα-
φικές ταινίες.
16.00 'Ορχήστρα Σταθμού.
18.00 Ειδήσεις.
18.30 Πιάνο.
19.15 Μουσική από κινηματογρα-
φικές ταινίες.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετράωρο.
23.15 Μουσική χορού.

Τρίτη, 7 'Ιανουαρίου
8.00 Ειδήσεις
8.45 Πιάνο.
10.00 Ειδήσεις
10.15 'Ορχήστρα Β. Β. C. Τσα-
κόφσκυ.
11.00 Μουσική χορού.
12.30 'Ελαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις
13.15 'Ορχήστρα ελαφράς μουσι-
κής.
14.00 Βαριετέ.
15.00 Ειδήσεις.
17.35 Δίσκοι κατ' έκλογήν
18.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
19.15 Μελωδίες και ρυθμοί.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετράωρο.
21.00 Συμφωνική ορχήστρα:

Παρασκευή 10 'Ιανουαρίου
8.00 Ειδήσεις.
8.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
9.15 Πρωινή μουσική.
10.00 Ειδήσεις
11.00 'Ορχήστρα του Σταθμού.
12.30 'Ελαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 'Ορχήστρα Σταθμού.
15.00 Ειδήσεις.
15.30 Μελωδίες και ρυθμοί
17.20 Συμφωνική 'Ορχήστρα:
Ντεόρασκ.
18.00 Ειδήσεις
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετράωρο.
21.15 'Ορχήστρα.

**ΑΙ ΟΡΑΙ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ
ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ**

ΩΡΑ		ΣΤΑΘΜΟΣ	ΚΥΡΙΑΤΑ
07 00 - 07 15	Λονδίνο	Ελληνικά	41.75-31.50-25.30-31.56
08 00 - 08 15	Παρίσι	Γαλλικά	25.1
08 30 - 08 45	Λονδίνο	Γαλλικά	48.56-11.61-31.50-25.30
09 00 - 09 15	Λονδίνο	Γαλλικά	31.88 (25.20) (31.48)
09 16 - 09 30	Λονδίνο	Αγγλικά	31.88 (31.43) 25.30 (25.20)
09 30 - 09 45	Λονδίνο	Γαλλικά	31.50 (31.48) 25.30 (25.25)
10 00 - 10 30	Λονδίνο	Γαλλικά	31.50 (31.48) 25.30 (25.25)
13 30 - 14 00	Λονδίνο	Γαλλικά	31.80-24.49
13 45 - 14 00	Λονδίνο	Ελληνικά	31.50-25.30, 19.61 30.96
15 30 - 16 00	Λονδίνο	Αγγλικά	31.30-25.18
18 15 - 18 30	Λονδίνο	Αγγλικά	41.01-31.88-25.49
18 30 - 19 00	Μόσχα	Ελληνικά	41.50-25.75-30.30
19 00 - 19 30	Λονδίνο	Γαλλικά	19.25
19 15 - 19 30	Λονδίνο	Αγγλικά	30.30-25.17-19.75
19 15 - 19 30	Κωνσταντινούπολη	Γαλλικά	16.75
19 15 - 19 30	Παρίσι	Ελληνικά	31.51-25.4
19 15 - 19 30	Αγκυρα	Ελληνικά	31
19 30 - 20 00	Παρίσι	Γαλλικά	25.31
20 00 - 20 30	Αγκυρα	Γαλλικά	31
20 00 - 20 30	Λονδίνο	Ελληνικά	31.50-25.30-19.10
23 30 - 23 45	Λονδίνο	Αγγλικά	11.75-30.96-31.01-25.42
24 00 - 24 15	Λονδίνο	Αγγλικά	48.54-41.61
01 00 - 01 15	Λονδίνο	Γαλλικά	48.54-41.61

22.00 Ειδήσεις.
23.15 'Ορχήστρα Σταθμού.
0.00 Μουσική χορού.
1.00 Ειδήσεις.

Σάββατον 11 'Ιανουαρίου

7.00 Συμφωνική ορχήστρα.
8.00 Ειδήσεις.
8.15 'Ορχήστρα Χορευτική μου-
σική.
9.15 Πρωινή μουσική.
10.15 Μουσική παρέλασις.
11.45 Θεατρικόν δράμα.
12.00 'Ελαφρά τραγούδια.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Μελωδίες και ρυθμοί.
15.00 Ειδήσεις.
15.30 Μουσική χορού. ('Ορχή-
στρα Τρεβάντο).
16.00 Θεατρικόν δράμα.
17.45 Μουσική χορού.
19.15 'Ορχήστρα Σταθμού.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετράωρο.
21.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.

Παρακολουθήσατε εις την

ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

Το νέον συνταρακτικό
ένδιαφέροντος ανάγνωσμα

ΜΥΣΤΙΚΗ

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Είναι τα απομνημονεύματα
της ελληνικής καταγωγής
ναυάρχου του αμερικανι-
κού Στόλου

ΕΙΣ Μ. ΣΑΧΑΡΙΑ

«Ολα τα τεχνάσματα τα
μυστικά πολέμου των κα-
τασκοτών θα παρελάσουν
διά των γοσιμών της
ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ».

Εις την

ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 28)

όπως λέγονται τα πλατεία αυτά σκαλοπάτια κι οι μακρές λουρίδες της καλλιερημένης γής των λόφων και των πλαγών.

Ανάμεσα στις αρμονικές αυτές και γεωμετρικές προσοχές είχε πυκνωσασμένα τα κάτασπρα και λουλακία αρχοντόσπιτα των χωριών, φαιμένα κι αυτά στις κληματαριές, τις περιπλοκάδες και τις αμέτρητες γλάστρες μ' όλα τα λουλούδια που μπορεί να φανταστεί κανείς. Τρείς είναι οι κυριότερες κοιλάδες που σκαλώνουν αρμονικά στα γύρω βουνά: Η κοιλάδα του Κορβού, του Γαυρίου κι η σπουδαιότερη απ' όλες, η κοιλάδα του Κάτω-Κάστρου, ξεκινώντας βαθειά μέσα από το νησί και καταλήγοντας σε μία στενή λουρίδα γής που κοβεί στα δύο τον κόλπο του Καστρού, και που κρατάει άπαντα της χτισμένη τη Χώρα, την πρωτεύουσα του νησιού.

Όταν το κοράδι περνώντας τον Κάδο-Σταρά και το Φάσο του Τουρλίτη, στρέφει την πλώρη του προς τον κόλπο του Νειμποριού, στα μάτια των επιβατών ξεδιπλώνεται, θαυμάσια, το δρομά της κοιλάδας του Μόσσα-Κάστου με το γοητευτικό συγκρότημα των χωριών Λειβάδια, Μεσσαριά, Λάμυρα, Μέντες, Στραπουριές, Υψηλό, που σκαλώνουν με μύριες προσοχές ως τις κορυφές των γύρω λόφων. Από την άλλη μεριά, στην απέναντι πλαγιά απλώνονται τα παραδείσια Απώικια κι οι λαμπρές Στενιές

άπαντα από μία βαθειά ρεματιά μ' αμέτρητα πλατάνια και λυγαριές που τις ποτίζουν τα πλούσια νερά της πηγής Ζένια. Αν είχε Άνοιξη ή θάλασσα μοσκοβολάει, από τα άνακτα κύματα των ευδώνων από τα φρουτοφόρα δέντρα. Αν είχε χειμώνας, τα νερά δυναμωμένα και πολλαπλασιασμένα, κατακυλούν σαν καταρράκτες άπαντα από βράχους και μέσα από τα κρεμαστά φυλλώματα σχηματίζοντας ποτάμια θυμωμένα που χύνονται στους όρμους του Νειμποριού και του Παραπορτιού. Και αν είχε καλοκαίρι, η πρασινάδα των ανδριότικων χωριών, αλλά και πανταχού η άφθονα πετιμένη από τις αστέρεστες πιπιδές, φεγγοβολάει κι αστράφτει και σαλεύει, λικνιστικά κάτω από τα δυνατά φυσήματα του μελτεμιού που τυλίγει με σβιλάδες άφρων και δροσίζει ελόκληρο το νησί. Δρόμοι στενοί, αψημένοι ανάμεσα στους ψηλούς χορτοραιομένους τοίχους των περιβολιών, ενώνουν όλα τα χωριά μεταξύ τους που χτισμένα τα περισσότερα αμφιθεατρικά, δίνουν την εντύπωση στον περιπατητή που ανεβαίνει από τις κοιλάδες, ανάρρων κήπων γύρω από λευκά μικροτάλατα.

Ένας σύγχρονός μας ποιητής λιγάκι απαισιόδοξος και μουμούρης, είπε σ' ένα του χαρακτηριστικό στίχο:

Όπου και να πάω,
ή Ελλάδα με πηλώνει.
Ίσως να έννοοσε τη μιζέρια τη φτώχεια, τον Αρδαντικό πρωτογονισμό και την άκαλα

σθησία πολλών χωριών των βουνών μας και των κάμπων μας. Αν ο ποιητής αυτός ζούσε λίγο καιρό σε κανένα από τα ανδριότικα χωριά, δε θα αισθανόταν ασφαλώς αυτό το συναίσθημα της μιζέριας. Οι Άνδριότες ξέρουν να ζουν. Τον πλούτο που τους έφερε η προκοπή τους στη θάλασσα, τον αξιοποίησαν σε άγερση ζωής που αναπαύει τον άνθρωπο και τον εξυψώνει χωρίς να ξεπλάττει τον επισκέπτη. Η άνεση αυτή μέσα σε μία τέτοια φύση δημιουργεί έναν τύπο τελειότητας ζωής.

Έχει ακόμα μιά άλλη ωμορφιά το παραδείσιο αυτό νησί: Είναι η αγριότητα και η μεγαλοπρέπεια των βραχόσπαρτων ακρογιαλιών της και των κάδων της που όλο σχεδόν το χρόνο κυματοδέρνονται, αντίτασσοντας στα πλατεία πελαγίσια κύματα του βορρά ταγκρια δόντια τους, τις συνδερές μύτες τους και τις βαθιές σπηλιές τους που ρουφούν τα κύματα με τιτάνειους ρόχθους και γαργάρες. Οι χειμωνιάτικες τρικυμίες που πλένουν και ξεπλένουν τους κάβους και τις ακρογιαλιές του νησιού, διώχνοντας τα θαλασσοπούλια από τις βραχώρηλές τους και σωριάζοντας βουνά τα φύκια με την όψια πελαγίσια ευωδία στις πανέρες ακρογιαλιές του Δεκεμβρη και του Γενάρη!... Τότε, μήτε βαπόρ, τολμά να περάσει το στεγανό της αραξοβόλ και ν' αφήσει τους όγκους του λευκοπράσινου νερού που τα δέρονται οι άφροι, πλέκουν ώρες ατέλειωτες κυττάζοντας το πέλαγος και συλλογιζόμενες τους δικούς τους που ταξιδεύουν...

ΑΙ ΕΚΠΟΡΠΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ Β.Β.Σ. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

Καθημερινώς : 7.00—7.15 :
Ειδήσεις και διμυία (Τρίτη)
και Σάββατον: Μάθημα
Αγγλικής Μέτρα 267.
41.32. 31.50 25.30.

Καθημερινώς : 13.45—14.00 :
Ειδήσεις και επίθεωρησις
του τύπου. (Την Δευτέρα:
Μάθημα Αγγλικής) Μέ-
τρα : 41.32 31.50 30
96, 25.30, 19.61.

Καθημερινώς : 20.00—20.30 :
Ειδήσεις και ποικίλον πρό-
γραμμα. Μέτρα 41 32 31
50 25.30 19.61

Κυριακή: «Η Μ. Βρετανία
κατά ην παρούσαν έκδομά-
δα»

Δευτέρα: Χρονικόν από οαδίο.
φώνου.

Τρίτη: Μουσική.
Τετάρτη: Ομιλία και άρθρον
Πέμπτη: Βρεταννοί διανοούμε-
νοι.

Παρασκευή: Χρονικόν από οα-
διοφώνου
Σάββατον: Παλιτική διμυία
και επιστημονική διμυία.

Ειδική έκπομπή δια την Κυ-
ριανήν: Ελληνική γλώσσας
σαν

*Ωρα: 20.30—20.45 Καθ. ε.
κάστην Κυριακήν. Γετάρτην
και Παρασκευήν Μέτρα :
31.32 και 24.92

συναγμένα στα ύγρα μουρά-
για σκύβουν παρακολουθώντας
αχόρταγα τα πηδήματα των
κυμάτων, κι οι νοικοκυρές πι-
σω από τα διπλά τζάμια των
παραθυριών τους που τα δέ-
ρουν οι άφροι, πλέκουν ώρες
ατέλειωτες κυττάζοντας το πέ-
λαγος και συλλογιζόμενες τους
δικούς τους που ταξιδεύουν...

ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΘΕΟΣ

Η περίπτωση του γάμου
της Ιλζε Γιάνσεν είχε εξαιρε-
τικά περίεργη και αξίζει να
την διηγηθώ.

Η Ιλζε ήτανε μιά νέα
κοπέλα με άριστη ανατροφή,
με γερή μόρφωση, λεπτά αισθη-
ματα και σταθερό χαρακτήρα.

Σεμνή, σοβαρή, έμπνη. Είχε δ-
μως και δυο μειονεκτήματα που
παίζον στο ζήτημα του γάμου

μεγαλύτερο ρόλο απ' όλα τα
προτερήματα: ήταν άπρεπη
και άσχημη. Έτσι είχε φθά-
σει στα 28 της χρόνια χωρίς να
μπορούσε να παντρευθεί, ενώ
άλλες φίλες της είχαν βρή
γαμπρό σε πολύ μικρότε-
ρη ηλικία.

Φυσικά στον κόσμο δεν παν-
τρεύονται μόνο τα όμορφα
και πλούσια κορίτσια. Με Μί-
γη βοήθεια της τύχης κατορ-
θώνουν να παντρευτούν και
τ' άπρεπα και τ' άσχημα. Κι
η Ιλζε δεν θα δυσκολευόταν
να βρή γαμπρό αν ήθελε να
κυττάξει λίγο πιο χαμηλά.

Αλλά να! Ήταν υπέρφανος
καρακτήρας και θα προτιμούσε
να μείνει στο ράφι παρά να
πάει άνδρα που δεν θ' ανή-
κε στην τάξη της, στη μόρ-
ρωσή της και στο δικό της ψυ-
χικό κόσμο.

Ένοιαζε, ότι υπ' αυτούς
τους όρους δεν ήταν πολύ εύ-
κολο να παρουσιασθεί ο άνδρας
που θα της ταίριαζε.

Και τα χρόνια περνούσαν!
Όσο τόσο ήρθε ο Πόλεμος.
Τα περιοδικά άρχισαν να δη-
μοσιεύουν προτάσεις αλληλο-
γραφίας των πολυμιστών με γυ-
ναίκες. Η Ιλζε θεώρησε υπο-
χρέωσή της να κρατήσει με τα
γράμμάτια της μία παρηγορη-
τική συντροφιά σε έναν πολυ-
μιστή του Μετώπου, όπως έκα-
ναν κι όλες οι γνωστές της.

Διάλεξε από ένα περιοδικό
μία πρόταση που της φάνηκε
ιδιαίτερα σοβαρή κι ευγενή
διατυπωμένη κι' έγραφε με
ψευδώνυμο, φυσικά όπως κι' έ-
κείνος. Η απάντησή δεν άργη-
σε να της έρθει. Έγραφε κι' έ-
κείνος πολύ ωραία όπως κι' έ-
κείνη. Φαινόταν άμεσως από
το γράμμα του πως ήταν αν-
θρώπος του καλού κόσμου, μορ-
φομένος, αισθαντικός.

Η νέα άρχισε να βρίσκει με
γάλη ευχαρίστηση στα γράμ-
ματά του και συχνά-σιγά ή άλ-
ληλογραφία τους πήρε καρ-
πός τρυφερότατα αισθηματι-
κό, άσπου έπειτα από πέντε
μήνες έλαβε εκ μέρους του ένα
παχύ φάκελλο μέσα στον ό-
ποιον υπήρχαν μιά βέρα, μιά
φωτογραφία του κι' ένα γράμ-
μα του.

Το γράμμα έγραφε:
«Βρήκα το ταίρι μου. Δεν
υπάρχει λόγος να περιμένω πε-
ρισσότερο. Είμαι ο κόμης Μάξ
Βάλτεμπουργκ. Όσο τώρα σχε-
τίσθηκα με πολλά κορίτσια, μα
κανένας δεν κατάφερε να μ' αγα-
πήσει, γιατί έννοια ότι κανέ-

να δεν μ' αγαπήσει ελκρινά,
για τον έαυτό μου και μόνο.
Όλες με ήθελαν για το παρουν
οιαστικό μου, για το όνομά
μου, για την περιουσία μου...

Ήδη σ'αυτήν έμεινε ένας άγνω-
στος και όμως άσας μ' αγαπή-
σατε ελκρινέστερα κι' όλες,
γιατί χωρίς να έξερετε ποιος εί-
μαι, αγαπήσατε τον έσωτερικό
έαυτό μου, την ψυχή μου, την
καρδιά μου, τις ιδέες μου που
σας φανέρωσα στα γράμμάτια
μου.

Το ίδιο κι' εγώ. Οι ψυχές
μας βρήκαν την ανταπόκριση
έκείνη και τη συγγένεια που
συνδέουν δυο ύπαρξεις που ά-
κοιτάζουν κι' απ' τους δεσμούς
του γάμου. Γιατί να περιμέ-
νουμε περισσότερα; Υπάρχει
στον κόσμο αυτόν ευτυχία πιο
μεγάλη από το να βρή ένας
τον άνθρωπο με τον όποιο
θα περάσουν ταίριαστα κι' α-
γαπημένα όλη τους τη ζωή!

Έμεινα αυτό ήταν πάντα το
γλυκύτερο όνειρό μου. Και το
όνειρό μου έγινε με σ'ας πρα-
γματικότητα. Βιάζομαι ν' άγκα-
λιάσω για μένα άποικιστικά
για μένα, την ωραία αυτή πρα-
γματικότητα. Σ'ας σπείλω λοι-
πόν γι' άρραβώνα αυτό το δα-
κτυλίδι. Είναι το προσφιλέστε-
ρο κειμήλιό μου, ή βέρα
της πολυαγαπημένης μητέρας
μου που δεν το άποικιστικά
από την ημέρα της θανάτου
της. Θα με συγχωρήσετε που
δεν έγραψα τους τύπους και
σ'ας το έστειλα χωρίς να ζή-
τησω προηγούμενες τη συγκα-
τάθεσί σας. "Αν λάβετε υπ' ό-
ψει σας ότι, εδώ στο Μέτωπο
που δεν έβρει κανείς τίπο
συνδυαίνει από στιγμή σε στιγ-
μή, οι τύποι άποικιστικά μπρος
στην ούσια και ή ούσια είναι
όχι απ' αυτή τη στιγμή θέλω
να είμαι, ή άρραβωνιστικός
σας έκτος αν σεις δεν το θέ-
λετε. "Αν αυτό συμβαίνει, ή
πόνος μου θα είναι μεγάλος και
ή ζωή δεν θ' αξίζει πια τίπο-
τε για μένα. Τότε το μόνο που
θα σας παρακαλώ είναι να
μοι στείλετε πίσω το δακτυλί-
δι και να κρατήσετε τη φω-
τογραφία και τα φτακτά μου
γράμματα ως άνάμνησι της ά-
γνης άγάπης μου. "Ισως αν μά-
θετε το θάνατό μου να τα ρά-
νετε με κανένα δάκρυ...

Αν πάλι έχω την άνείπα-
τη ευτυχία και δεχάστε την πρό-
τασί μου, στείλτε μου τη φωτο-
γραφία σας για να γνωρίσω
τη μορφή της μητέρας μου. Δεν
άμφισβάλω πώς δάσκει άδρά κι
αίθέρια όπως ή ψυχή που δια-
βάω σε κάθε γράμμα σας. "Αν
τη λάβω θα πάρω μιά σύντομη
άδεια για να έρθω να έπιστημο-
ποιήσω τον άρραβώνα μας.

Μην άργήσετε σ'ας παρα-
καλώ να μου άπαντήσετε. Θα
μετρώ τα είκοσιτετράωρα που
θα περάσουν με τους παλμούς
της καρδιάς μου. Κι' αν είναι
να μου συμβεί τίποτε εδώ, θα
πεθάνω ευτυχισμένος με τη φω-

τογραφία σας στην καρδιά
μου.»

Η Ιλζε έμεινε ζαλισμένη,
μόλις διάβασε κείνο το γράμ-
μα. Ο άγνωστος πολυμιστής
που είχε αγαπήσει από τα
γράμμάτια του την είχε αγα-
πήσει, και κείνος. Αυτό το είχε
μαντέψει από καίριο. Αλλά που
να φαντασθεί πως ήταν ένας
κόμης, ο κόμης Βάλτεμπουργκ.
Ένα από τα μεγαλύτερα όνο-
ματα της πατρίδας της, με
τους ευγενέστερους τίτλους με
την άπέραντη περιουσία!...

Τα μάτια της έπεσαν στη
φωτογραφία του. Ήταν ο τύ-
πος της άνδρικής καλλονής. Το
πρόσωπό του λαμπρακούσε
από νεαρότα κι' όμορφιά.

Και την ήθελε για γυναίκα
του αν ήθελε κι' αυτή!... "Αν
ήθελε! Η νέα πέρασε στο δά-
κτυλο της τη βέρα που της έ-
στειλε και τη φίλησε με χτυ-
ποκαρδιά.

Αλλά της ζήτησε και τη δι-
κή της φωτογραφία... Και πώς
να του την έστειλε που ήταν
άσχημη, τόσο άσχημη!... "Ερ-
ρεψε τα μάτια της στον καθρέ-
φτη κι' ή φράση που της έγρα-
φε «δεν άμφισβάλω πώς ή μορ-
φή σας δάσκει άδρά κι' αίθέρια
σαν την ψυχή σας» μπήκε
σαν στίλβος στην καρδιά της.

Ήξερε πως οι άνδρες είναι
πάντα πιο ύλιστες από τις γυ-
ναίκες. Η άσχημία ψυχραίνει
τον ένδοξισμό τους. "Αν του
στείλε τη φωτογραφία της είχε
μεγάλο φόβο ότι θα τον άπο-
γοήτευε και πως θ' άνεχόταν
ή άπεροφάνεια της μιά ένδοξο-
μένη μετωπείας του.

Πάλι όμως αν δεν του την
έστειλε θα ήταν σαν ν' άπέ-
ριπτε την πρότασή του.
— Θεέ μου!...

Τι να κάνει; Τρείς μέρες ή
άμνηση Ιλζε παραθεώρησε σ' αυ-
τή την άγωνιά άμφισβόλια. Τέ-
λος άπεφάσισε να του την στεί-
λη κι' ότι γίνη άς γίνη!

Αλλά την ώρα που κάθισε
να γράψει την απάντησή της έ-
λαβε ένα άπροσδόκητο τηλεφώ-
νημα. Ο διευθυντής του στα-
τιστικού νοσοκομείου ενός γει-
τονικού προσπεύει ζήτησε στη
διεύθυνσή της μιά νέα που άλ-
ληλογραφούσε με το ψευδώνυ-
μο «Έντελβάρ» με έναν πολε-
μιστή. Και άπαν του άπάντησε
ότι αυτή ή ίδια ήταν στο τηλε-
φώνο, ή διευθυντής την έπλη-
ροφόρησε ότι είχε μεταφερθεί
στο νοσοκομείο του την περσι-
μένη νύχτα από το Μέτωπο
έναν τραυματία ή κόμης Βάλ-
τεμπουργκ ή όποιος έζητούσε
έντονα να την παρακαλέσουν
να πάη να τον ίδι.

— Θεέ μου! Είναι βολικά
τραυματισμένος; ρώτησε ή
Ιλζε.

— Όχι. Η ζωή του δεν
δυσχεραίνει κανένα... Αλλά φο-
βόμαι ότι τα μάτια του...
"Έχει προσβληθεί το όπτικό νεύ-
ρο... Καταλαβαίνετε;... Δεν

— "Αν ή γυναίκα σου...
— "Ν, αγαπημένη μου! Η
μεγαλύτερη δυστυχία μου είναι
που δεν θα σε άντικρύσω ποτέ.
— "Ισως νάναι προτιμότε-
ρο αυτό... Τα μάτια της ψυ-
χής βλέπουν καλύτερα! άπνή-
τησε ή άσχημη νέα με την ή-
ρωική καρδιά.

Και τοβόλισε τα χείλη μ' έ-
να φίλημα.

Και χωρίς να χάσει στιγμή
έσπινε για το νοσοκομείο.
Μέσα στο ατμόκίνητο που την
μετέφερε προσπαθούσε να ξε-
δυσώλη τα αισθήματα που πά-
λευσαν μέσα της.

Ξέρω αν θ' άνακτήσει ποτέ το
φως του!...
— "Ερχομαι! Έρχομαι άμέ-
σως!... Ήταν ή άπάντησή
της.

Και χωρίς να χάσει στιγμή
έσπινε για το νοσοκομείο.
Μέσα στο ατμόκίνητο που την
μετέφερε προσπαθούσε να ξε-
δυσώλη τα αισθήματα που πά-
λευσαν μέσα της.

Σε λίγο θα δρισκεύονταν κον-
τά στον αγαπημένο της. "Ητα-
νε τραυματισμένος, αλλά δεν
κατάλαβε ή ζωή του. Κι' ήτανε
τυφλός! Τι φοβερό!... Μα ό-
μως έτσι δεν θα μπορούσε να
την ίδι, δεν υπήρχε φόβος να
τον άπογοήτευση με την άσχη-
μία της. "Ωστε:

Η Ιλζε έννοιασε δάκρυα
να κυλούν στα μάγουλά της,
χωρίς να μπορεί να καταλάβη
αν ήτανε δάκρυα χαράς ή πό-
νου ή και τα δυο μαζί.

Η νοσοκόμος την άμπασε σ'
ένα θάλαμο όπου άντικρύσε έα-
πλωμένο στο κρεβάτι τον α-
γαπημένο της με πικνούς έπι-
δέσμους στα μάτια.

Επιλησιάζει συχνά-σιγά, ά-
κούμπησε άπαλά στα χείρα του
τα δικά της κι' έπροφες με
φωνή που έβγαίνει όλη τη συγ-
κίνησή της, όλη την τρυφερό-
δα της και την άγάπη της, το
όνομά του:

— Μάξ!...
— "Πώς είναι; έκαμε κείνος
σαν ναόγαντε από τον λήθαρ-
νο

— Δεν μαντεύεις; Με γύ-
ρεψες κι' ήρθα...
— "Ω! γλυκό μου Έντελ-
βάρ! Τι άνακούφισι μου έφεί-
νε!

Πήρε τα χείρα της στα χεί-
λη του και της τα φίλησε με
συγκίνηση. Σε λίγο πρόσθεσε:
— Τι άνακούφισι! Μά και
τί σπαραγμός!...

— Σπαραγμός γιατί;
— Γιατί θα σε χάσω για
πάντα τη στιγμή άκριδώς που
σε βρήκα!

— Θα μείνω κοντά σου για
πάντα!...
— Πώς μπορείς να το λες
αυτό; Σου κύρουν λοιπόν την
αλήθεια; Δεν έβρεις πώς εί-
μαι τυφλός;

— Θα γίνης καλά!...
— Δεν είναι δυνατό...
— Κι' αν δεν είναι τί σημα-
σία μπορεί νάναι. Έγώ ήρθα
να σου φέρω την άπάντησή που
μοι έζητησε; Δέχομαι να γί-
νω γυναίκα σου!...

— Να θυμάσθης τη ζωή σου
κοντά σ' ένα τυφλό... Αδύνα-
το να το δεχθώ!...

— Μάξ! φορό στο χέρι μου
το δακτυλίδι, της μισιάς σου.
Θα μόν το πάω πίσω...
— Δεν θα το πάω. Μά είναι
τόσο άποικιστικά πρόδημα έ-
νας τυφλός! Πώς θα με υπο-
φέρεις;

— Θέλω ή γυναίκα σου...
— "Ν, αγαπημένη μου! Η
μεγαλύτερη δυστυχία μου είναι
που δεν θα σε άντικρύσω ποτέ.

— "Ισως νάναι προτιμότε-
ρο αυτό... Τα μάτια της ψυ-
χής βλέπουν καλύτερα! άπνή-
τησε ή άσχημη νέα με την ή-
ρωική καρδιά.

Και τοβόλισε τα χείλη μ' έ-
να φίλημα.

ΙΡΕΝ ΜΠΑΟΥΤΜΑΝ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 51

- ✦ Χρυσό Λαρύγγι
- ✦ Ίσχυρόν Μεγάρωνον
- ✦ Φυσική Απόδοσις
- ✦ Άνεπτυχμένη Κλίμαξ Σταδμῶν

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 51 • ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 9

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ παραμύδια τῆς Χαλιμάς, τὸ «Μαγικὸ Χαλί» καὶ οἱ ἐπιδάται του...